This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

INDIA BOOK EXPORTS
MADRAS-1

INDIA BOOK EXPORTS.
14, SUNKURAMA CHETTY ST.
MADRAS-1.

Essay on Vedas

C. Chokalingam

C. CHOKALINGAM
TAMIL PANDIT
C. S. M. HIGH SCHOOL
ARKONAM.

INDIA BOOK EXPORTS
MADRAS-1

INDIA BOOK EXPORTS
14, SUNKURAMA CHETTY ST.
MADRAS-1.

C. CHOKALINGAM.
TAMIL PANDIT.
C.S. M. HIGH SCHOOL.
ARKONAM

சிவமயம்.

குகப்பிரமணே நம:

திருத்தேவையெனுந் திருவிராமேச்சுரத்தைச்சேர்ந்த

பாம்பன்:

ஸ்ரீமத் - குமரகுருதாச சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

வேதத்தைக்குறித்த

சு - வது வியாசம்.

Pompen Kumaragurudasa Swamig[illegible]

First Edition—500 Copies.

இஃது

இராமநாதபுரந்தாலூக்கா பிரப்பன்வலசை

தி. உடையநாயகம்பிள்ளையென்பாரால்

சென்னைப் பண்டிதமித்திர யந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Registered Copy-Right.

1903.

INDIA BOOK EXPORTS.
14, SUNKURAMA CHETTY ST.

வேதாந்த சித்தாந்த சமரச விவேகாநந்தம்.

பிரகடனம். BL1115 K8

பாம்பன் : ஸ்ரீமத் - குமரகுருதாசசுவாமிகள் செய்யுள்வடிவாகவும், வசனவடிவாகவும் அருளிச்செய்த நறுநூல்களோ பல அவற்றுள் இவை சில.

ரூ. அ. பை.

1. வேதம் வேதாங்கம் ஆகமம் ஆகமாங்கம் ஸ்மிருதி புராணம் இதிகாசம் பிரமசூத்திர முதலிய தொன்னூல்களாகிய பன்னூல்களுண்டாய விரைத்தையும், அவையிற்றை முன்னிட்டெழுதியுள்ள வேத பாஷியாதி விருத்தியுரைகளி னுண்மைப்பாடுகளையும், அவற்றுண் முன்னுக்குப்பின் முரண்படுகின்றவாறறிந்து தள்ளப்படுவன கொள்ளப்படுவனவற்றையும், தென்மொழி நூல்களின் திட்பநுட்பங்களையும், வஸ்து ஒன்றென்பதிலும் இரண்டென்பதிலும் ஒன்றோடொன்று சேருமென்பதிலு முண்டாகின்ற விபரீதங்களை அனேக திருஷ்டாந்தபூர்வமாகச் சாலவிளக்கிச் "சுத்தாத்துவிதம்" இற்றென வேதமஹாவாக்கியார்த்தவழியாகத் துளக்கி அங்கண் இனிது நாட்டப்படு வீடுபேற்றினையும், ஜாதியதிகாராதிகளையும் வடமொழி தென்மொழி மேற்கோள்களானும், யுக்தியானும், அநுபவத்தானும் (சந்தேகம் விபரீதமற) நன்கு தாபிக்குந் தகைமைவாய்ந்த ௪௦ - பெரு வினவும் அத்துணைப் பெருவிடையுமுடைய இப்புத்தகமாகிய—௬ - வது வேதத்தைக் குறித்த வியாசம் பிரதி 1 - க்கு விலை 0—10—0

2. ௨௧ - வது ஜீவயாதனையைக்குறித்த வியாசம் மூலமும் உரையும். இதனில் முதற்பாகம் ௫௪ - பெருவினாக்களும் அத்துணைப் பெருவிடைகளுமாயுள்ள குருசீட சம்வாதமாகும். இரண்டாம்பாகம் ௧௨ - வினாக்களும் அத்துணைப் பெருவிடைகளுமாயுள்ள மூடர்வாததும்ஸமாகும். இவ்வியாச நயப்பாடுகள் காண்பார்க்கே களிதரத்தக்கன. எழுதின் விரியும். பிரதி 1 - க்கு 0—12—0

3. ௩௧ - வது ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய மென்பதைக் குறித்த வியாசமும், ௩௨ - வது குருசீடசம்பவவரலாறு குறித்த வியாசமும். இவை ஸ்ரீசுப்பிரமணிய பரத்துவத்தை வேதாகம புராணேதிகாச வாயிலாக ஐயந்திரிபற வினிதுணர்த்தி, வழிபாடு முதலியன விளக்கி அண்ட பிண்ட விரகசியங்களைத் துளக்கிச் சொல்லும். உயர்ந்த வசனம். ஆப் பைண்டு 1 - க்கு விலை 0—8—0

4. சிறுநூற்றிரட்டு. வரலாற்றொடு. இதனில், ஷண்முககவசம், பஞ்சாமிர்தவண்ணம், திருத்தொடையல், கந்தரொலியலந்தாதி, குகப்பிரம வருட்பத்து, ஞானவாக்கியம், கந்தகோட்ட மும்மணிக்கோவை, வடதிருமுல்லைவாயிற் குகபரர்வண்ணம், நவவீரர் நவரத்தினக் கலிவிருத்தம் எனும் 9 - நூல்களடங்கியிருக்கின்றன. நறும்பதிப்பு. ராபர்பைண்டு 1 - க்கு விலை 0—2—6

5. ஸ்ரீமத் - குமரகுருதாசசுவாமிகள்பாடல். ௪௦௪ - பக்கங் கொண்ட நறும்பதிப்புற்ற இதனில், ஒருபாட்டே ௧௨௫ - பாட்டாகச் சந்தத்தோடு நடைபெறும் பஞ்ச விம்சதியதிக சதபங்கி முதலிய அரிய பிரபந்தங்களு முள. உலகிலாண்பெண்ணெனப்படு மிருபாலாரு மெளிதிற்படித்துச் சதாசிவானந்தங் கோடற்குக் குருபீடமெனத் திகழுமிது காலிகோ பைண்டு 1 - க்கு விலை 1—

6. திருவலங்கற்றிரட்டு. முதலாங்கண்டம். ௧௫௪ - பக்கங் கொண்ட நறும்பதிப்புற்ற இது—ஸ்ரீசுப்பிரமணியக் கடவுளின் தலமுறையாகவும் பொதுமுறையாகவும் அமைந்துள்ள செவிச்சுவை மிகச்சிறந்த ௧௦௧ - பண் பாட லுடைத்து. காலிகோபைண்டு 1 - க்கு விலை 0—(

7. இம்முதலாங்கண்டத்தோடு, ஷை குமரகுருதாசசுவாமிகள் பாடலுஞ்சேர்ந்துளது. காலிகோபைண்டு 1-க்கு விலை 1—

8. திருவலங்கற்றிரட்டு இரண்டாங்கண்டமாகிய பல்சந்தப் பரிமளம். வெள்ளியல், ஆசிரியவியல், கலியியல், வஞ்சியியலெனப்படு நான்கியல்களாய் ௫௯௨ - திருச் செய்யுள்களையுடைய விது யாப்பிலக்கண வழிவரு சந்தேகங்களை நனிமொழித்து உறுதி விளக்கும் அவ் விலக்கணமாகவும், சந்தக்குழிப்புகளைச் சாலவிளக்கு மிலக்கணமாகவும், அவ்விலக்கணங்கட்குஞ் செய்யுட் பேதங்கட்கும் அரிய பெரிய சித்திரகவிகட்கும் (சொன்னயம் பொருணயம் தொனிநயம் துறும்பி விளங்காநின்ற) பேரிலக்கியமாகவும், ஸ்ரீசுப்பிரமண்யஸ்தோத்திரமாகவும், சிவயோகஞான சாஸ்திரமாகவும் அழகிய சித்திரங்களோடு அமைந்துளது. இதனொடு திருத் தலதரிசன காலங்களிற் பாடியருளிய கட்டளைக்கலித் துறைகளுஞ் சேர்ந்திருக்கின்றன. இதுபோன்ற கவிச் சுவை சிறந்தநூல் இதுகாறும் வெளிவந்திருப்பதில்லை. படிப்போரைப் பரம பண்டிதராக்கும். காலிகோபைண்டு 1 - க்கு விலை 0—11

9. இக்கண்டமும், இதன் முதற்கண்டமும் ஒன்றாகக் காலிகோபைண்டு செய்தது 1—0

இப் புத்தகக்கரமுறு சுத்தப்பிரதிகளுள் சுவல்ப பிரதிகள் இராமநாதபு தாலூக்கா உச்சப்புளிப் போஸ்ட்டைச்சேர்ந்த பிரப்பன்வலசையிலிருக் தி. உடையநாயகம்பிள்ளை, பாம்பன் சா. அ. முருகையபிள்ளை, சென்னை அருணாசலமுதலிதெருப் பண்டிதமித்திர யந்திரசாலாதிபர் ஈ - இரத் வேலுமுதலியார், சென்னை - வைத்தியநாதமுதலி தெரு ௯௫ - வது நெ வீட்டிலிருக்கும் காஞ்சிபுரம் ஆதிகேசவமுதலியார் இவர்களிடம் விலைக் கிடைக்கும். தேவையாயிருந்து தெரிவிப்போர்க்கு மேற்கண்ட பெயரு யார்கள் வி. பி. போஸ்ட்டு வாயிலாகவு மனுப்புவார்கள். மேற்கண்ட வி குப் போஸ்ட்டுச்செலவு வேறு. ஏககாலத்திற் 10 - பிரதி கொள்வோர் ஒரு பிரதி இலவசமாகவுங் கொடுப்பார்கள்.

சிவமயம்.

குமாரகுருப்யோநம:

C. CHOKALINGA
TAMIL PANDIT,
C. M. HIGH SCHOOL,
ARKONAM.

சு - வது

வேதத்தைக்குறித்த வியாசம்.

மறுநாட் புலரியில் சூதர்க்கியாகிய சீடன் வித்யாரண்யனாகிய
விவேகபூரண குருவைத் தரிசித்து இதனைக்
கடாவலுற்றனன்.

(க)

சீடன்.—ஐயனே! வேதமென்ப தென்ன ?

குரு.—சம்ஸ்கிருதபதமாகிய வேதமெனுஞ்சொல் வித்-என்னுந்
தாதுவினின்று தோன்றிற்று. வித் என்பது (ஞானம்) அறிவு எனப்
பொருளாம். அவ் வேதம் வீக்ஷணமுதற் பிரவேசாந்தம் வரையுள்ள
சர்வஜ்ஞலக்ஷணம், ஜீவபந்தலக்ஷணம், அவற்றினுற்பத்தி, இலயம்,
மோக்ஷலக்ஷணம், பரலக்ஷணம், யோகமுறை, ஞானமுறை முதலி
யனவெல்லாம் அறிவிக்கும் ஆற்றலுடைத்து. அதுவே ஆதிநூல்,
ஆரணம், எழுதாக்கிளவி, அத்தியாயம், அந்தணர்வாக்கு, ஒத்து,
சாகை, சுருதி, நிகமம், மறை, முதனூல் எனும் பெயர்கொண்டு
விளங்கும்.

(உ)

சீட.—அஃதப்பெயர்களைக் கொண்டகாரணம் என்னேயோ ?

குரு.—அஃதெல்லா நூல்கட்கும் ஆதியாயிருத்தலினால் ஆதிநூ
லென்றும், அருணமண்டலாந்தர்க்கத சிவசூரிய சம்பந்த ஸ்தோத்தி
ரங்களும் ஆரண்யமுனிவர் செய் தோத்திரங்களும் உண்மையால் ஆரண
மென்றுங், எழுதவமையாப்பொருளோ டெழுதாமல் வந்ததும் வந்த
வாறே ஒருவருக்கொருவர் சொல்லப்படும் வழக்கி லிருப்பதன்றி
யெழுதிவைக்கப்படும் வழக்கி லிராததுமாதலின் எழுதாக்கிளவி யென்
றும், விளக்கும் பொருளை விளக்கி யுரைக்குங் கூறுபாடுடைத்தாதலின்

அத்தியாயமென்றும், அருளாளர் வாக்கிலிருந்து வெளிப்படு அந்தணர்வாக்கென்றும், ஓதப்படுதலின் ஓத்தென்றும், விரிவி யம் விரித்து விளக்கும் பிரிவுடைமையிற் சாகையென்றும், கே குரிமைப்பட்டிருத்தலிற் சுருதி யென்றும், நிலைபேறுபிடுதலின் மென்றும், எப்பொருளையுந் தனக்குண் மறைத்துவைத்திருத் மறையென்றும், ஆன்மாக்களுக்கு முன்னர் இகபரசுகங்களைக் டுத்துப் பின்னர் அவ்வான்மாக்களைச் சனனமரண துக்கங்களி றும் விடுவிக்குஞ் சாஸ்திரம் யாவற்றுள்ளு முதன்மைபெறீஇ வன்வாக்கா யிருத்தலின் முதனூலென்றும் வழங்கப்படுவதாயிற்

(ரு)

சீட.—எழுதவமையாப் பொருளோ டெழுதாமல் வந்த ரியப்பியத னுண்மை யென்னைகொலோ?

குரு.—ஆதியந்த ரகித நித்தியஞான பரவஸ்துவானது பகாப் ருளா யிருத்தலினால் அதன் பண்பைப் பகுத் தளவிட்டோதும் யின்றி அப்பொருளின தைசுவரியத்தை யுரைக்கடங்கியவா றே வலியுடைத்தா யுளதவ்வேதம். அவ்வுரை யுலகில் யாவரொருவ ரெ வைத்த பழம்புத்தகம் போலாது அனாதியான ஈசுரன் திருவா லிருந்து வெளிப்பட்டமையின், எழுதாமல் வந்ததாயிற்று.

(சா)

சீட.—அவ் வேதமானது உதித்தவொழுங் கெப்படி?

குரு.—பரமேசுரனது திருவருளால் நாதப்பிரமமாகிய குடி லிருந்து அகார உகார மகாரங்களாகிய மூன்று பிரணவம் விந்து நா களோடு தோன்ற அவற்றின்கண் ணிருந்து அற்புதமும் வேதமா ரூபமும் பலமும் பெருகற் கேதுவான மூன்றுபேதபாதத்தாற் கா திரி பிறந்து அது சமஷ்டி வியஷ்டியென இரண்டாகி அவை யீசுவ டைய (பூர்வமுகம்) கிழக்குமுகமுதல் நான்குமுகங்களின் வாயி இருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வண மெனும் நான்கு வேதங்க நல்கின. அவற்றுள் அந்த நாதமயமான பிரணவமும் அகாராதி ரங்களும் உருவுற்று நிற்கும்படி ஈசன் கீழ்த்திசை முகத்தினி இருக்குவேதம் இருபத்தொரு சாகையாகவும், தென்றிசை மு னின்று யஜுர்வேதம் நூற்றொரு சாகையாகவும், மேற்றிசைமு தினின்று சாமவேதம் ஆயிரஞ்சாகையாகவும், வடதிசை மு னின்று அதர்வணவேதம் ஒன்பது சாகையாகவுந் தோன்றின.

கினியிலிருந்து இருக்கையும், வாயுவிலிருந்து யஜுஸ்ஸையும், சூரியனி லிருந்து சாமத்தையும் பிரமதேவர் வெளிப்படுத்தினரென்று மநுஸ் மிருதி ௧-ம் அத்தியாயம் ௨௩-ம் சுலோகஞ் சொல்லுவதும்; மேல் விளக்கப்பட்ட அகார உகார மகாரங்களினின்று அவ்வேத மூன்றும் பிறந்தன வென்பதையே யுறுதிப்படுத்தும். அகாரம் அக்கினி, உகா ரம் வாயு, மகாரம் சூரியனெனவாதலை இருக்குவேத ஐதரேய பிராஹ் மணத்திற் காண்க. ருக் என்பது மந்திரமெனவும், யஜுர் என்பது கட்டளையெனவும், சாமமென்பது ஸ்துதி யெனவும், அதர்வணமென் பது எங்குங்கலப்பு அதாவது மேன்மூன்று வேதத்திலுங்கலந்திருக்கு முண்மையெனவும் அருத்தமாம். மந்=நினைப்பவனை, திர=காப்ப தெனும் பொருள் கொண்டது மந்திரமெனுஞ்சொல். இவற்றை யுண ருகின்ற நீ! வேத மனர்தமென அவ்வேதமே விளம்புமெனவு முணர்க.

(௫)

சீட.—அவ் வேதங்கட்குப் பாகுபா டுண்டுகொல்லோ?

குரு.—ஒவ்வொரு வேதமுங் கருமகாண்டமும், ஞானகாண்டமு மென இருதிறப்படும். இவற்றொடு உபாசனகாண்டமு முளதெனச் சிலர் மொழிப. அவ்வுபாசனகாண்டம் கருமகாண்டத்தோடு சேரற் பாற்று. அவ்வாறன்றி ஞானகாண்டத்தோடு சேரினுஞ் சேரும். ஆக விற்காண்டம் இரண்டென்றே துணியப்படும். ஞானகாண்டத்திற் பிராஹ்மணங்கள், ஆரண்யகங்கள், உபநிஷத்துக்க ளடங்கியிருக்கும்.

(௬)

சீட.—இருக்கு முதலிய நான்கனுக்கும் அவற்றின் பாகுபாடு கட்குமுரிய பெயர் முதலியனவும், மற்ற நூல்களின் பெயர் முதலி யனவும் விளக்கின் மிக வினியுங் கொல்லோ?

குரு.—அவ்வினைஞ் சுருங்கச் சொல்லுதும். இருக்குவேதத்திற் குப் பவுடிகம், யஜுர்வேதத்திற்குத் தைத்திரியம், சாமவேதத்திற் குக் (கீதை) கீதம், கௌசிகம், அதர்வவோனப்படும் அதர்வண வேதத் திற்கு நான்காம்வேதம், கடைவேதமென்னும் பெயர்களுள. அவ் வேதங்களின் மேல்விளக்கிய கருமகாண்டமான கருமநூலெனவும், ஞானகாண்டமான ஞானநூலெனவு மிருபகுப்புடையன. அவற் றுட் கருமநூலென்பது சுவர்க்கபோக முதலியன வளிக்கும் ௭௪

முதலிய கருமங்களை யுணர்த்தும். ஞானநூலென்பது ஜீவா
வானது பரமான்மத்தன்மையடையு நெறிக்குரிய வுபாசனை மூ
வற்றை யுணர்த்தும். கருமகாண்டம்,—பத்திகாண்டமென்றும், பூ
பாகமென்றும், அற்பசுருதியென்றும்; ஞானகாண்டம்,—பிரமகா
மென்றும், உத்தரபாகமென்றும், பிரபலசுருதி யென்றும் செ
பெறும். ஞானகாண்டத்திற்கு நிமித்தமாகவுள்ளது கருமகாண்ட
ஞானகாண்டத்தை உபநிஷத்து, வேதாந்தம், வேதசிரசு என்று
யோர் பேசுப, உபநிஷத்தாகிய ஞானகாண்டம் வேதாந்தமெனப்ப
போது கருமகாண்டம் வேதமெனப்படுமென்க. அவ்வுபநிஷத்து மு
கோபநிஷத்தில் வெளியாமாறு நூற்றெட்டாம் அவற்றுள் ஐதரே
கௌஷீதகி, நாதபிந்து, ஆத்மபோதம், நிருவாணம், முத்கலம், அ
மாலிகை, திரிபுரம், சௌபாக்கிய லக்ஷுமி, பக்வரிசமெனும்
தும் இருக்குவேதத்தைச் சேர்ந்தவை. சுக்கில யஜுரிலுள்ள ஈசா
யம், பிரகதாரண்யகம், ஜாபாலம், ஹம்ஸம், பரமஹம்ஸம், சுபா
மந்திரிகை, நிராலம்பம், திரிசிகிப்பிராம்மணம், அத்தியாத்துமம், ப
டலப் பிராம்மணம், அத்துவயதாரகம், பைங்களம், பிக்ஷு, து
தீதாவதூதம், தாரஸாரம், யாக்ஞவல்கியம், சாட்யாயநி, முக்தி
கிருஷ்ண யஜுரிலுள்ள கடவல்லி, தைத்திரீயம், பிரம்மம், கைவல்ய
அத்தியாச்சிரபோபநிஷத் தெனப்படு சுவேதாசுவதரம், கர்ப்ப
நாராயணம், அமிர்தபிந்து, அமிர்தநாதம், காலாக்கிநிருத்திரம், க்ஷு
கம், சர்வசாரம், சுகாரஹஸியம், தேஜோபிந்து, தியானபிந்து, பிர
வித்யை, யோகதத்துவம், தக்ஷிணாமூர்த்தி, ஸ்கந்தம், சாரீரகம், யே
சிகை, ஏகாக்ஷரம், அக்ஷி, அவதூதம், கடம், உருத்திரஹிர்தய
யோககுண்டலி, பஞ்சப்பிரமம், பிராணாக்கினிஹோத்திரம், வராக
கலிஸந்தாரணம், சரஸ்வதிரஹஸியமெனும் ஐம்பத்தொன்றும் யஜு
வேதத்தைச்சேர்ந்தவை. தலவகாரகோபநிஷத் தெனப்படு கேனம், ச
தோக்கியம், ஆருணி, மைத்திராயணி, மைத்திரேயி, வஜ்ஜிரசூ
யோகசூடாமணி, வாசுதேவம், மஹோபநிஷத், சந்நியாசம், அவ்
யக்தம், குண்டிகை, சாவித்திரி, உருத்திராக்ஷ ஜாபாலம், தரிசன
ஜாபாலியெனும் பதினாறும் சாமவேதத்தைச்சேர்ந்தவை. பிரசி
முண்டகம், மாண்டூக்கியம், அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை, பிருகஜ்ஜாபா
நரசிம்மதாபநம், நாரதபரிவிராஜம், சீதை, சரபம், (திரிபாத்விபூ
மஹாநாராயணம், இராமரஹஸியம், இராமதாபநம், சாண்டில்யம், ப
பரப்ரஹ்மபரிவிராஜம், அந்நபூரணி, சூரியம், ஆத்மம், பாசுபதப்

மம், திரிபுராதபநம், தேவி, பாவனை, பஸ்மஜாபாலம், கணபதி, மஹா
வாக்கியம், கோபாலதபநம், கிருஷ்ணம், ஹயக்கிரீவம், தத்தாத்தி
ரேயம், காருடம், பரப்பிரமமென்னு முப்பத்தொன்றும் அதர்வண
வேதத்தைச்சேர்ந்தவை. இவையற்றை யன்றிப் பலவுபநிஷத்துக்களு
முன்னிருந்தனவென அம்முக்திகோபநிஷத்து மொழியும்.
சொன்ன அஷ்டோத்தரசதோபநிஷத்தாகிய நூற்றெட்டனுள் சுவேதா
சுவதரம், கைவல்யம், காலாக்கிநிருத்திரம், அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை
யெனுமைந்தும் வைதிகசைவத்தை யினிது விளக்கலிற் பஞ்சருத்தி
ரோபநிடதமெனப்படும். இராமதபநம், கோபாலதபநம், நரசிம்மதப
நம், ஹயக்கிரீவம், மஹாநாராயணமென்னு மைந்தும் வைஷ்ணவத்தை
விளக்கலிற் பஞ்சதபநோபநிடதமெனப்படும். ஈசாவாசியம், கேனம், கட
வல்லி, பிரசிநம், முண்டகம், மாண்டூக்கியம், தைத்திரீயம், சாந்தோக்
கியம், பிரகதாரண்யகம், ஐதரேயமென்பன தசோபநிடதமெனப்படு
மென்ப. இப் பத்துபநிடதங்கட்கும் ஆதிசங்கராசாரியர் ஏகான்மவாத
பக்ஷமாக வடமொழி (வசன) விருத்தியுரையாகிய பாஷியஞ்செய்து
வைத்தனர். அங்ஙனர் தைத்திரீயோபநிஷத்தின் சிக்ஷாவல்லி, ஆநந்த
வல்லி, பிருகுவல்லிகட்கு மட்டும் பாஷியமெழுதி நாராயணவல்லிக்
கெழுதாமல் அவர் விட்டு விட்டார். அவர் காலத்தில் விருந்தாரிருந்த
நீலகண்டரெனப்படும் ஸ்ரீகண்டாசாரியர் வேதாந்த சூத்திரத்திற் கெழு
திய சைவபாஷ்யத்திற் கைவல்லியாதியுபநிடதங்களோடு இப்பத்துபநி
டதங்களையுமெடுத்து மேற்கோளாகக்காட்டி யிருக்கின்றனர். இராமாநு
ஜாசாரியர் அச்சூத்திரத்திற் கெழுதிய விசிட்டாத்துவிதவைஷ்ணவபா
ஷியத்தில் அப் பத்துபநிடதங்களையே மேற்கோளாகக் காட்டி யிருக்
கின்றனர். இவ்வாறே ஆநந்ததீர்த்தராகிய மத்துவாசாரியரும் அப்
பத்துபநிடதங்களை யொப்பித் துவிதவைஷ்ணவபாஷியஞ் செய்திருக்
கின்றனர். ஸ்ரீகண்டபாஷியப்பொருளை விரித்து வேதாகம வடப்பா
டாக வடமொழியிற் சிவார்க்கமணிதீபிகையென வொரு வியாக்கியா
னம் அப்பையதீக்ஷிதர் செய்தனர். இத்திறவுளாக வேற்பட்ட கார
ணத்தானே சிலர் அப் பத்துபநிடதமே முக்கியப்பிரமாண மென்பர்.
எனவே யேனையவை அமுக்கியப்பிரமாண மெனவாம். இவ்வாறு
வேதத்திலாவது வேதாந்தத்திலாவது பிரஸ்தாபமில்லை. ஏன் பிரஸ்
தாபமில்லையெனல் வேண்டும்: முக்திகோபநிஷத்தில் "பத்துபநிஷத்
துக்களை நீ படி" எனப் பொருளாதலுண்டே யெனின், அவ்வனம்
மோக்ஷ இச்சையொன்றே யுடையார்க்கு மாண்டூக்கியோபநிஷத்

தோன்றும்போதும், அவ்வளவின் ஞானங்கிட்டாவிடிற் பத்துபநி
தை நீ படி, அவ்வாறு படித்தும் விஞ்ஞானதார்ட்டியமேற்படாவி
முப்பத்திரண்டுபநிஷத்தை நன்கு அப்பியாசஞ்செய், மேல் வி
முக்தி வேண்டுமாயின் நூற்றெட்டுபநிஷத்தும்படி" எனும் மெ
ருங்காணப்படுதலால் அப் பத்தே படிக்க வேண்டுமெனல் கூடா
யானதை யுணர்வதோடு மற்றவுபநிஷத்துக்கள் பிரமாணமல்ல வெ
வது முக்கியப்பிரமாணமல்ல வென்றுவது அம்முக்திகோபநிஷ
மொழியாமல் நூற்றெட்டையும் படிக்க விதித்த நுட்பத்தையுமு
வேண்டும். உணரின், அந்நூற்றெட்டும் முக்கியப்பிரமாணமெ
முடிவே யுண்டாம். மேற்சொற்ற ௩௨-உபநிஷத்தும் இருவ
யஜுர்ரிலுள்ள ௩௨-உபநிஷத்தே யெனக் கொள்ளுமிடத்து ஆங்
சொற்றபத்தும் பாஷியக்கார ரெடுத்துக்கொண்ட பத்துபநிடத
லாத இருக்குவேதத்தைச் சேர்ந்த பத்துபநிடதமேயெனக் (
டல் இயைபென்க. பாஷியக்கார ரொப்புவது மொப்பாததும் ஒரு
மாணமாக மாட்டாது. ஈண்டுச் சைவர்கள் அப்பத்தேபிரமாணமென
வைதிகசைவத்தை யினிது விளக்குகின்ற பஞ்சருத்திரோபநிட
களையும், சிவ மகிமைகளையுஞ் சிவ சின்னங்களையும் பிரதிபாதிக்கி
மற்றவுபநிடதங்களையு மிழந்து போலிச்சைவராவார்கள். வைண
கள் அப்பத்தே பிரமாணமெனின் வைணவத்தை விளக்குகின்ற ப
தபநோபநிடதங்களை யிழந்து போலிவைணவராவார்கள். ஏகா
வாதிகள் அப்பத்தே பிரமாணமெனின் அவையற்றிற் கூறப்பட
இரஜ்ஜு ஸர்ப்பம் சுத்திகாரஜித முதலிய (தமது சமய) உபமா
களை விளக்குகின்ற உபநிடதங்களையும், மற்ற வுபநிடதங்களையுமிழ
போலியேகான்மவாதிக ளாவார்கள் பஞ்சருத்திரத்தைச் சிவப
மாக வொப்பலாம். பஞ்சதபநத்தை விஷ்ணுபக்ஷமாக வொப்பலா
ஏனையவற்றுட் பத்தல்லாதனவற்றை யொப்புங்கால் இரஜ்ஜு ஸ
பாதி யுபமானங்களையும், ஜடமாகிய பாசபதார்த்தத்தைச் சித்
கிய பதியெனக் கூறுதலையும், அற்பசித்தாகிய பசுவை யகண்ட
தாகிய பதியெனப் பகர்தலையு மொப்பநேரிடும் அது பதிபசுபாச
ருண்மையெனச் சாதிக்குஞ் சைவசித்தாந்தத்திற்குப் பொரு
தாமையின் அவை யேகான்மவாதமான மாயாவாத உபநிடத
களே யெனச் சில சைவசித்தாந்திகள் பேசத்துணிவரேல்; இவர்க
பிரமாணமாக் கொண்டிருக்கின்ற தேவாரத்தில் "ஊனாயுயிரான
டலாயுலகாய்—வானாய்நிலனாய்கடலாய்மலையாய்" எனவ

திருவாசகத்தில் "வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி— ஊனாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்" எனவும் வருமாறு பல பதிகங்களினும் வருகின்றன. அவைகளும் மாயாவாதப் பதிகங்கள், மாயாவாதப் பாட்டுகள், மாயாவாத அடிகளென வொதுக்கப்படு மெனவும், இவ்வாறு சிவபுராணங்களினு மொதுக்கப்படு மெனவும் அவ ரறியக்கடவர்; இங்ஙனம் அந்த "ஊனாகியுயிராகி" முதலிய வுரைகட்கு வேறுபொருளுண்டென வவர் விளம்பின், அவ்வாறே யவர்களொதுக்கு முபநிடத வாக்கியங்கட்குஞ் சைவசித்தாந்த பக்ஷமாக வேறுபொருளுண்டெனக் கோடலாமே. அவ் வாற்றலின்றிப் பிரபல சுருதியாகிய வுபநிடதங்களை யொதுக்க முயல்வது கொசுகுக்கும் பயந்து கோட்டைவிட்டோடுவார் கொள்கையை யொக்குமன்றே. ஆகலின், அவ்வொதுக்கன் முடிவு எவ்வாற்றானும் பொருந்தாது நிற்க.

சிவனாகிய சங்கரன்றானே சங்கரனென்னு நாமத்தோடு பூமியிற் பிறந்து வேதபாடியஞ் செய்தனன்; இதனைச் சிவரகசியத்து ஒன்பதாவது அம்சமுஞ் செப்பும்; அதனாற் சங்கரர் பாடியம் மற்றையர் பாடியங்களினுஞ் சிறப்புடைத்தெனச் சிலர் கூறுப. வேதம் விளம்புமாறு கருப்பப்பையிற் கட்டுண்டு பிறவாச் சங்கரனை யுருத்திரனைப் பிறப்புக்குட் படுத் தலப்பல் அவ்வேதத்திற்கு மாறுகோளாம். அத்திற மாறுகோள் வாக்கியங்கள் பின்னாலெழுப்பாமெனவே பல்லோரபிப்பிராயம். ஆதலி னச்சரிதமும் உறுதியாமாறில்லை. இவ்வாறு காணப்படு முரைமாவை முறுதியுரையல்லவென மறுக்க, உருத்திரன் பிறப்பிலி யென்பதைச் சுவேதாசுவதராதி யுபநிடதங்களினும், சிவனுக்கு யாண்டுங் கருப்பவாசமில்லை யென்பதை வேதங் கூறியாங்கு தனிகூறுதலைக் கந்தபுராண சனற்குமார சங்கிதை சைவ புராண சனற்குமார சங்கிதையாதி உபப்பிருங்கணங்களினும், தமிழ் மறையாகிய தேவார திருவாசகங்களினும், பிறநூல்களினுங் காண்க. இதுநிற்க.

சிவகுருவெனும் பெரிய வேதியனார் மனைவி ஆரியாம்பை கருப்பத்தி லவர்க்கு மகனாகவமைந்து கலியுகம் ௩௦௫௮-வது ஆண்டுக்குச் சரியான விக்கிரமசகம் கச-ல் ஈசுர வருடத்திற் பிறந்தவரெனப்படும் அச்சங்கராசாரியர்மீது அபிநவ குப்தனெனும் பெயருடையானாற் றாண்டப்பட்டே ஒரு மந்திரவேவற் றேவதையானது அவரது ஆசனத்தை யடைந்து உதிரம் வெளிப்படும்படி மூலரோகத்தை யுண்டு பண்ணிற்று; மறுகா லவரது காவியுடையைத் துவைப்பான் கொடு

சென்ற - சீடர் ஆநந்தகிரியார் அவ்வுதிரக் காணாது வருந்தி பிதக
யொழிக்க வேண்டுமென விண்ணப்பித்தாலே அவ்வாசிரியர் அ
சீடரை நோக்குபு அம்மந்த! ஊழ்வினை வழிவந்த திவ்வுட்டம்பெனத் தட
தேகத்தைத் தட்டினதூஉம், பின்னைக் குழீஇய சீடர்க ளங்கே
யொழியவென்று வைத்தியரைக்கொண்டு ஔடதஞ்செய்விக் துக
பித்த காலத்தும் அஃதகலாமைகண்டு அன்னோர் ஸ்ரீ வைத்தியநாத
சுரரைப் பிரார்த்தித்திடலும் அவ்வளம் அவ்வீசுர ரருளால் தே
வைத்தியராகிய அசுவனி தேவர் வேதியர்போற்போந்து நோக்கி யி
நோயன்று மந்திரவேவலா லுண்டாய துன்பமென வறிவிக்குங்கா று
அவ்வேவலே யச்சங்கர ரறியாதிருந்ததூஉம், சுகமுனிவர் மாணாக்க
கிய கௌடபாதரைச் சங்கரர் தரிசிக்கப்பெற்ற போழ்து அச்சங்கர
சற்குருவான கோவிந்த யோகியார்க்கு இவர் குருவன்றே வெனா
படர்ந்து நன்கு பணிந்து புகழ்ந்து "பரமகுருவே! என்மன மெ
ஞான்றும் ஆன்மாவிலே யுணர்ச்சியிற் கலந்திருக்கும்படி யருளல் வே
டும்" என்றபடி யக்கௌடபாதரு மநுக்கிரகித்துச் சென்றதூஉம்
இவ்வநுக்கிரக காலமானது ஆநந்தகிரியார் - பத்மபாதர் - மண்ட
மிசிரராகிய சுரேசுவரர் - அஸ்தாமலகர் முதலினோர்கட்குக் குருவா
விளங்கிய அச்சங்கராசிரியருடைய முப்பத்திரண்டாம்வயதி னந்
மும் இதுவினாளுமான முடிவுநாளின் சமீபமாகக் காணப்படுவதூஉம்
அவ்வாசிரியர் பன்னிரண்டாம் வயதில் இமாசலம் அண்முற்று வத
காச்சிரமத்தி லிருந்துகொண்டு கந்தபுராணத்துச் சூதசங்கிதையை
பதினெட்டுமுறை படித்தாய்ந்து அப்பொருட் கருத்துப் பொருந்த
பிரமசூத்திரம் - தசோபநிஷத்து-பஞ்சருத்திரோபநிஷத்து - நரசிம்ம
தபநம் - கௌஷீதகி - ஸ்ரீருத்திராத்தியாயம் - பகவற்கீதை - விஷ்ணு
சகத்திரநாம முதலியவற்றிற்குப் பாஷியஞ் செய்ததுமன்றித் தத்த
வாலோகம் - அபரோக்ஷாநுபூதி - அத்துவிதசதகத்திரம்-உபதேசசக
திர முதலிய சிறு நூல்களையுஞ் செய்தனரென்பதூஉம் அவரது சரி
திரத்தினே வெளியாம். அதனால், சங்கராசாரியர் வினைவயப்பட்டு
பிறந்தவர், முற்றுணர்விலார், முற்றுணர்வுக்காகக் குருவை வழிபட்
டார், அக்குரு வாய்க்குமுன் (சுவாநுபவமின்றி) கல்விவலி கொள்
மேல்விளக்கப்பட்ட பாஷியாதிகளை யேகான்மவாத பக்ஷமாக வியற்றின
ரென வெள்ளறிவாளரு மறிவர்.

அதனால், சருவவல்லமையுள்ள சங்கரன் அவரல்லரென்றும்
மற்றுமவர் சரித்திரத்துள்ளவாறு யோகஞானசித்திகளவரை முண்ட

ரிருப்பின் சிவாநுக்கிரகம் பெற்ற ஆன்மாக்களுள் அவருமொருவராக விளங்கத் தக்கவரென்றுந் தீர்மானித்தல் பொருந்துமன்றே. மேற்போந்த சங்கரர் சரித்திர வெளித்துக்காட்டுகள் கேரளநாட்டில் இடபாசலத்துப் பூரணவாகினி நதிக்கரையிற் காலட்டியெனும் அக்கிராமத்திற் சங்கரர் பிறந்தனரெனக் கூறியொரு புத்தகத் துள்ளனவாகும். அவர் சோழநாட்டின் கண்ணதாய ஸ்ரீசிதம்பரமெனுந் திவ்விய க்ஷேத்திரத்திற் பிறந்தனரென்பது வேறொரு புத்தகத் துள்ளதாகும். இவ்விரு புத்தகமும் ஒன்றற்கொன்று மாறுகோளான சரிதைகளை யுடையனவாகலின் அச்சங்கரர் சரித்திரம் ஓராறாக நிலைபெற்றிலதாயோர்க. இவ்வாசிரியர் பஞ்ச ருத்திரோபநிஷத்திற்கும், நரசிம்ம தபோபநிஷத்திற்கும், கௌஷீதகிக்கும், ஸ்ரீருத்திராத்தியாயத்திற்கும் பாஷியஞ் செய்திருத்தலினாற் பத்துபநிஷத்தே முக்கியப்பிரமாண மென்பது அவர் கருத்தன்றென்பது முணர்க. பஞ்சருத்திரோபநிடதங்களை முக்கியப்பிரமாண மெனப் பேசுகின்ற சைவருமுளர். இவரு முண்மையறியும் ஆற்றலற்றவரே யாவர். [கோளம்=மலையாளம்.]

சைவபாடியத்தை யேகான்மவாதிகளும், ஏகான்மவாதபாடியத்தைச் சைவர்களு மொப்பார்கள். இப்பாடிய மிரண்டனையும் இராமாநுஜமதத்தின ரொப்பார். இவை யாவையு மத்துவமதத்தின ரொப்பார். இராமாநுஜபாடியத்தையும் மத்துவபாடியத்தையுஞ் சைவர்களு மேகான்மவாதிகளு மொப்பார்கள். இன்னும் பாடியஞ்செய்வாரெண்ணமும், வேறு செய்தாரெண்ணமும் இவ்விதமேயாம். ஆதலால் எல்லார்க்கு முபநிடதங்கள் பொதுவாம். இதுவே சிஷ்டஜன சம்மதம். எல்லா வுபநிடதங்களையும் ஏகான்மவாதிகள் தம்மதச் சார்பாகவும், வைணவர்கள் தம்மதச் சார்பாகவும், சைவர்கள் தமது சித்தாந்தச் சார்பாகவு நிறுவிக்கொள்வார்கள். அவ்வாறாயின் உண்மைதா னென்னையெனக் கடாவிடில், பசு பாச மிரண்டனிலும் பதியாகிய வேறுண்மைப்பொருளை ஆகாயத்தைப்போலப் பரிபூரண வியாபகமா யுளது. அப்பொருளின தருள்விளக்கமுள்ள பசுவாகிய ஆன்மாக்களையும் அவைகளின் தேகத்தோடு அத்தேகவிருத்திக் கேதுவாய பாசப்பொருள்களையும் அவ்வுண்மைப் பொருளாகவே கூறுதலைத் * தானியாகு பெயராக் கோடலும், இத்தீர்வை,—மண் - நீர் - தீ - காற்று - வெள்ளிடை - சூரியன் - சந்திரன் ஆன்மா வெனப்படு (சிவஞாந)

* விளக்கெனுந் தீபத்தின்பெயர் அதற்கிடனாய தண்டிற்குமாவதுபோல லாவது தானியாகுபெயர். தானி=இடத்தையுடையது. இடம்=தானம்.

அஷ்டதனுவி லடங்குமென வுணர்தலும், பத பாசத்கட் கன்னியப
பதிப்பொரு ளில்லை அப்பொருள்.—வேதத்தில் ஈச சப்தத்
உருத்திர சப்தத்தானும் பிரஹ்ம சப்தத்தானும் சம்பு சப்தத்
மிக்கு விளக்கும் இவற்றினின்றும் வேதஹிருதயமாய் நிற்குஞ்
சப்தத்தானே மிக்கு விளக்கும் அதுவே முடிபென வுணர்
அதுவே (அர்தரியாமி) பசுபதியாகிய குருவினான் வுணர்தலு
வுடையார் இணியெங்க. இவ்விசாதி சப்தங்களை வேறு சூர்த்தி
காக்குதல் வலிந்து பொருள்கோடலைச் சேரும். ஆகலின், நூற்
பெரிஷத்துக்களுஞ் சிவைகத்துவத்தையே விளக்குகின்ற முக்
பிரமாணமாகும். இதனை "நூற்றெட்டாதி வேதமெடுத்
தலைத்த விருத்திக் கேற்க வமையுமிலக் கணவடிவா யதுவும் வே
தப்பாலுக் கப்பாலா யருட்கண் ணுகி" எனத் தாயுமானு ருமை
முனையானு முணர்க. இதுவே யெமது கருத்தும். இக்கருத்தை, (
பத்திரா நதிதீரத்தி னெருங்கட்டிவிருந்த பூசாருவி த்து பாயணுச
க்கு மகவுஞ் சாயணர் போகநாதரென்பா ரிருவர்க்குத் தம்பியும
ரும், தமதுவறுமை தணப்பான் மஹேசுவரியை நோக்கித் தவமே
காலை யவ்வீசுவரி "நினக் குண்டாகு மறுபிறப்பி லன்னணஞ் செ
தும்" என்ற திருவாக்கைக் கேட்டவுடன் இதேபோ யாம் பெற்
றெனக்கவன்று ஆதிசங்கராசாரியருடைய சிட பரம்பரையில் கலி
சஙஉஅ-வது ஆண்டுக்குச் சரியான சாலிசகம் ககஓ0 -ல் சந்நிய
பெற்றுக்கொண்ட வித்தியாசங்கரர்க்குச் சிடராய்ச் சந்நியாச ஆ
ரமமடைந்தவரும், பின்னர் அம் மஹேசுவரி நீ! துறவு பூண்ட
மசன் மறுபிறப்படைந்தவ னுமினியென வளித்த இராஜ்ஜிய லட்
யைத் தம்மை யடுத்திருந்த புக்கணனெனும் ஓரிடையனுக் கி
அவனை யனையனுக்கித் தாம் மந்திரியாகவிருந்து விருபாக்ஷமெ
ஒரு நகருண்டுபண்ணி யதன்கட் பெருஞ் சிவாலய மமைத்துச்
சகம் ககூ0அ - ல் காலஞ்சென்றவரு மெனப்படு மாதவாசாரிய
னும் பெரிய வித்தியாரண்யர் தம தேகான்மவாத பக்ஷமாக வெழு
நூற்றெட் டுபநிஷத்பாஷியமு முறுதிப்படுத்தும். இந்தப் பாஷி
தில் அந்த வித்தியாரண்யர் கோதாவரி நதிக்கரையிலிருந்த ஏலே
யோகியா ரறிவித்தபடி ஒரு வன்னிமரத்தின் கீழிருந்து சிவபா
படிப்பதற்குள் அம்மரத் திலையெல்லாம் உதிர்ந்தமையால் இவ்வ
பெரிதுப் பிழையென அவர் வருந்திநிற்றலை யம்மரத்திருந்து க
இரண்டு பிரமராக்ஷதகள் இனி நீர் செய்யவேண்டிய திதுவென்

வித்தவாறே யவரும் ஸ்ரீகாசி மணிகர்ணிகா கட்டத்தி னிறங்குதுறையில் உமிழைப் பரப்பிவிட் டிருந்திடலும் ஆவயிற் கள்வினைஞனென வுருமாறி வந்த வியாசமாமுனிவரர் அது மிதியா தொதுங்கிச் சென்றவர்: அதுகண்ட வித்தியாரண்யர் அவரடிபணிந்து தம் பாடியத்தை யெடுத்து இதிற் பிழையுளவேல் திருத்தி யருள்கவென் றவரிடமளித்தபோது அம்முனிவரர் தமது கைக்குண்டிகையிலுள்ள கள்ளை யதனிற்றடவியெதிர்நிற்கும் வேதங்களாகிய நாய்களின்முன்னர் விடுத்தவுடன் அதனை யவை நாவா லக்கின: அவர் பின்னையதிலுள்ளவழுக்களொழிந்து உண்மையே யிருக்கக் கண்டன ராதலின் அப்பாஷ்யமே யுண்மையெனச் சிலர் மொழி தருப. முக்கியமென வெண்ணத்தக்க இவ்வரலாற்றினை அவ் வியாசமா முனிவரராவது அவர் சீடர்களாவது தாமித்தெழுதிய நூலொன்றுங் கண்டிலம். இது பிரமாணமாமாறு எங்ஙனம்? இது கிடக்க.

மேல்வந்த முக்திகோபநிஷத்தானது அநுமானுக்கு ஸ்ரீராமமூர்த்தியினு லுபதேசிக்கப்பட்டதாகலின், அவர் தங்காலத்தின் பின்னுண்டாகத் தக்க கிருஷ்ணமூர்த்தி வரலாறு கூறு முபநிஷத்துக்களை யதனிடை விளக்கினமை யெவ்வாற்றாற் பொருந்துமெனு மையமுண்டாயபின்; அந்தக் கிருஷ்ணமூர்த்தி முதலினோர் பிறந்ததற் பின்னை அநுமான் இராமமூர்த்தியைத் தியானவாயிலாக வெளிப்படுத்தித் தரிசித்து வேதம் வினவியபோது அவ்விராம ஸ்வாமியினு லிம்முக்திகோபநிஷத் துபதேசிக்கப்பட்டதெனக் கொள்வழி அவ்வைய மறுமென்று ஸ்ரீசங்கரஸ்வாமியினது கருணைக்குரியர் தெரித்தருள்வரோ. உபநிஷத்தென்னும் வடசொல்லைத் தாதுவழி யருத்தம்பண்ணின், உப = சமீபம், நிஷத் = அழைத்துச் செல்லத்தக்கது நீக்கத்தக்க தெனவாம். அதாவது பரமான்மாவின் சமீபத்தில் ஜீவான்மாவை யழைத்துச் செல்லத்தக்கது ஜனன மரண துக்கங்களை நீக்கத்தக்க தென்றும். "கருப்பம் ஜனனம் ஜரா முதலிய துக்கங்களை நீக்கும் பிரமவித்தையை வெளியிடுதலினால் வேதாந்தத்திற்கு உபநிஷத் தெனும்பெய ராயிற்று" எனப் பொருளாமாறு தைத்திரியோபநிஷத் பாஷ்ய அவதாரிகையிற் சங்கராசாரியரெழுதியது மிக்கருத்தே யாம்.

வேதபாகமானது மற்றொருவழியில் மந்திரம், அருத்தவாதம், விதி யெனு மூன்று பகுப்புடைத்து. அவற்றுள் மந்திரம் அவரவ ரநுஷ்டிக்கவேண்டிய கருமங்களை விரித்துக்காட்டும். அருத்தவாதம் கேட்பவர்க் கெளிதில் விருப்புண்டாமாறு கூறி அக் கருமங்களைச் செய்

வோர் சுகம்பெறத் துணைக்கருவியாய் நிற்கும். விதி காட்சிமுத
பிரமாணங்களான் அறிதற்கரிய பரம்பொருளை யுணர்த்தும்.

மேல் விளக்கப்பட்ட வேதமானது சிக்ஷை, கற்பம், வியாகரண
நிருத்தம், சந்தோபிசிதம், ஜோதிடமெனும் ஆறங்கமுடைத்து. அ
வைகளைப் பிரகாசப்படுத்திக் காட்டுநூல்கள் வேதாங்கமெனப்படும். அ
வற்றுள் வேதமொழியை உதாத்தம் அநுதாத்தமாதி சுரவேறுபாட
னுச்சரிக்கு மொழுங்கை யறிவிப்பது சிக்ஷை. வேதத்தின் விதி
பட்ட கருமங்களை யநுஷ்டிக்குமொழுங் கறிவிப்பது கற்பம். வேத
னக்ஷரச்சொற்பொருளாதி யிலக்கணங்களை யறிவிப்பது வியாகரண
வேதத்தின் வாக்கியப்பொருளை யறிவிப்பது நிருத்தம். வேத மந்
களிற் காயத்திரியாதி சந்தங்களின் பெயர்களையும், அவற்றிற் க
பிடப்பட்டென்பதையு மறிவிப்பது சந்தோபிசிதம். வேதத்தின் வி
துள்ள கருமங்கள் புரிதற்குரிய காலங்களை யறிவிப்பது ஜோதிட
இவையாறும் வேதங்களையோதுவதற்கும், அவற்றின் பொருளை யு
வதற்கும், உணர்ந்தவாறொழுகுவதற்கும் அத்தியாவசியகமாக மு
னர்க் கற்கவேண்டிய வடமொழிச் சாஸ்திரங்களாம். அன்றி, அவ்
தங்களெக்காலும் எட்டுணையேனும் மாறுதலடையாமலும், ஒருவர
மாற்றப்படாமலும் (அரசர்க்கு மெய்காப்பாளர்போலக்) காத்துநிற்
தகைமையுடையன இவைகளேயாம். இவையன்றி, வேத உபாங்க
னப்படு புராணம், நியாயம், மீமாஞ்சை, ஸ்மிருதி யெனு நான்குள்
அவற்றுள் பரமேசுரன் ஜகத்தைச் சிருஷ்டித்தல், காத்தல், ச
ரித்தன் முதலியன புகலும் வேதவாக்கியப்பொருளை விரித்துணர்
வது புராணம். வேதப்பொருளைத் தீர்மானித்தற்கு ஹேதுவாய பிர
ணுதிகளை யுணர்த்துவது (தருக்கம்) நியாயம். வேதப்பொருளின
தாற்பரிய மறிதற் கேதுவான நியாயங்களை ஆய்ந்துணர்த்துவ
மீமாஞ்சை. அவ்வவ் வருணங்கட்கும் ஆச்சிரமங்கட்கு முரிய தரும
களை யுணர்த்துவது (தருமசாஸ்திரம்) ஸ்மிருதி. இவற்றுள் புராண
௧௮. அவற்றுள் சைவம், ஸ்காந்தம், இலிங்கம், கூர்மம், வாமன
வராகம், பௌஷியம், மச்சம், மார்க்கண்டேயம், பிரமாண்டமெனு
பத்துஞ் சிவபுராணங்கள். நாரதீயம், பாகவதம், காருடம், வைண
மெனு நான்கும் விஷ்ணு புராணங்கள். பிரமம், பத்மம் எனுமிரண்
பிரமபுராணங்கள். பிரமகைவர்த்தம் சூரியபுராணம். ஆக்கினேய
அக்கினிபுராணம். இப்பதினெண் புராணங்களின் துணிவெடுத்த
கூறுகின்ற உசனம், கபிலம், காளி, சனற்குமாரம், சாம்பவம், சிவத

யம், சௌரம், துருவாசம், நந்தி, நாரசிங்கம், நாரதீயம், பராசரம், மானவம், வாசிஷ்டலிங்கம், வாருணம், பார்க்கவம், ஆங்கிரம், மாரீசம் எனும் பதினெட்டும் அவ்வப் பெருமையுடையார் பெயர்களால் விளங்கிய உபபுராணங்களாம். பார்க்கவ புராணமே விநாயக புராணம். சிரஞ்சீவியாகிய வியாசமாமுனிவ ரருளிச்செய்த சிவரகசியமும், மகாபாரதமும், வான்மீக ரருளிச்செய்த இராமாயணமுமாகிய இதிகாசம் மூன்றும் புராணங்களுள் அடங்கும். இவற்றுள் சிவரகசியம் மஹேதிகாசமாம். சொற்ற, வியாசர் பாரதமன்றி, ஜயமுனிபாரதமென்பதொன்றுண்டு. அது வியாசர் பாரதத்திற்குச் சிறிது பேதமாயுளது.

மனு, அத்திரி, விஷ்ணு, யாக்ஞவல்கியம், உசனம், ஆங்கிரசம், இயமம், ஆபஸ்தம்பம், சம்வர்த்தம், காத்தியாயனம், பிரகஸ்பதி, பராசரம், வியாசம், சங்கலிதம், தக்ஷம், கௌதமம், சாதாதபம், வசிஷ்டம் என அவ்வவர் பெயராலேற்பட்ட ஸ்மிருதி பதினெட்டாம். இவையன்றி வேறு பதினெட்டு ஸ்மிருதிகளு முண்டு. விவரித்த வேதம்-௪, அங்கம்-௬, உபாங்கம்-௪ ஆகப் பதினான்கும் வித்தை யெனும் பெயர்பெறும். இவ்வித்தை பிரமாணமாக அங்கீகரிக்கப்படுவனவென்றும், சுருதி ஸ்மிருதிகள் (பொது) சாமானியநூலென்றும், புராணகலை முதலியன (சிறப்பு) விசேஷநூலென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தருவவேதம், அருத்தவேத மெனு நான்கும் உபவேதங்களாகும். அவற்றுள் யாவு மனுஷ்டித்தற்குச் சாதனமான தேகத்தைப் பிணியின்றிக் காத்தற்கு உரியவற்றை யுணர்த்துவது ஆயுர்வேதமாம். பகைஞரால் நலியாது நாடுகாத்தற்கு உரிய படைக்கலப்பயிற்சியை யுணர்த்துவது தனுர்வேதமாம். கருத்தாவுக்கு மனோரம்மியத்தை விளைத்தற்கு உரிய இசை முதலியன வுணர்த்துவது காந்தருவவேதமாம். இகபரங்கட் கேதுவான பொருளைச் சம்பாதித்தற்கு உரியவுபாய முணர்த்துவது அருத்தவேதமாம். இந் நான்கனோடு மேற்சொற்ற வித்தை பதினான்கையுஞ் சேர்த்து வித்தை பதினெட்டென்னும் சைவபுராணத்து வாயுசங்கிதை.

வேதாந்தம், வைசேஷிகம், பாட்டம், பிரபாகரம், பூருவமீமாஞ்சை, உத்தரமீமாஞ்சையெனு மாறும் ஆறு சாஸ்திரங்களாகும். விச்சுவகருமமாதியாக யானமே தம் இறுதியாகவுள்ள முப்பத்திரண்டுஞ் சிற்பநூல்களாகும். இவை நிற்க. அங்கம், அருணம், கலிங்கம், கௌசிகம், காம்போஜம், கொங்கணம், கோசலம், சாவகம், சிங்களம், சிந்து, சீனம்,

சோனகம், திராவிடம், துளுவம், பப்பரம், மகதம், மராடம், என்னும் பதினெட்டுப் பாஷைகளுள்ளும் வேறுபல பாஷை ளும் பன்னூல்க ளுள. திராவிடமென்பதற்கு ஓடி வந்தது பொருள் கூறுப. [திராவிடம் = தமிழ்.]

சொற்ற ஆறு சாஸ்திரங்களுள், பூருவமீமாஞ்சையைக் மீமாஞ்சையென்றும், உத்தரமீமாஞ்சையைப் பிரம்மீமாஞ்சை சூத்திரம் வியாசசூத்திரம் வேதாந்தசூத்திரமென்றுங் கூறுப. சா மெனுஞ் சொல்லைத் தாதுப்படி யருத்தப்பண்ணின்; சாஸ் = புரிவது, திர=காப்பது என்றும், தாற்பரியம்—ஜீவான்மாக்களை கட்டளைகளானே யருள்வயப் படுத்திக் காப்பதென்றும்.

ஆயுர்வேதமும், ஸ்மிருதியிலுள்ள தண்டநீதி முதலிய இலௌகிகம், அருத்தம்—இம்மையிற்பலிப்பன வுணர்த்துநூ றும். நியாயம், வைசேஷிகம், பூருவமீமாஞ்சையென்ற மூ வைதிகம், அருத்தம்—இம்மையினு மறுமையினும் பலிப்பன துநூ லென்றும், இம்மூன்றனோடு கபிலம் பதஞ்சலியம் வே பெனு மூன்றுசாஸ்திரங்களையுஞ்சேர்த்து வைதிகநூல் ஆறென் அவற்றுள் நியாய முதலிய மூன்றும் அத்தியான்மிக நூலெனப் அவை யான்மாவைக் குறிப்பிட்டே கூறுகின்ற வுபநிடதங்களை இக்காட்டி யான்மஞானத்தைப் பலிப்பிக்கச்செயு நூல்களென் கூறுதல் இவர் தீர்மானமாகும். இவ் வாறிற்கும் பிறப்பிடம் இ முதல் நான்கு வேதங்களேயன்றி வேறன்று. நியாயஞ்செய்தவர் பாதர். வைசேஷிகஞ்செய்தவர் கணாதர். பூருவமீமாஞ்சை செய் ஜைமினிபகவான். கபிலமெனுஞ் சாங்கியஞ் செய்தவர் கபிலமுனி பதஞ்சலியமெனும் யோகஞ் செய்தவர் பதஞ்சலிபகவான். வே தஞ் செய்தவர் வேதவியாசர்.

அவ் வேதாந்தம்,—நான்கத்தியாயமாகவும், பதினாறுபாதமாக நாற்றைம்பத்தாறு அதிகரணமாகவும், ஐந்நூற்று நாற்பத்தைந்து திரமாகவுமுளது. இதற்கே ஸ்ரீகண்டாசாரியர் சங்கராசாரியர் இரா நுஜாசாரியர் முதலாயினர் மேற் பிரகாசப்படுத்தியவாறு உபநிட களை மேற்கோளாக வெடுத்துக்காட்டிப் பாஷியங்கள் செய்துள்ள இச் சூத்திரத்தைச் சிலசைவர் மாயாவாதநூலென வோதக்கு அவ் வுபநிடதங்களை யோதக்கற்றுணிவார் கொள்கையையே றும். எனெனின், பிரபலசுருதியாகிய வுபநிடதவாக்கியங்களே யா

சூத்திரமாக வமைந்திருத்தலினாலும், வித்தை பதினான்கனுள் முதலினாலும் என்க. வேதத்திற் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்ற கிரியையின் காரியத்தைத்தானே முடிந்த முடிவாக வரைந்தெழுதிய பூர்வமீமாஞ்சையினைக் கண்ணுற்ற வியாசபாராமுனிவர் இதன்மேல் ஞானசத்தியின்காரிய முண்டெனத் தாபித்தெழுதியதே உத்தரமீமாஞ்சை அதுவே வேதாந்தசூத்திரமென வுணர்வுடையாரெல்லா மறிவர், அதனில் தேவோபாசனையும், ஜீவான்மா பரமான்மாக்களின் அனுசிசம்பந்தமான அத்துவித ஞானமுமே பெரிதும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. "தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்—மூவர் தமிழு முனிமொழியும்—கோவை—திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லும்—மொருவா சகமென் றுணர்." என்று மூதாட்டியாகிய ஒளவை சொல்லிய வெண்பாவில் "முனிமொழி" என வருவது மிச்சூத்திரமேயாம். சண்டு முனியென்பதை மாணிக்கவாசகசுவாமிகளுக் காக்கி வியாசசூத்திரத்தைச் சிலர் நீக்கப்பார்ப்பர். அவ்வெண்பாட்டில் "திருநான் மறைமுடிவு" எனும் வேதாந்தம் கொள்ளக் கிடத்தலின் அச் சூத்திரம் விலக்கப்படாதெனல் துணிவென்க.

வேதஞ்சொற்ற விதிவிலக்குகளையும், பிராமணர் முதலிய ஜாதிகளையும், பிரமசரியமுதலிய ஆச்சிரமங்களையும், பிரகிருதி புருடன் ஈசுர விலக்கணங்களையும், வேதத்திற் பிறபெறப்படும் ஒழுக்கம் வழக்குத் தண்ட முதலியவற்றையும் விளக்கிக் கூறுகின்ற ஸ்மிருதிகளுள் பிரதமமான மானவதருமசாஸ்திர மெனும் மனுஸ்மிருதியானது முன்னொரு கற்பாந்த மானதின்மேற் சம்பவமான பிரமாவினு லுண்டாக்கப்பட்ட விராட் புருஷனிடத்திற் றோன்றிய 'சுவாயம்புமனுவானவர் பிருகுமகாருஷிக் குரைத்ததின்பின் அவ் விருடியால் இருடிகளுக்கு ௨௬௮௪ - சுலோகங்களாற் சொலப்பட்டதாகும். அதனலதற்குப் பிருகுசங்கிதை யென்னும் பெயருமுண்டாயிற்று. இம்மிருதி கிருதயுகத்திலும், கௌதமஸ்மிருதி திரேதாயுகத்திலும், சங்கலிதஸ்மிருதி துவாபரயுகத்திலும், பராசரஸ்மிருதி கலியுகத்திலும் முக்கியமாயிருக்குமென மூர்த்து நூல்கண் மொழிகின்றன.

புராணங்கள்—௧௮-ம் நான்கிலக்ஷத் தெண்ணுயிரங் கிரந்தமுடையன. விவரம்.—சைவம் ௨௪000, ஸ்காந்தம் ௮௧000, இலிங்கம் ௧௧000, கூர்மம் ௬000, வாமனம் ௧௪000, வராகம் ௨௪000, பௌஷ்யம் ௫௫000, மச்சம் ௧௪000, மார்க்கண்டேயம் ௯௨000, பிரமாண்

சேரனகம௦௦, நாரதீயம் உ௫௦௦௦, பாகவதம் கஅ௦௦௦, காருடம் க
லைங்கம் கக௦௦௦, பிரமம் ௯௦௦௦௦, பத்மம் ௫௫௦௦௦, பிரமகைவர்
த்தம் ௧௮௦௦௦, ஆக்கினேயம் அ௦௦௦. இவற்றுள் இரண்டிலக்ஷத் த
தெண்ணூறிரங் கிரந்தங்களாயுள்ள சிவபுராணம் பத்தும் சாத்
மென்றும், ஐம்பத்தைந்தயாயிரங் கிரந்தங்களாயுள்ள விஷ்ணுபுராண
மும் தாமத மென்றும், அறுபத்தைந்தாயிரங் கிரந்தங்களாயுள்ள
புராணமிரண்டும் இராஜத மென்றும், சூரியபுராணமும் அக்கினி
னைழு முக்குணயுத்த மென்றுங் கந்தபுராணங் கழறும்.

ஸ்ரீசிவபெருமானவர் வேதாகமங்களை யோதவுணர
காத வேனையோர் நிமித்தமாக அவ்வேதாகம சாரத்தையுட்கொ
சரிதமாகிய புராணங்களையருளி நந்திதேவர்மூலமாக அகஸ்திய
பெரியோர்கட் குபதேசித்தனர். இம்முறையுள் வந்தவரும்
குமாரரும்பன சனற்குமாரமுனிவரிடத்தில் வேதவியாச ருபதே
கப்பெற்றுத் தம் மாணுக்கரு ளொருவராய சூதமாமுனிவருக்
புராணமெல்லா முபதேசித்தனர். அவர் நைமிசாரண்ய முனிவ
பெரியோர்கட் குரைக்கப் போந்த புராணங்களே இப் பதினெ
மென்க. புராணமென்பது பழமையெனப் பொருளாம்.

சிவபெருமானது திருவருள் விலாசத்தினை விளக்காநின்ற பா
புராணமானது பூருவம் உத்தரமெனும் இருகூற்றது இதற்கு விரோ
மாகச் சிவபெருமானை யிழித்துரைத்து விண்டுமூர்த்தியை யுயர்
ரைத்தான "விஷ்ணுபாத்யோத்தரம்" எனும் புத்தகமொன்று
ணவர் வைத்திருக்கின்றனர். அது பாத்மபூருவத்திற்கு விரோதப்
த்தினால் வியாசபகவா னருளிச்செய்த பாத்மோத்தரமன்று;
வைணவர்கற்பனைச் சுவடிகளிலொன்றென்றுசைவத்திருவாளர் சா
சாற்றுகின்றனர். முன்னொருகாலத்தில் பாகவத விஷயத்தின் விவாதமே
டுப் பகவதிமான்மியமாகியதேவிபாகவதம் பிரமாணமா? கிருஷ்ண
வதம் பிரமாணமா? என வெழீஇய சங்கையின்மீது "பாகவதமெ
பெயர் வழக்கானே கிருஷ்ணகாதை முதலியவற்றை யெவரா
பிரஸ்தாபிப்பரேல் அவர் குற்றத்திற் கேற்ற தண்டனைக்குளாவ
என்று வடதேயத்துச் சோதிபுரமெனும் பட்டணத்தரசன் தீர்
னித்த தீர்வை யிருத்தலினாலும், சுகர்பாகவதமெனப்படு மிர
கிருஷ்ணபாகவதம் புராணம் பதினெட்டிற் சேர்ந்ததன்றென்பது
னீராயிரங் கிரந்தங்களாற் பங்காளதேயத்திற் கௌடப்பண்டிதர்
க்கு தாபித்தெழுதிய நூலொன்றிற் காணப்படுதலினாலும், ஐ

முதன் மோக்ஷபரியந்தமுள்ள சுகமுனிவரது வ[illegible]னுது சரித் அரித்திய குகின்ற பாரதாதிகளில் அவர் பாகவதஞ் சொ[illegible]பரில் வைத்த அன் இல்லாமையால் அம்முனிவராற் பரிக்ஷித்து மன்ன[illegible]முங்குகளே [illegible] முபதேசிக்கப்பட்டதென்றல் சிறுவனாயும் பொருந்[illegible]க [illegible]யப் படுதலினுலும், அப் பாகவதாரம்பத்தில் எல்லாப் புராணங்[illegible]யும்பார தத்தினையு மருளிச்செய்ததின்பின்னர் மேம்பட்டதோ ருண்மை யுணர்ந்து விஷ்ணுபக்ஷமாக இப்பாகவதஞ் செயப்பட்டதெனத் தலக்கிபிருத்தலினுலும், வியாசர் திருவாக்காகிய ஏனைய புராணங்களின் வாக்கிற்கும் இப் பாகவதத்தின் வாக்கிற்கும் பேதங் காணப்படுதலினுலும் இது பதினெண் புராணங்களி லொன்றெனப்படு பாகவதமன்று; இக்காலத்தொரு தமிழ்ப்புலவர்—திருவண்ணமலைக்குச் சுதரிசனகிரி யென்றும் பெயரமைத்துச் சுதரிசனகிரிப்புராணமொன்று வைணவமதபக்ஷமாகக் கற்பித்ததுபோலவே யக்காலத்திலும் வைணவசமயியாயிருந்த பொப்பதேவரெனும் பெயரிய ஒரு வடமொழி வித்துவானுற் சிவபரஞ்சுடரைப் பெரும்பான்மை தாழ்த்தி விஷ்ணுமூர்த்தியை யுயர்த்தி யெழுதப்பட்ட நவீனபாகவதமென்றும், தேவிபாகவதமே யப் பதினெட்டி லொன்றுன பாகவதமென்றும், அதனிற் சிவசத்திவடிவம் விஷ்ணுமூர்த்தமெனக் கூறுதலின் அது விஷ்ணுபுராணமாமென்றுஞ் சைவர்கள் தீர்மானிக்கின்றுர்கள். சொல்லிய சுகர்பாகவதமன்றி யனேக ஆயிரங் கிரந்தங்களி லனேக பாகவதமுண்டெனவும் வைணவர்கள் பெருமையாப் பேசிக்கொள்வார்கள். எப்படிப்பேசினும் எவ்வித புத்தகத்தை யுண்டாக்கினும் நாசிம்மத்தினது வீறுப்பை யடக்கவந்த சரபத்தினது மகிமையை விளக்குஞ் "சரபோபநிடதம்"—(யோவாம பாதார்சித விஷ்ணு நேத்ரஸ் தஸ்மை ததௌ சக்ரமதீவ ஹ்ருஷ்ட: | தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து ||) "யோவாம பாதார்ச்சித விஷ்ணு நேத்ரஸ்த ஸ்மைததௌ சக்ரமதீ வஹ்ருஷ்ட: | தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து||" என முழங்கும்வழி விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் சிவபெருமானின் இடது திருத்தாளில் தமது கண்ணுகிய கமலபுட்பஞ் சார்த்திவழிபட்டுச் சக்கராயுதம் பெற்றனரென்பது ஒழிக்கத்தக்க தன்றன்றே. என்னே ? பிரபல சுருதியாகலின்.

ஐந்தாம்வேத மெனப்படு பாரதம்.—* இலக்ஷத்திருபத்தையாயிரங் கிரந்தமுடைத்து. இதில் வைக்கப்பட்டதாகவுள்ள பகவத்கீதை

* "நமோக்க—நீதறவோ சிலக்கமதாச் செப்பினன் சுருதியொரு செப்பினேனே" என்பது நல்லாப்பிள்ளை பாரதம்.

...கிய மன்றென்பது அனேக ...
சௌனகம் ..., நாரதீய... இராமாநுஜர், மத்துவராகியமூவரும் தத்த...
...வம் ௧௦௦௦... யஞ் செய்திருக்கின்றனர். ரிபுகீதை சிவர...
...திலும், ஆக்கீ...தை சூதகீதையெனு மிரண்டுங் காந்தபுராணத்...
ஈசுரகீதை கூர்மபுராணத்திலும், சிவகீதை பாத்மபுராணத்திலு...
ளன. இவை யுபநிடதப்பொருள்களையே யுட்கொண் டிருக்கி...
வேறு கீதைகளு முளவென்ப.

சூதமாமுனிவரிடம் புராணங்கள் கேட்டுக் களி தலைமீக்கொ... நைமிசாரண்ய முனிவர்களே சௌனகாதி முனிவர்கள். அ... ௬௬௦௦௦ - பெயராவார்கள். அவர்கள் நைமிசமெனும் வனத்தி... வசித்த காரணத்தானே நைமிசாரண்யவாசிகளென் றழைக்கப்ப... கள். அன்னோர் தவஞ்செய்வதற்கு யோக்கியமான இடம் அ... செய்யவேண்டுமெனப் பிரமதேவனைக் கேட்டபோது அவர் தரு... யை (சக்கரம்) நேமிபோ லாக்கிப் பூமியிலுருட்டுவித்து இது... விடமே யவ்விடமென் றருளியபடி யேற்பட்ட விடமே நைமிசா... மெனும் பெயர்த்து. நேமிசம்பந்தம் நைமிசம். அறிக.

(எ)

சீட.—நவின்றவாறு கடவுள் கழறுற்றதைத்தானே இ... ஸ்தாபனஞ் செய்துகொண்டு மற்றையர்க்குக் காட்டாமே ப... தத்தம் பெயரால் நூல்களை நிருமிக்கவேண்டிய அவசியமெ...

குரு.—ஸ்ரீகிருபாநிதியாகிய பரமனாற் சொல்லப்பட்டன... சொல்லக் கேட்டவரால் இலிகிதஸ்தாபனஞ் செய்யப் பட்... மாயுள்ள சுருதிகளை அனேகர் வாசித்துப் பொருள்காண்ப... மையாயிருந்த வயதாம் அறிந்த பெரியார் சூட்சுமமாயி... குறிப்புப் பொருளைத் தூலமாய்ப்படிச் செம்பொருளாக்கி ... காங்கு வேண்டிய திருட்டாந்தங்களோடு விரித்துரைத்தனர். ... னண முறைக்கப்பட்டவை முன்னைய சுருதி யுக்தி அநுபவ... மூன்றையும் பொருந்தினமையின், அவை ஆக்கியோர்கள் பெ... கொண்டு விளங்கின. அவ்வாறு சுருதிநியாயங்களை யெடுத்... காட்டி யுண்மை யிற்றென இலிகித நூலாக் தாபிப்பார்கட்கு ... யான கீர்த்தியும், உலோகோபகார புண்ணியமும், சாஸ்... டாக்ஷமும், பெரியோர்கள் கொள்கையும், அன்னவர் கேண்... யும், இகபர சௌக்கியங்களும் வாய்க்குமென்பது வாய்மை.

திரண்ட பொருளுள்ளோ னொருவன் றனது சரீர அநித்திய தீர்மையை யுத்தேசித்துத் தன்னுடைய மகார்பேரில் வைத்த அன்பால் அன்னோர் நனி நடந்துவர வேண்டிய வொழுக்குகளை ஒரு சாசனமாக வெழுதிவைப்ப தேய்ப்ப அறிவின் மிக்க புண்ணிய மூர்த்திகளா யுள்ளோருந் தாங்கள் தேடியிருக்கின்ற அருமையான ஆரணப்பொருள்களைத் தம்பின் னுள்ளாருந் தெரிந் தவ்வாறொழுகு மொழுக்குகளைக் கருணையா லெழுதிவைப்பர். இதுவே உலோகோபகார புண்ணியம். அத்தகு புண்ணியமெழு நூல்க ளெத்திறமாயினும் அவை முத்திறமாகு மென்றே முதியோர் மொழிந்தார். எவ்வாறெனின்; தேவாதிதேவ னிடத்திலிருந்து வந்தவைகளும், அவை கேட்டவர் தீட்டியவைகளும் முதனூலாகும். அம்முதனூல் வழியே பொருண் மறையாது வேற்றுமைப்படுத்துப மஹா வித்துவான்கள் வழங்கியவை வழிநூலாகும். அவ்விருநூல்களின் கருத்தொத்துத் திரிபுபடப் பண்டிதர் பகர்ந்தவை சார்புநூலாகும். இவை தந்திரம், சூத்திரம், விருத்தியெனவு மாம். இத்திறப்பற்றி யெவர்புகலினும் பொருண்முடி பொன்றே யன்றிப் பலவில்லை யெனவும், பலபடக்கூறி யுள்ளனவுங் கூறப்படுவனவும் மதவிகற்பங்களா மெனவும் நீ தெளிக.

(அ)

சீட.—வேதங்களையும், வேதாங்கங்களையும், புராணங்களையும், உபபுராணங்களையும், இதிகாசங்களையும், ஸ்மிருதிகளையும், உபவேதங்களையும், ஆறுசாஸ்திரங்களையும், ஏனைய நூல்களையும் அந்நூல்களிற் காணப்பட்டவர்களே யுரைத்தன வென்பதற்கு இஞ்ஞான்று சாக்ஷி யாவர்?

குரு.—ஒவ்வொன்றையு முறைக்கக் கேட்டுளாரை யெங்காயினுங் கண்டுபிடித்து நீ கடாவிய கடாவை யாமடக்க முயலினும் முயன்றபடி யவர்கள் சொல்லினும் அங்ஙன மிவருரைதா னென்ன வுண்மை? இவர் யாரோ? அவரிவருக் குரைக்குங்போ தறிந்தார் யாவரோ? எனவுங் கடாவத் தக்கவன் நீ யாதலால், நினக்கும் நின்போல்வார்க்குங் கடவுள் நேரில் யாதொன்றைப் போதித்தாரென்றிய ஆசங்கையற்று ஆணை பிறவாதன்றே. ஆயினுஞ் சில நியாயங்கள் செப்புவாம். நாதமே வேதமென்னு நிச்சயப்படி நாதமாகிய வொலியானது அக்ஷரங்களாக வுருப்பட்டு, அவை வாக்கியங்களாக வியந்து, அவை சாஸ்திரங்களாகச் சமைந்து, அவை

ஜக ஜீவ பரலக்ஷணங்களை யுணர்த்த ஹேதுவாக விளங்கினமை
ஞர் யாவரு முணரற்பாற்றே. அவ்விளக்கத்தன்மைக்கு ஆதா
கிய அவ்வொலியாதி யவ்வா றுகாவிடினும், ஆகியவற்றைப் ப
குக் கொண்டு வராவிடினும் நம்மனோர்களும் உயர்திணை மக்க
பதின்றி (இழிதிணை) அஃறிணை யுயிர்களா யிருத்தற் கையம்
அதனாற் சர்வ வாக்குமயமே யந்தவேதமாம். கேட்டி. மநுஷ
ரம் பெற்றுக் கானில்வசித்து மானுபிமான மின்றி விலங்
போலத் திகம்பரமாகத் திரிதந்து ஆ ஓ என்று சப்தமிட்டுக்
ண்டு நக்கவாரமெனும் பெயரிய தீவிலும் வேறு சில கடறுக
மிருந்த காட்டு மனிதர்கள் அக்ஷரங்களையும் வாக்கியங்களை
சாஸ்திரங்களையு மித்தன்மையவென் றுணர்ந்ததுமில்லை, யாவ
பொருள்பட வாக்கியம் புகன்றதுமில்லை யென்ப துண்டுகண்ட
அதனாலவர்கள் உயர்திணை யல்லா அஃறிணை யுயிர்களாயிருந்
ரெனலு முண்மையன்றோ. அவ்வுண்மையானே ஏனைய வுயிர்க
முற்கூறிய வேதவாக்கியாதிகளே யுயர்திணை யுயிர்க ளாக்க
ஹேதுவாக வுளவென் றறியவேண்டும். அவற்றினை யுயிர்க
யுண்டுபண்ணி யிருக்கலா மென்றாலோ அன்றெனக் காட்டுகிற

இரௌரவாகமப் பொருளாக ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ
ளிய சிவஞானபோதம் அ-வது சூத்திரம் ச-வது யாப்பில் "
விக்கவன்றி யறியாவுளங்கள்" என வருதற்கு அருத்தம்.—ஒ
ரறிவித்தாலன்றித் தாமேயறியாச் சிற்றுணர்வுள்ள ஜீவான்ம
ளெனவாமாறு .மேலுரைத்த காட்டுமனிதர்கள் அக்ஷர நிரூ
வாக்கியங்களையும், அவற்றின் பொருள்களையும் அறியு மாற்
றிருந்ததுமன்றி வாயிருந்தும் பேச வேலாமலு மிருந்தார்
பின்பு மொழியை வெளியிட் டுணர்த்தத்தக்க மநுடர்கள்
களைப் பலாற்காரமாகப் பிடித்து நன்று தீது புலப்படக்கா
வாக்கிய முதலியன கற்பித்து நாட்டு மநுடரைப்போல வா
ஞர்கள். ஆகலின், எழுத்தாக வமையும்படியான சொல்
பொருளையும் யாவனொருவன் கற்றுக்கொண்டு மற்றொருவனு
போதிக்கத்தக்கவனே யல்லாமல் அவற்றைத் தானே யு
செய்வானென்பதுந் தானே கற்றுக்கொள்வா னென்பதும்
ஞான்று மில்லை. கற்றதினின்றும் வேறொன்றை விவேகியான
தானே கற்பித்தல்கூடும். இம்முறையின்றி யமையா எழுத்துமெ
பொருளெனத் திகழ்ந்த வேதாகமாதிகளை வெளியிடற்குப் ப

சாரியரா யிருந்தவர் முற்றுணர்வும் முழுத்தொழிலுமுள்ள பரமே
சுரரே. அப் பரமேசுரரான் வெளியிடப்பட்டவைகளைக் கேட்ட
பரமசிடரும், அவருபதேசிக்கக்கேட்ட முறையே வெளியிடு குரு
வும், அம்முறையே யோது சிடருமே பரம்பராக் கிரமமாக வுலகி
லிருக்கின்றனர். இனிவந்து கற்போரும் அப் பரம்பரையினரே
யாவர். இவ்வுண்மையானே, ஒருவனது வாக்கிலிருந்து வெளிப்
பட்டு மற்றொருவனது செவிவழி நுழைந்து ஹிருதயத்தி லுறைந்து
பின்ன ரவன் வாக்கு வழியாக வருஉந் தன்மையுள்ள வேதாகமாதி
கள்:—ஒருவருக்கொருவர் போதிக்கவந்தனவென்ற லுறுதியே
யாம்.

(௯)

சீட.—பரமேசுரப் பரமாசாரிய ரருளிய வண்ணமே கேட்ட
பரமசிடர் பிழைபடாது பிறர்க்குப் போதித்தா ரென்பதற்கும்,
அன்னோர் போதித்தபடியே பிறரும் மற்றையோர்க்குப்போதித்தா
ரென்பதற்குஞ் சான்றென் கொலோ ?

குரு.—நன்று கடாயினாய். பரமேசுரர் ஜீவர்க ளிமித்த மனுக்
ரகித்த வாக்கியமனைத்தும் மிக வொழுங்காயும், நீதியாயும், ஆழ்
ந்த கருத்துக்க ளமைந்தனவாயு முள்ளவையென்பது சரதம். இந்
நீர்மை வாய்ந்தநூல் எதுவானாலும் அது வுண்மைநூலென வங்கீ
கரிக்க வேண்டியது நியாயமாகலின், அத்திறத்தநூ லனைத்தும்
பேசிய பெரியோர் பிழைபடா துரைத்தனரென்பதற்கு அத்திற
மையே சான்றும்.

(௧0)

சீட.—அவ்வா றுரைக்கப்பட்ட வழிநூல் சார்புநூல்களுக்கு
முதனூலாகிய சுருதியொடு யுக்தியும் அனுபவமும் ஒவ்வாமை
காணப்படுத லின்று கொலோ ?

குரு.—ஆவசியகமான ஒரோவொன்று குறித்துரைந்த வழி
யிற் சுருதி யுக்திகட்கு ஒவ்வாமைபோற் காணப்படுவன வெல்லாம்
ஒவ்வுதலே யமைபு வந்துழி விளக்கல் செய்வேம். ஈண்டு விளக்
கல் செய்வதென்னெனின், சுருதி ஸ்மிருதிகளாயுள்ள பொதுநூ
லானது கருமபக்தியோகஞானங்களையும், தேவதாகுண ஐசுவரியங்
களையும் உள்ளபடி யபிமானமின்றிப் போதிப்பதில் கருத்தாவின்
வல்லமையாதி குணங்களையும், அவ்வாணை வழி நிற்கின்ற ஆன்மாக்
களின் தொகுதியையும், அவைகளி னெண்ணவிருத்தியையும், சுச

துக்கங்களையும், ஈசுர பராயச்சித்திர விகாசத்தையும் அளவி
லாக்கு மாற்றமின்றித் திகைத்து நிற்கும். அத் திகைப்புண்
பிடமே மந்தா விளைப்பாறு மிடம். இத் திகைப்பு—புத்தி மதா
பொய்யாமை யாகாது. அற்றுகளினன்றே வாக்குமயமான அ
மறைகளாலும் அளவிடப்படாதது தெய்வ மென்பனர் கற்
தெய்வமென்றதிற் றெய்வகாரியமு மடங்கும்.

புராணங்கலை முதலிய சிறப்புநூ லென்று பொதுநூலிற்சொ
யுள்ள ஒவ்வொரு பாகத்தையு மொவ்வொரு தெய்வத்தின் பக்
கிப் பொதுநூலை யநுசரித்தும் அநுசரியாததுபோலக் குறி
கிற்கும். இங்ஙனம் சிறப்புநூ லபிமானிகள் அவ்வச் சிறப்புநூ
யே விரும்பிப் பொதுநூலை விலக்குவார்கள். அஃது தவிவேக
மன்னே? சிறப்புநூலா லுண்டாகின்ற விபரீதவாதங்களைப் பொ
நூலே நீர்த்துக் கொடுக்குமெனல் பேசோர் துணிபாகலின்.

(௩௩)

சீ.—புராணேதிகாசங்களிற் புகலப்படுகின்ற நாட்டுவர்ண
னையும், ஆண்டோன் வர்ணனையையும், போர்த்திற முதலா
பிரபல விஷயங்களையு நோக்குழி யுள்ளபடி சொல்லப்பட்டனவ
நினைக்க ஹேதுவில்லை. அதி வியப்பாக விருக்கின்றன! அவ்வுண்
மென்னேயோ?

குரு.—தருமங்குறைந்த இக்காலத்துள்ள சாமானிய பிர
களின் செய்கைகளை யாதியோடந்தமாக வெழுதுவதாயின் அ
மெத்துணையோ விரிவாகவும், உவமிக்கவரிய பல சித்திர விசித்திர
ளாகவு மிருக்கும். இவை யிப்படியாயின், அக்காலத்திற் ச
யம் புனிதம் ஞான மென்பவற்றோடு தேவாநுக்கிரக சாமர்த்
சாதுரிய தைரிய வீரிய காம்பீரியங்களும் பொருந்தி வாழ்ந்த அ
சர் முதலானோர்களின் நாட்டுவர்ணனையையேனும், ஆண்டோ
வர்ணனையையேனும், போர்த்திறமுதலான பிரபல விஷயங்க
யேனுமுள்ளபடியோத வமையாவெனற்கு மையமுண்டோ? அத
லவற்றுண் முக்கியமானவைகண் மட்டும் புராணாதிகளிற் புக
பட்டன. அவற்றை நாவன்மையுள்ளார் விரிஇ வியாக்கியான
செய்த லினிது பொருந்தும். நல்ல சுரூபிணியாகிய வொரு பெ
ணினது வனப்பைப் புலவர்கள் அனேகவுவமானங் கொண் டியம்
னும் அவை போதாமையாக நிற்குமேயன்றிப் போதுமான
மாக வில்லை. யாங்ஙனமெனிற் கருவிழியை வண்டென் றுவம

பதில் திறமட்டு மினைந்து உருவம் முற்று மியைவதில்லை. அவ்வண்டு விழியைப்போல மிருது தெளிவு முள்ளதுமன்று. மேனியினழகு குறித்து யாதொரு சிறக்காட்டி யுவமிப்பதில் எற்ற சிறந்சாயல் முதலியன இனி தொல்வுபாறில்லை. இவ்விதமே மற்ற வுவமேய வுவமானங்களினுமாம். ஆதலினால் உவமானம்.—உவமேய விஷயத்திற் போலியாய், சில அலங்காரம் அதிகமுமாய், ஒன்று காட்டினும், ஒரனையதுடைய(கோட்டை)அரணைது அண்ட முகட்டை யளாவியிருந்ததென வறைதல். அதற்குப் பொருந்த மருத்தமுமுண்டு. என்னை? அண்டமுகடு பிரமாண்டத்தின் கடாகமன்ற, கண்கூடளவாக கூடுமண்ட வாகாயமே யது, அதனை யவ்வரணளாவி யிருந்ததெனக் கூற வியையு மாகலின். இதுபோற் பலவினையும், மற்ற அதி யுவமானதிகள் அணியிலக்கணத்தில் உவமையணிமுதல் ஏதுவணியிறுகக் கூறப்பட்ட அறணிகளி லெல்லாவற்றினும் பொருத்தும். அவை கல்விச்சாமர்த்தியப் பிரயோக மென்றறிவர் கற்று வல்லார். நிற்க. [உவமேயம்—உவமிக்கப்படுபொருள்.]

இத்தேயத்தின் கண்ணே யிக்கால மோடிக்கொண்டிருக்கின்ற தூமரதமும், மின்தபாலும் இப்பிராந்தியத்தி லேற்படு முன்னம் அவை கேள்விப்பட்ட வினைகர் தூரகம் பாடு முதலிய பிராணிகளிழுத்துக்கொண் டோடாமல் தானே வண்டி தரையிலோடுமா? ஒரு தேசத்திலிருந் தொருதேசத்திற்கு உயிரற்ற இருப்புக்கம்பியுடனே சமாசாரந் தெரிவிக்குமா? இவை பொய்யெனப் புகன்றதைவிட்டு மெய்யென வொப்புக்கொண்டதை யின்டியாவ ரறியார்? ஆகலிற் சாதாரணமல்லா அரியசெய்கையைச் செய்யவல்லார்செய்குவரால்.

இருபது வருடங்கட்கு முன்னர்ச் சிவகங்கைச் சீமையைச் சேர்ந்த கலியாநகரிச் சத்திரத்தின்கண் ஒரு வித்துவான் இரவில் இராமாயணப் பிரசங்கஞ் செய்துகொண்டு வருகையில் வில்லிலிருந்து விடுபட்ட அஸ்திரக்களி லொன்று—ஏகம், தசம், சதம், சகஸ்திரம், அயுதம், (இலட்சம்) நியுதம், பிரயுதம், கோடி, தசகோடி, சதகோடி, அற்புதம், நிற்புதம், கர்வம், மகாகர்வம், பத்மம், மகாபத்மம், சங்கம், மகாசங்கம், சோணி, மகாசோணி, நிதி, மகாநிதி, சோபம், மகாசோபம், பரார்த்தம், சாகரம், பரதம், அசிந்தியம், அத்தியந்தம், அநந்தம், பூரி, மகாபூரி, அப்பிரமேயம், அதுலம், அகம்மியம் அவ்வியக்தம் முதலான எண்ணிறந்த அஸ்திரங்களாகத் தோன்றிற்றெனச் சொன்னதை மார்

கண்டேயபுராணம் தருமபக்ஷி ஜைமினிசம்வாதம் கஅ-வது அ
யாயத்திற் காலதூதுவன் கூறிய விடையில்.—

"எவன் பகைவனுக்காயினும் நல்லறிவைக் கெடுப்பதன் பொருட்
எண்ணுவானோ, கெடுதியாகிய நூல்களைப் போதிப்பானோ, நூல்கள்
னுண்மைக் கருத்தினை மாறுபடுத்திக் கூறுவானோ, நன்மை தராத
சொற்களைச் சொல்லுவானோ அப்படிப்பட்ட பாவத்தையுடைய லவ
தாம் (நரகத்தில்) மலையுச்சியினின்றும் பலகாலுங் கீழே வீழ்பவர்"

என்று போதிக்கப்பட்ட நியாயமுணராத வொருவன் தடுத்து இ
சிறுவரையு நம்பத்தகாததென்று மனப்பூரணமாகப் பேசிக் கல
விளக்குங்காலை அவ்வுழிக் கௌபீனதாரியாய் வந்த மஹாத்து
வொருவ ரதனையறிந்துவியசனித்துஅந்தப்பிரசங்கச்சவையிற்பு
ஆங்கு இலைக்கலந் தைப்பான் வகிர்ந்து செருகியிருந்த ஈர்க்குக
லொன்றை யெடுத்துச் சாணளவாக முறித்து உயரவெறிந்து சல
முன் அந்தரத்தில் நிறீஇயிடலும் அஃது தசைவுண்டு தன்னளவ
எண்ணிறந்த ஈர்க்குகளைக் கக்கியகாலை அம் மஹானவர் இது ட
ணவ மகத்துவமாகும்; அதனை யறியாது வாதிக்கவேண்டாமென
பிரமாணங்காட்டி யருளினர். இதனை யச்சவையி லிருந்து க
ணுற்றவரும், உமிழப்பட்ட அவ்வீர்க்குகளில் ஒரு பிடியளவு த
மில்லங் கொடுபோந்தவரும், இஞ்ஞான்று * பாம்பனென்னும் ப
யின்கண் தமிழ்ப்பாடசாலைப் பண்டிதரா யிருக்கின்றவருமா
நம் உபாத்தியாயர் முனியாண்டியாபிள்ளையவர்க ளுண்மையா
வுரைக்க யாங் கேட்டனம். இவ்வாறு மற்றொருவருஞ் சொல்லின
அற்புடையாய்! இத் திருட்டாந்தங்களானே யாதொரு பிரபல
கொண்டு யாதொரு பிரபலகாரியம் இக்காலத்துமியற்றல் கூடுமா
லிற் புராணாதிகள் புகல் சரிதங்கண் நம்பத் தக்கனவே.

(கஉ)

சீட.—நன்று. புராணங்கள் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டு
புராணங்களும் வேதாகமங்களு மொன்றோடொன்று வேறுபட்
முள்ளன; அதனால், புராணமெல்லாம் வெறுங் கதைகளேயென்.

---

* திருவிராமேச்சுரத்தின் மேல்பாலான இவ்வூரின் வடபாலில், பாம்பணை
யிற் பள்ளிகொண்ட திருமால் கோயிலொன் றிருந்தது காரணமாக அவ்
டஞ் சார்ந்தவூர் பாம்பணை யெனும் பெயர்பெற்றது. அஃது இக்காலத்து
பாம்பன் என மருவிற்று. அக்கோயிலிருந்த விடமும் இக்காலங் கடல
யிருக்கின்றது.

சில நூல்களி யெள்ளி அவற்றைப் படியாதும் விட்டு விட்டனர். அவ்வுண்மை யெவன்?

குரு.—உலகசிருஷ்டி யாரம்பமானது எத்தனையோ யுகங்கட்கு முன்னுளதாய்க் கணித்தற் கரிதாகிவிட்டது. அவ்வாரம்பத்திற் போந்த வேதம் மாறுபடாது. ஏனெனின், வேதத்திலுள்ள வொரு வாக்கியத்தில் ஓரெழுத்துக் குறையினும் மிகினும் மாற்றப்படினும் அவ்வாக்கியமானது சுரத்தோடு ஒவ்வவோதற் கிசையாமையின். அப்படி யிசையாதபோது வியாகரண விரோதமும், சந்தசு எனு மெழுத்துக் கணித விரோதமும், நியாய சாஸ்திர விரோதமும், பொருள் வேறுபட்டவழி மற்றநூல் விரோதமு முண்டாமாகலின். பின்னர் வந்த வேதோபநிடதங்களும், மற்ற நூல்களும் காலவடைவிற் பலராலும் பன்முறை பிரதிகள் செய்யப்பட்ட வகையிலும், ஒருவர்க்கொருவர் போதித்த வகையிலும் பரஸ்பரவிரோத மடையக்கூடு மென்பது சிந்திக்கத் தக்கதே. அவற்றுட் புராணங்களொன்றோடொன்று மாறுபடின், வேத வேதாந்தங்களும், ஆகமங்களும் பிரமாணமாய்நிற்கும். வேதாந்தோபநிடதங்களொன்றோடொன்று மாறுபடின், வேதாகமங்கள் பிரமாணமாய் நிற்கும். பிறவு மன்ன.

வேதாகமங்கள் புராணங்கட் காதாரமா யிருத்தல்பற்றிப் புராணங்கட்கு இலக்ஷியார்த்தமும் வாச்சியார்த்தமும் உரிமையாயின. இலக்ஷியார்த்தமென்பது தத்துவார்த்தமாம். வாச்சியார்த்த மடைவெப்படி யென்னின், சரிதைத்தலைவர் பாரம்பரியம், பிரபஞ்சத் தோற்றம், பிரபஞ்சநாசம், மனுக்களாட்சி, மனுவம்ச வரலாறு எனும் ஐந்துறுப்புகளும் பொருந்த வித்துவான்கள் விரீஇக் கூறுத லென்மனார் நல்லியற்புலவர். இவ்வைந்தனையும் புராணத்திற்குரிய பஞ்சலக்ஷணமென்ப. புராணங்கள் மாறுதலடைந்தன வென்பதை யெப்படிக் காண்பதெனின், மேற்கூறிய யுக்தி அநுபவங்கட் கொவ்வாவழியி லென்றுணர்க. அவ்வழி யுணர்ந்து உண்மைப்பொருள் கோடல் அறிஞர் கடமையாம். ஈதொழித்துப் புராணங்களை வெறுங்கதையென விலக்கிப் படியாது விடுவோர் புராணசாரம் இத்தன்மைத்தெனவறிய அறிவுத்திடன் பெற்றிலரேயாவார். மேலும் புராணங்களைக் கைவிட்டவர்கட்குப் பண்டை வரலாறு மகலவிட்டொழிவதன்றி நல்லொழுக்கமு நீங்கும். பிரபல சுருதியாகிய சாந்தோக்கியத்தில் "இதிகாசபுராணம் பஞ்சமம்" அதாவது ஐந்தா

வது வேதமெனச் சொலப்படுதலினானும், வித்தைத் பதினான்க
னொன்றுதலினானும், ஸ்ரீஞானசம்பந்தமூர்த்தி *நாயனர் திருநாவ
கரசுநாயனர் சுந்தரமூர்த்திநாயனர் மாணிக்கவாசக சுவாமிக
திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவார திருவாசகங்களிலும் மதுரை
கடைச்சங்கத்துத் தமிழ்த்தலைமைப் புலவராகிய நக்கீரதேவர் தி
வாய் மலர்ந்தருளிய கோபப்பிரசாதமொடு நாற்கண்ணோ
ஸ்ரீ அருணகிரிநாதசுவாமிகள் திருவாக்காகிய திருப்புகழ் முதல
வைகளிலும் அந்தப் புராணசரிதங்கள் வருதலினானும் உபப்பிரு
கணமாகிய புராணங்கள் வேதம்போற் பிரமாணமாக நிலைபெ
மாண்புடையன வென்றல் துணிவே. இலக்ஷியார்த்தம் பிண்ட
திலும், வாச்சியார்த்தம் அண்டத்திலு முள்ளபடி பொருந்தும்.

(௧௯)

சீட.—வேதம் உலகசிருஷ்டியாரம்பத்திற் பிறந்ததென பே
னின்றதற்கு மாறாக முசப்பது மார்க்கத்தாருள்ளுங் கிறிஸ்
மார்க்கத்தாருள்ளுஞ் சிலர் துவாபரயுகத்திற் றோன்றினவரென
படுகின்ற வேதவியாசர் அதனை யுண்டுசெய்தாரென்றும், அவ்விய
சர் இற்றைப் போதிற்கு ௪௬௦-வருடங்கட்கு முன்னர்த்தா
கிரியைகளை வகுத்துச் சாதி நான்கெனப் பிரித்தாரென ௧௬௦-வ
டங்களுக்கு முன்னிருந்த ஐரோப்பியப்பண்டிதர்கள் பகர்ந்தார்
என்றும், சிலர் வேதாகமங்கள் இற்றைக்கு ௩௨௨௦ - வருடங்
ளுக்கு முன்னெழுதப்பட்டன வென்றும், சிலர் அவை ௨௩௨௦
வருடங்களுக்கு முன்னரும் புராணங்களுட் சில ௪௦௦௦-வருடங்க
க்கு முன்னரும் சில ௫௦௦-௪௦௦-வருடங்களுக்கு முன்னருமாக வெ
தப்பட்டன வென அநுமானிக்கப்படுமென்றும், அவை ஒன்று
கொன்று விபரீதமும் தகுதியின்மையுமா யுள்ளன வென்று
சொல்லுவ தென்னை கொலோ?

குரு.—அன்புடையாய்! வியாசர் பிறக்கு முன்னரேயே வே
முண்டென்பதை யவ்வேதமே யுணர்த்தும். அதனை யோதவு முண
ரவு மேலாத எளியோர் நிமித்தமாக ஸ்ரீசிவபிரான் திருமாலேநா
குபு "போந்தவ னிருந்தபின் புகரி லாமறை—யாய்ந்திடின் வந்
டும்" எனக் கந்தபுராணங் கழறுகின்றபடி நான்கு வேதமு

* நியாயனர், நாயகனர், நாதனரென்பவற்றுளொன்றே "நாயனர்" எ
லாயிற்றெனலாம்.

ஒருவருணர்த்தாமே நீ யாராயும்போது உனக்கெளிதாக வரூஉமென்றருளிய வண்ணந் திருமாலவதாரபுருடராகிய அவ் வியாச முனிவர் வேதமுணர்த்த பொருளையும், தமக்குச் சனற்குமார முனிவர் போதித்த புராணங்களையும், தாம்பிறக்குமுன் னுண்டாயிருந்த ஆகம புராணங்களையும், ஸ்மிருதிகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு கூறிய பதினெண் புராணங்களையும் இதிகாசங்களையுஞ் சூதமுனிவர் மூலம் உலகர்க்களித்தனர். இவ்வாறளித்தகாலம்.— பாரதயுத்தத்திற்கு முன்னும் பின்னுமாக விருக்க வேண்டுமென்பது எமதபிப்பிராயம். அப் பாரத யுத்தத்தில் வெற்றியடைந்து பட்டாபிஷேகம் பெற்ற தருமபுத்திராது ஜனனகாலம்.—சுவேதவராக கல்பத்தில் வைவச்சுவத மனுவந்தரத்தில் உஅ-வது சதுர் யுகத்திலுள்ள துவாபர யுகாந்தத்தில் தாதுவருடம் உத்தராயணம் வைகாசிமாதம் பூருவபக்ஷம் துவிதியை பரணிநக்ஷத்திரம் விருஷப லக்கினமாகும். பாரத யுத்தாரம்பகாலம்.—சித்தார்த்தி வருடம் மார்கழிமாதம் பூருவபக்ஷம் மங்களவாரம் திரயோதசியாகும். அவ் யுத்த முடிவு அமரபக்ஷத்து அமாவாசையாகும்.

ஜாதி நான்கும் அவற்றின் விகற்பங்களும் வியாசர் பிறக்கு முன் னுண்டென்பதை யவருக்கு முன்னதாயுள்ள மனுஸ்மிருதி நனியுணர்த்தும். சிவாகமு முணர்த்தும். கிரியைகளும் அவ்வாறே யுண்டென்றற்கு அம்மிருதியு மாகமங்களும் வேதங்களுங் கரியாகும். வேதம் வெகு விரிவாயிருந்தமையால் அவ்வியாசர் அதன் நான்கு கூறுகளில் ஒவ்வொன்றையு மொவ்வோரினத்தார் முதலிற் கற்க வேண்டுமென விதித்தனர். அவ்வாறு கற்றுவருகின்றமையால் சிலர் இருக்குவேதியரென்றும், சிலர் யஜுர்வேதியரென்றும், சிலர் சாமவேதியரென்றும், சிலர் அதர்வணவேதியரென்றும் அந்தணர்களிற் சொல்லப்படுகின்றார். இவ்விதியால் ஒரு வேதியர் மற்ற வேதங்களைக் கற்றல் கூடாதென்பதன்று. ஏற்பட்டதை முன்னர்க் கற்கவேண்டுமென்பது கருத்து. அதர்வண வேதியர் உத்தரதேயத்தி லிருக்கின்றனர். [கரி=சாட்சி.]

நீ சொன்னவாறு கணக்கிடுவோர் இவ்வுலகம் படைக்கப்பட்டு ஆறாயிரவருடமாகுமென அபிப்பிராயங் கொடுக்கும் (கிறிஸ்துமத நூல்) விவிலிய நூலை நம்புவோர்களே யாவர். அவர் கணிதத்தையும் அபிப்பிராயத்தையுஞ் சோதிட கணித பூர்வமாகச் சூரிய சித்தாந்தத்திற் சொல்லப்பட்டபடி சிருஷ்டியாரம்பாதி

நூற்றுத்தொண்ணூற்றைந்துகோடியேஐம்பத்தெட்டிலக்ஷத் தெ
பத்துநாலாயிரத்துத் தொளாயிரத்தெண்பத் தொன்பது வருட
ளாயின வென்பதை யறிகுநர் ஒப்புவாரோ? ஒப்பாரென்க. இ
ஙனம் பல்கோடியோடு வந்தவருடங்கள்—இஞ்ஞான்றுள்ள பிர
வுக்குச் சிலவயதின்மே லிரண்டாயிரஞ் சதுர்யுகங்களாகிய ஒரு
லிரவுகடந்து மறுபக லுதித்ததின்மேல் வந்தவையெனக் கொள்

உரைத்தபடி யுலகம் படைக்கப்பட்டு ஆறாயிரவருடமெ
றபிப்பிராயந் தாற்காதாரமாயுள்ள (கிறிஸ்துமதநூல்) பைபிளுக்
முழுவிரோதமாக, (பூததத்துவ வானதத்துவ சாஸ்திரங்களிற் தே
பெற்றவரும் ஆங்கிலபாடைகற்றவருமான) எம். பிலண்டிட் என
பெயருடைய சாஸ்திரியார் பாரிஸிற் செய்த பிரசங்கத்தில், கி
மனைத்தும் ஒரே பிரமாண்ட பிண்டமாக விருந்தன. பின்பு நா
டைவிற் பலகிரகங்களாகப் பிரிந்தன. வெள்ளியும் புதாதிக் கி
கங்களும் விபாகமாதற்கு ஆறு பிரளயங்கட்கு முன்னதாக இ
பூமி பிரிந்திருக்கவேண்டும். இதிற் சரியான பிராணிகள் ஜனி
தற்கு ஐந்துகோடி வருடங்களா யிருக்க வேண்டும். பிரிந்த பூ
யானது சூரியக்கிரக பிண்டத்திலிருந்து நீங்கியகாலம் அறுநூ
கோடி வருடங்களா யிருக்கவேண்டு மென்று ஸ்தாபித்தனர். இ
னும், மேற்சொற்ற சித்தாந்தத்தாலும் அவ் வாறாயிரவரு
மென்பது அவலமுற் றொழியும்.

மேலுங்கேட்டி. அன்னிய சமயத்தாருள்ளும் விவேகிகளாயு
ளார்; சொற்ற வேதமுதலிய நூல்கட்கும், அவைகளு ளெழு
பொருள்கட்கும் இழுக்குரைக்கத் துணியார். அப்படித் துணி
மவிவேகிகளும் நீயு மறியும்பொருட்டு ஈண்டுச் சில கூறுதும். சி
தாந்த சிகாமணி பத்தத்தலம்.—

"ஏயுமா சார நிந்தை யாண்டுளை தவ்வி டத்திற்
போயுற லொழிக வென்றும் புகல்சிவ நிந்தை செய்வோன்
தீயக முறுது நிற்க சிவநிந்தை யவர்க்கு நூறுண்
டாயினும் பரிகா ரஞ்செய் தகற்றிடற் கரிது மாதோ.

கண்டனை யெயின் முக்கட் கடவுளை நிந்திப் போனைத்
தண்டனை புரிந்து கொல்க வரிதெனிற் சபிக்க நின்று
மண்டனில் வலிய னன்றேல் வார்செவித் துளைகள் பொத்திக்
கொண்டவ ணகன்று செல்க குலகுலந் தமல பத்தன்."

சந்தான சர்வோத்தமாகமத்தின் சிவதருமோத்தரம்.

"நிறுத்திட வலானமல னூனெறியை யென்றும்
மறுத்திட வலானமல மார்க்கமய லூற்றே
நிறுத்திலன் மறுத்தில னெனிற்கரிச னேசு
மறுத்தவனை மாய்க்கைசரி சல்லவற மாமே."

என்னுமிச் செய்யுள்களில் "ஆசார தூஷணை யெவ்விடத்துண்டோ அவ்விடத்துச் செல்லாதொழிக. சிவதூஷணைஞ் செய்கின்றவனது தியவீட்டின்கண் எய்தாதிருக்க. சிவதூஷணைப் புரிவார்க்கு அப்பாவ நீங்கவென்று நூறுவருடம் பிராயச்சித்தஞ் செயினும் அஃது கடத்தற்கரிதாகி நிற்கும்." என்றும், "அழுக்கிலாச் சிவபக்தியை யுடையோனாகிய அரசன் மூன்று கண்களையுடைய பரமசிவனைத் தூஷித்தோனைக் காண்பானாயின் அவனை யவ்வரசன் கொல்லும்படி கட்டளையிடுக. கேட்டவன் வித்துவானாயின் தருக்கித்து அவனை வாய்ப்பிதற்றலை யடக்குக. அதற்குத் திறமில்லாதவனாயின் நேர்மையான செவியிரண்டினையுங் கைகளாற் பொத்திக்கொண்டு குலைகுலைந் தவ்விடம் விட்டுச் செல்லுக." என்றும், "பரமேசுரனருளிச்செய்த வேதசிவாகமங்களா னுணர்த்தும்படி மெய்ச்சமயத்தை ஸ்தாபிக்கவும் அன்னிய சமயங்களை நிராகரணஞ் செய்யவும் வல்லவனாயிருப்பவன் தன் முன்னர் அவ்வன்னிய சமயிகள் அம்மெய்ச்சமய நூல்களைக் கண்டித்துத் தத்தஞ் சமயநூல்களை ஸ்தாபிக்கவந்த விடத்து அவர்கட் கஞ்சுதலினாலேனும் நட்பிற் பிரீதிப்படுத்திப் பொருள்கோட னீங்குமென்பதனாலேனுஞ் சோர்வுற்றுத் தனது சமயத்தை ஸ்தாபியாதிருப்பானாகில் அவன் குற்றமுடையோனாவான். ஆகலி னவ்வாதியிடத்து வைத்த நேசமொழித்து அவனை வெறுத்தல் குற்றமன்று. அதுவே தருமம்." என்றும் பொருளாதலின், அன்னிய சமயிகள் வேதாகம வுடம்பாடான சமயத்தைத் தூஷிப்பது ஒழிக்கொணாப் பாவமென்றும், அதனை நாங் கேட்டு வாளா விருப்பதுங் குற்றமென்றும் நீதிகூறு நூல்வழியாகவே யறிகின்றனம்.

ஆகலின், யாம் ஈண்டெடுத்துக் காட்டுத லென்னையெனின், உலகசிருஷ்டியி னுண்மையை வெளியிட வலியற்ற அன்னிய சமய நூல்களைப் போன்றதன்று அனாதிகர்த்தாவினா லருளிச் செய்யப்பட்ட வேதம். இவ்வனாதி நூனெறியான அனாதிசமயத்திற்கு முன்னாய சமயங்களும், உரிய நூல்களு முண்டென்று எச் சமயநூலு

மிதமாறு மிரம்பவில்லை; சண்டுக் கிறிஸ்து மார்க்கத்தாரும், மு
மது மார்க்கத்தாரும் யேசுவும் முகம்மது நபியும் மனுடரா
பிறக்கு முன்னரேயே தங்கள் மததாக்கள் இரகசியமா யிருந்
அவ்வாறே மறைகளை யுறுதிப்படுத்து மவ்விருவரு மிருந்
ரென்று சாதிப்பதன்றி, இச்சாதிப்பு நிலைபெருது. என்
மையினிற் சொல்லப்படுகிறபடி இசரவேலுடைய பெரிய தம
யாகிய * இஷ்மவேலின் சந்ததியிலுண்டான முகம்மது மார்
களும், இசரவேலர் சந்ததியாரான கிறிஸ்துமார்க்கிகளும் யே
கிறிஸ்துகாலம்வரை யொன்றாக விருந்து அப்பால் முகம்
நபியின் காலத்தி லிரண்டாகப் பிரிந்தனர். பிரிந்தவருள் முகம்
மார்க்கிகள் புத்தகமானது கிறிஸ்துமார்க்கிகள் புத்தகங்கட்கெ
லாம் நேர்விரோதமாக முகம்மதுப்பெயரே தேவனுடைய குமா
அவரைக்கு முனாகளே யுண்மையென்று முறையிடுகின்றது. இ
சொல்லு மெல்லாவற்றையுந் தப்பென் றுணருமாறு யே
பெயரே தேவனுடைய குமாரர் அவரையே விசுவாசிக்க வேண்
மென்று அக் கிறிஸ்துமார்க்கிகள் புத்தகங்கள் பறைகின்ற
வாகலின். அன்றி,—

பத்தவிஜயமென்னு நூல் பகருமாறு இவ்விருசமயத்தாருமை
யகோத்திர பிதாவாயிருந்தவரும், (தேவ முத்திரை) விருத்
சேதனமென்கிற சுன்னத்தாகிய ஆண்குறித்தோ லறுத்தல் மீசை
யைப் போக்கல் தலையை மழித்தல் நகங்களை யழுத்த வறுத்
லெனும் இராஜதண்டனையை விபசார குற்றத்திற்காக அடைந்
வருமான ஆபிரகாமாகிய இபுறாகீம் என்பவரையும் ஆதிதேவகுமா
ரென்று சொல்லாமன்றே. அற்றேல், யாருண்மை பெறப்ப
வார்? அஃதையப்பாடே. பிழற்றிய இராஜதண்டனையைத்தாமே
அந்த இபுறாகீம் சம்மதப்படி முகம்மது மார்க்கர், தம்பரபினர்க்கு
இன்னும் விடாது விதித்து வருகின்றனர். குறித்தோலறுத்த
இக்காலத்தினுஞ் சில கிறிஸ்தவர்வழி யுண்டு. இத்தண்டனையன்
வேறு தண்டனையு முண்டென்பதைச் சைவபுராணத்தின் தரும
சங்கிதை ௬௬-வது அத்தியாயத்தில் அரிச்சந்திரன் குமாரனை
ரோகிதாசுவனுக்குப் பௌத்திரனாகிய பாகுவென்பானுடைய
பெருந் தவபுத்திரனுதித்த சகரச்சக்கரவர்த்தி—"அம் மிலேச்சர்
களிற் சகாரென்பவர்களைக் குடுமியைக் கத்திரித்துச் சஞ்சரிக்க

* இந்த இஷ்மவேலையே முகம்மதுமார்க்கர் இஷ்மாயில் என்பர்.

வென்றும், (சோனகர்) யவனரை முழுத்தலையு முண்டிதம்பண்ணிச் சஞ்சரிக்கவென்றும், காம்போஜரை மேவாயில் மயிர்வைத்திருக்கவென்றும் அக்கிரமஸ்தர் ஒவ்வொருவருக்கு மொவ்வொரு வகையாக இவைபோன்ற தண்டங்கள் விதித்து அமுல் செய்து வந்தான்" என்னு முனாகளா னுணரலாம்.

மேசுவும் நபியும் பிறக்கு முன்னமேயே அவர்களும் அவர்களுடைய புத்தகங்களு மொன்றென்றுரைக்குமுறை—தலைவனுந் தலைவியுங் கூடுமுன்னே தங்கள் மகன் சகலகலாவல்லபன் என்பதற்கும், பரிதியுதயமாகுமுன்னே யிப்போது பகற் பதினைந்துநாழிகையென்பதற்கும் இனமாகும். இவ்வாறு பேச நேர்ந்தவன்னோர் பாக்கம்—ஆதியி லுளதென் றுரைத்தற் கிடனில்லை இவ்வாறேயாம். இற்றைநாளின்மேல் ௩௫௦௦-வருடங்களுக்குள்ளாக (மூசா நபி) மோசே எழுதிய ஆகமங்களும், அவ் வாகமங்களுண்டாகி ௧௫௦௦-வருடங்களுக்குப் பின் பேதுருமுதலிய அப்போஸ்தலர்களெழுதிய சுவிசேஷங்களும், அவற்றிற் பொதித்தவற்றையே முதலாதாரமாகக்கொண்டு இற்றைப்போதிற்கு ௧௩௪௫—வருடங்களுக்கு முன்னிருந்த முகம்மது நபியாவார் மொழிந்த மொழிகளும், இற்றைப் போதிற்கு ௨௧௮௭-வருடங்களுக்கு முன்னுள்ளனவாக ஐரோப்பியப்பண்டிதர் அபிப்பிராயங்கொள்ளவுள்ள புறச்சமயமாம் கௌதமபுத்தநூல்களும், சமணநூல்களும், மற்றைப் பண்டைப் புறச்சமயநூல்களும் வெளிப்படு முன்னரேயே இவ்வுலகம் படைக்கப்பட்டு மநுட ரனேகரிருந்தனர்; அவர்கள் விருத்தியின் நெடுங்காலத்தின்மேல் தீர்க்கதரிசிக ளெனப்படு நபியார்களனேகரிருந்தனரென அப்புத்தகங்களே மொழியிடுகின்றன. ஆனால், அவை ஆதியாகம மல்லவென்றும், அவை யேற்படு முன்னமேயே இலிகிதங்களும் வாக்கியங்களு மிருந்தன வென்றும், அஞ்ஞான்று யாதானுமோர் நெறிநின்றோ ரனேகர் முற்குறித்த தீர்க்கதரிசிகளானோர்கள் அந்நெறி பின்னோர்சொல்லு நெறியன்றென்றுந் திட்டமாகத் தீர்த்திடலாம்.

யாதொரு சமயத்தைக் கற்பிக்க நிமித்தமானவர் தம்மாலேனும் தாக்கீர்மானிக்கின்ற தெய்வத்தாலேனும் நூதனபாஷையொன்றைக் கற்பித்து அதனில் இயற்று மேற்பாடுகளைத் தீட்டியிருக்கவேண்டும். அவ்வாறின்றித் தாந்தோன்று முன்னரே தோன்றியுள்ள பூர்வீக கிரியைகளையே வேறுபடுத்த வந்த முகம்

மது நபியானவர் ஆண்டுள்ள அரபுபாஷையில் புர்கான் கோர
னென்னும் புத்தகத்தை வெளியிட்டது போலவே வேறு அன்னி
சமயிகளும் வெளியிட்டனர். இவ்விதச்செய்கை வேதாகம வுட
பாடாய வுட்சமயத்துமுண்டோ வெனின், இலக்கணந் துளக்
வடமொழியைப் பாணினிமாமுனிவருக்கும், தென்மொழியைஅக
தியமாமுனிவருக்குந் தெய்வமே நனி கற்பித்தபடி அவை தே
பாஷைகளாம். அவற்றில் வேதாகமாதி நூல்கள் முன்னரமைக்க
பட்டன. அவை நல்லிலக்கண நனியமையப்பெறீஇ ஒலிச்சுவை
கவிச்சுவையோடு நாளும் விளங்கிக்கொண் டிருக்கின்றன. ஆக
னன்றென்க. ஈண்டு, ஆதாம் ஏவாளென்னும் ஆதம் அவ்வா
காலத்திலேயே நிகழும் பாஷைகளைத் தேவன் விளக்கினன் அவை
தேவபாஷை யென்றல்பற்றி இச்சமயக் கொள்கைகள் அவற்
லெழுதப்பட்டனவென்று அன்னவர் சொல்லவெனினும், அ
ஞான்று அச்சமயநூல்க ளில்லாமையின் அது பொருந்தாது. என்
னெனின், நூலில்லாவிடிற் சமயபாஷை யின்றென்றும். உண்டெனி
னும் மிலேச்சநாட்டது மிலேச்சபாஷையாம். பநடருள் தாழ்ந்தவ
னுயர்ந்தவ னிருக்குமாறு பாஷைகளினு முண்டன்றே. மிலேச்ச
நாடு இஃதென்பதையும் மற்ற நாட்டின் மேம்பாட்டையும் மனு
ஸ்மிருதி ௨-வது அத்தியாயத்து ௧௭-முதல் ௨௩-வரையுள்ள சுலோ
கங்களில், "சரஸ்வதி திருஷத்வதி யென்னுந் தேவநதிகளின் மத்
தியப் பிரதேசமானது தேவர்களாலேற்படுத்தப்பட்ட பிரமாவர்த்த
தேசமென்று சொல்லப்படும். அத்தேசத்திற் பெரியோர்களெஞ்
ஞான்றும் வசிக்கின்றமையால் பிராமணாதி வருணத்தார்க்கும் சங்
கர ஜாதியார்க்கும் சிஷ்டாசாரமானது அவ்விடத்தினின்றும் அனு
தியா யுண்டாகிறது. குருக்ஷேத்திரம் மச்சதேசம் பாஞ்சால
தேசம் வடமதுரை யென்பன பிரமருஷிகள் வசிக்கின்றதேசங்கள்.
இவை பிரமாவர்த்ததேசத்தின் சிறப்பிற்குச் சுவல்பங்குறைந்திருக்
கின்றன. இத் தேசங்களிற் பிறந்த பிராமணனிடத்தில் யாவ
ரும் தத்தந் தருமங்களை யறிந்துகொள்ளக் கடவர். ஹிமாசலத்
திற்கும் விஞ்சை பருவதத்திற்கும் நடுவாயும் சரஸ்வதிநதி மறைந்த
விசனசதேசத்திற்குக் கிழக்காயும் பிரயாகைக்கு மேற்காயு மிருக்
கிறவிடம் மத்தியதேசமென்று சொலப்படும். கிழக்குச் சமுத்
திரமுதல் மேற்குச் சமுத்திரம் வரையில் முன்மொழிந்த மலைக
ள் நடுப்பிரதேசமானது சாதுக்கள் வசிக்கிற ஆரியாவர்த்ததேச

மென்று சொலப்படும். கிருஷ்ணசாரமெனும் மான் எவ்விடத்திற் சுபாவமாகச் சஞ்சரிக்கிறதோ அவ்விடந்தான் யாகஞ் செய்தற் குரித்து. மற்றவிடம் அசுத்தமான மிலேச்சதேசமெனப்படும்." எனப் பொருளாம்வழிக் கண்டுகொள்க. இம் மிலேச்சநாட்டார் மிலேச்சரெனப்படுவாரென்பது முற்காட்டிய சைவபுராணத்தி னும் வெளியாயிற்று.

எச் சமயத்தினுஞ் சற்சமயமாகிய வுட்சமய நியாயங்களை யொத்துக்குப் நிலைநாட்டப்படும் யாதானுமொரு தீர்வை மெழுகொக் கும். அது நியாயவாத மென்கிற நெருப்பி லுருகி யொழிந்து விடும். இது தெளிந்த வித்தகர் கற்ற கல்வித்திறங்காட்டி நிலைநாட் டிக் கதிபெறுவான் அவ்வுட்சமய நூல்களின் கருத்து முரண்படா மே பாண்டித்தியமுள்ள பாஷையிற் சொற்சுவையும் பொருட் பொலிவுந் துறும்பி விளங்கச் சாத்திர தோத்திரங்களாங் கவிரூப மாகவேனும், வசனரூபமாகவேனும் அரியநூல்களை யியற்றுப மேம்பாடுற்றனர். ஏனோர் வீண்பாடுற்றனர்.

நியாயவாதியாகிய யாவரொருவர் முன்னிலையில் யாதொரு விடயத்தை நிலைநாட்டிப் பேசுந் தகுதியுள்ள யாவரொருவர் உட் சமய நூற்பொரு ளாதாரமின்றி யரற்ற முயல்வது கருக்குமட்டை கொண்டு கன்மலையை வெட்ட முயல்வதொக்கும். மேலும், நியாய வாதியின் கடாவுக் காற்றுது பெரிதுந் திகைத்து "அது தேவரக சியம் யாருமறியார்" என மூகஞ்சாதித் தொடுங்கவு நேரிடும்.

சில புறப்புறச்சமய நூல்களின் சிற்சில விடங்களில் ஆட்சே பந் தோன்றுதல் அம்மத கர்த்தாக்களுக்கே தெரியவந்ததின் பின் னர் அவர் "இப் போதகங்களில் எதையேனுந் தர்க்கித்துப் பேசு கிறவர்களே பாவிகள். அவர்கள்தாங் கொடுநரகிற் கிடக்கிறவர் கள். எத்துணை நாவன்மையோடொருவன் பேசுவான், அனேக சித்திகளையுங் காட்டுவான் அவற்றிற்கு நீயிர் செவி கொடாமலுங் கட்பார்வையைச் செலுத்தாமலு மிருக்கவேண்டும். அவற்றின் கண் மனஞ்செலுத்தா திருக்கக்கடவீர்கள். சொன்னதை விசுவாசி யுங்கள்." எனப் பொருளாகவும், "நம்முடைய அடையாளங்களில் நம்பிக்கை வையாதாரை மெய்யாக நரகத்தீயில் வறுக்கும்படி நிச் சயமாக அதிற்றள்ளுவோம்" எனக் கோரான் ச - வது சூரா வருத்தமாகவும் எழுதினர் போலும்!

ஒருவாறு, சுகவ னென்னணமுங் கட்டளையிட் டீருந்
கொள்ளோ? என்பதை மிங்ஙனம் பரியாலோசனை செய்
மாக, அறியாதவற்றை யறிந்துகொள்ளத் தேவன் வேதந் த
னன்றி யறிந்தவற்றை யறியாது மறைக்கத் தாரனென்பது
டும். அங்ஙனமாயின்; யாதொன்றை வினவும்போது அ
விடைபிறக்குமாற்றலின்றி அது தேவரகசியமென்று வாளாவி
வேண்டியதென்னை? அதற்கு உட்சாயறால் விடை கொடு
கால் அதனை யொப்புக்கொள்ளா தொதுங்கவேண்டியதென்
ஆகலின், வினவுக்கு விடைகொடா மூகப் புத்தகமும், வி
கொடுக்குநூலை யொப்புக்கொள்ளாதலைக்கும் வஞ்சப் புத்தக
கடவுள் சம்பந்த மில்லனவாகா வெனலே மனப்படு

இனி; புறப்பரசமயிகள் தாங்கள் சாதிக்குஞ்சாத்திரங்கள்
டல்லாதனவாயினுங் கருத்தாவானவர் முதலிலேற்படுத்திய
மல்லா மார்க்கங்களையும் உரியசாத்திரங்களையுங் கண்டனஞ்செ
இருனான்று நலமுள்ள மார்க்கமாக இவைவிற்றை யேற்படு
னுர் இனி யிவற்றினையே அங்கீகரிக்க வேண்டும் அல்லவெனி
தேவகோபத்தில் தன்டனை சம்பவிக்குமென்று சொல்லத் த
வரேல், அதுபற்றியுஞ் சில கூறுதும்.—“ பின்பு தேவனாகிய க
தர் மனுஷன் தனிமையாயிருப்பது நல்லதல்ல ஏற்ற துணையை
னுக்கு உண்டாக்குவே னென்றார் ” என்றபடி தேவன் உல
சிருஷ்டிக்கும்போது நன்று தீதறியாமே முன்னர்ச் சிருஷ்டி
னெனவும், பின்னர் நன்றன்றெனவறிந்து நன்று சிருஷ்டித்
னெனவும் பிரதமதீர்க்கதரிசி யெனப்படு மோசே ஆகிய
யெழுதிய ஆதியாகமமென்பதை யங்கீகரித்த கிறிஸ்துமார்க்க
முகம்மதுமார்க்கரும் பழைய மார்க்கத்தைத் தள்ளிப் புதிய மா
கத்தைப் பராபரனவர் அளித்தாரென்று அரற்றுதென்செய்வா

அன்னவாறு பராபரனுர் பழையதைத் தள்ளிப் புதிய
யருளுவதுண்டெனி அவர்களேக்கப்போல எம்பனேர் ஏத்
கொள்ளினுங் கிறிஸ்து மார்க்கத்தின் பழையவேற்பா டீனத்த
அவர்கள் இரக்ஷகராகிய யேசுவென்பார் மூல மேற்பட்ட புதி
வேற்பாட்டா லொழிந்தனழியே அப்புதிய வேற்பாடும் பின்
னேற்பட்ட முகம்மது மார்க்கத்தால் தள்ளுண்டுபோம் அம் முக
மதுமார்க்கமு மிஞ்ஞான் றேற்பட்ட இனி யேற்படு நவீ

மார்க்கங்களாற் கண்டனமாமென்று தீர்ப்ப தமைவுடைத்தாமே. இவ்விதங் கண்டனங் கண்டு கண்டு நவீனமார்க்கங்களைக் கடவுள் கற்பிக்கை ஜீவகோடிகண் மீது வைத்த கருணையென்று போலிக்காரணம் புகலினும் அமையாதென்பதற்கு முக்கியப் பிரமாணமென்னை யெனின்; மநுடர்கள் செய்த பாவங்கட்குத் தாமே பலியாயிருக்கவந்த யேசுவென்பார் மனதாரத் தாமே பலியானரெனற்கிடமின்றி யூதர்களாற் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டுக் கொலைமரத் தறையுண்டு உயிரிழந்தவரா யிருக்கின்றார். அன்றி, அவர் மரணதினத்தின் முன்னாளிரவில் ஒலீவமலையிற் றனித்திருந்து ஜெபம் பண்ணியபோது "பிதாவானவரே! உமக்குச் சித்தமானால் இப்பாத்திரமென்னைவிட்டு நீங்கும்படிச் செய்யும். இல்லாவிடின் எனது சித்தத்தின்படி யன்று. உமது சித்தத்தின்படியே யாவதாக" என்று இரத்தக்கண்ணீர்விட் டழுது யாதனைப்பட்டிருக்கின்றனர். இவ் விஷயம்.—யேசுவென்பார் மரணத்திற்குப் பயந்தவரென நனி தீர்க்கும். இவ்விருத்தாந்தத்தை லூக்கா உஉ-ம் அதிகாரம் ௩௯-முதல் ௪௫-வரையுள்ள வசனங்களி லறியலாம். "யேசு மிக்க திகிலையும் அச்சத்தையுமடைந்து" மேற்சொற்றபடி ஜெபஞ்செய்தா ரென்பதை மாற்கு ௧௪-ம் அதிகாரம் ௩௪-ம் வசனமுதலிய வற்றுட் காணலாம். இன்னன காரணங்களானே அவரொரு தேவ பக்தர், அவர் தேகாபிமானஞ் சீவாபிமானமுள்ளவராகக் காணப்பட்டார். அவர் பாவமன்னிப்புப் பெறப் பாத்தியப்பட்டாரல்லர், அவர் கொள்கையெதுவும் யாவரையுங் கரை யேற்றும் புதியவேற்பாடா யிராதென வெளியாமா றறிக.

மேலிசைத்தவழியே பழையவேற்பாட்டைப் புதியவேற்பாடு கண்டனஞ்செய்வ தின்றென்று முகம்மது மதத்தினரும் ஒப்புக்கொளற்கு விதியிருக்கிறதாகவே முடிவுசெய்யலாம். இதனை, ஆதம் அவ்வாள் காலமுதல் மரியாள் புத்திரராகிய யேசுவானவர் காலம் வரையினுமுள்ள தீர்க்கதரிசிகளின் பரம்பரையும் எழுதப்பட்ட புத்த களும் அவ்விரு சமயத்தார்க்கும் ஒன்றா யிருத்தலும், "நாம் எ வாக்கியத்தினை நீ தள்ளவாவது உன்னை மறக்கவாவது செய் ே ாமோ அப்போது அதிலு நல்லதையேனும் அதற்கொப்பானதை ே யுங் கொடுவருவாம்" என ஆண்டவன் முகம்மது நபியாருக் ெ சொல்லினனென்று கோரான் உ-வது சூராவிற் பொறி ர கது முறுதிப்படுத்தும்.

கோரான் ௧௬ - வது சூரா "திராக்ஷரசந்தேவனது நன்மை
குந் தயவுக்குங் குறிப்பு. ஈச்சங்கனிகளிலுந் திராட்சப்பழங்க
ளும் உல்லாசமாக்கும் இரசத்தையு நேர்த்தியான போஷிப்பை
யடைகிறீர்கள். அறிந்து கொள்பவர்க்கு உண்மையாக இதனில்
ரடையாளமுண்டு" எனக் கத்துகின்றது. இதற்குமேலான ௧௬-வ
சூராவின் முன்னதாய உ - வது சூரா "அவர்களுன்னைத் திராட்
ரசத்தையுஞ் சீட்டுகளையுங் குறித்துக் கேட்பார்கள். இவ்விரண்
ணிலும் பெரும் பாவமிருக்கிறது. இவைகளின் மனிதருக்குச் சிறி
பிரயோசன மிருப்பினும் அவற்றின் பாவமோ பிரயோசனத்தினு
பெரிது" என்றும், ரு - வது சூரா "ஓ மெய்விசுவாசிகாள்! நிச்ச
மாகவே திராட்சரசமுஞ் சீட்டுகளுஞ் சுரூபங்களுங் குறிசொல்லு
அம்புகளும் (சாத்தான்) பைசாசினது கிரியையின் அருவருப்பே
என்றுங் கதறுகின்றன. இம்மூன்று சூராக்களில், உ - ரு - ல் அ
வருப்பென்று விட்டுவிடச்சொல்லியவைகளே ௧௬-ல் விடாமற்செ
ள்ளச்சொல்லப்பட்டன. [திராட்சரசம்=முந்திரிகைச்சாராயம்.]

இவ்வாறே யொன்றுக்கொன்று பொருந்தாத மாறுசேரு
தகுதி யின்மையுமான இலிகிதங்கள் பல கிறிஸ்துமார்க்கத்தினு
முகம்மதுமார்க்கத்தினு முள. அவற்றிற்கெல்லாம் அன்னவர் சப
தானஞ் சொல்லும்போது உட்சமயத்தார் தஞ்சமய நூல்களி
வித்தியாசம்போற் காணப்படுபவைகட்குச் சமாதானஞ் சொல்ல
தொழிவர் கொல்லோ! மாநடஸ்திரீயினது குறிவழிவந்து மாண்
மண்ணடக்கமாய மநுடர்கண் முன்னிலையிற் கருத்தா வருளிச்செ
ய்து அவர்களாற் போதிக்கப்பட்டனவாச் சொலப்படும் அம்மத
தவர் புத்தகங்களினின்றும் அநாதி கருத்தாவினது அற்புத சிருஷ்
டியிற்றோன்றிய பிரமதேவருக்கும், உருத்திரர்களுக்கும், அக்கரு
தாவினது திருமுகங்களிற்றோன்றிய இருடிகளுக்கும் அக்கருத்தா
வினால் நேரேயருளப்பட்டு அவர்களால் தேவர் முனிவர்கட்கும
போதிக்கப்பட்டுள்ள வேதாகமாதி நூல்கண் மேம்பாடாகாமலிழு
குறுதல் யாங்ஙனம்? நிற்க.

ஒரு பிரபுவுக்குப் பஃறோட்டங்க ளிருக்கு நிரல்போலக் கடவு
ளுக்கும் ஆன்மாவ பரிபாக நிமித்தம் மதங்களாம் பஃறோட்டங்க
ளுள. அவற்றுள் ஜீவகாருண்யம், ஈசுவரபக்தி, பாசவைராக்கியம்,
பிரமஞான மென்பவற்றை விளக்காநின்ற பிரமாணங்க ளடங்கிய
சரித்திராதி விருக்ஷங்களுஞ் செடிகளுங் கொடிகளு முள.. அவற்

றின்கண்ணவே வெளிப்புறத்தனவாகிய காய் முதலியவைகளும், உள்ளுருத்தனவாகிய விதை முதலியவைகளும் பயனுகவிருக்கும். அவற்றுட் கொட்டைமுந்திரிகைக் கனியில் வித்து வெளிப்பட்டதாயிருப்பதுபோலச் சில வெட்பொருள்கள் வெளிப்படையாகவும், கொடிமுந்திரிகைக் கனியில் வித்து உண்மறைந்திருப்பதுபோலச் சில வெட்பொருள்கண் மறைவாகவுமுள. கூர்ந்து நோக்காதார்க்கு இருப்பைக்காய் பாங்காய் போன்றும் பாங்காய் இருப்பைக்காய் போன்றுந் தெரிதல் போலச் சில வெளிப்பொருள்களும், பொச்சைப்பயறு அவரைவிதை போன்றும் அவரைவிதை பொச்சைப்பயறு போன்றுந் தெரிதல்போலச் சில வெட்பொருள்களுந் தோன்றி மயக்கத்தை விளைக்கும். அங்ஙனங் கூர்ந்து நோக்கும் அறிவொடுகூடியுண்மையுணர்தல்போலப் பொருளுணர்ந்து நியாயந்தெரிந்து மததூஷணஞ் செய்வதொழிந்து ஞானத்தாற் சமாதானமுடையோராய்த் தந்தங்கிலே பிசகாது அகமும் புறமும் அசுத்த நீத்த நெறியினின்று உய்வதூஉம், தெய்வமின்றெனத் திரிதரு நாஸ்திகர்கட்கும் அஃது அன்றென்று நியாயமெடுத்தினிதுகாட்டியவர்களை ஆஸ்திகராக்க முயல்வதூஉம் விவேகிகள் கடமையாம். ஈண்டுத் தெய்வக்கொள்கையுடைய நல்லாரெல்லார்க்கும் யாம் வந்தனங் கூறுகின்றாம். நியாயமுணர்பவனே ! நீ வினவிய வினவுக்கு யாம் போதுமான விடை யிறுத்தாம்.

(௧௪)

சீ.— பழைய வேற்பாடு புதிய வேற்பாடெனும் விவகாரம் வந்தது குறித்து ஒன்று வினவுவேனுக. இப்பூலோக அரசாட்சியிலே முன்னரேற்படுத்திய யாதொரு சட்டத்தைப் பின்னரேற்படுத்திய யாதொருசட்டங் கண்டனஞ்செய்து ஊர்ஜிதத்திலிருப்பது கடுப்பக் கடவுளேற்பாட்டினு முண்டெனக் கொண்டாலென்னை?

குரு.—சருவஞான சகிதரல்லா மநுடர் அவ்வாறொன்றைக் கற்பித்ததன்பின் அதனினும் விசேடமாகத் தோன்றும் யுக்தியை யுறுதியெனக் கற்பிக்க அவ்விசேட யுக்தி காரணமாகும். சருவஞானசகிதரான ஈசுவரனவர் அவ்வாறு கற்பிக்கக் காரணமின்று. அன்றி, ஈசுவரவாக்கியமும் ஒருகாலும் மாறுந்தன்மைத் தாகாது. முன்னையவேற்பாடுகளொழியாமலிருக்கப் பின்னர்ச்சிலவேற்பாடுகளையும் ஈசுவரருளிச்செய்தனரென்பதொன் றுண்மைக்கு இயையும்.

(கரு)

சீட.—அஃதேதல், ஆணிமாண்டவியரென்னு முனிவரர் ஒருரிற் களவுசெய்தார்களோடுசேர்க்கப்பட்டவராகி அவர்கள் அவ்வூர் அரசனால் தண்டிக்கப்படும்போது அவரும் கழுவேற்றப்பட்டாராய்க் கழுவிருந்ததின் பின்பு, இத்தண்டனை.—அறியாமையே தெரிந்த சிறுவயதிற் சிறைபுடைச் சிறுதும்பியை முண்ணூசியிற் குத்திவிருத்துப் விளையாடிய குற்றத்திற்காக வேற்பட்டதென யமதருமனுணர்த்த வுணர்ந்த அம்முனிவரர் "அறிவி லாதவர் செய்தநீ வினையது பவமாய்—மறவு றச்செய னான்றுகொ லியாவிது வகுத்தே—விறவு மேழிரண் டாண்டள வியற்றிய நேர்மை—கறவு நீவினை யாற்றவு முறுதகா சினிக்கே." "அன்ன காலத்தி லணைர் வறச் செய்பவற் கலகி—யின்ன லானவை மழன்றவர் பாதக மினிநான்—சொன்ன சொற்படிச் சோர்வற நடக்கவென் னாரு—முன்னர் நீயெனை முனிந்தகா ரணத்தினன் முதல்வ," எனப் பாரதம் ஆதிபருவத்துச் சம்பவச்சருக்கஞ் சாற்றுமாறு யமதருமனை நோக்கி இனி, இவ்வித தீர்மானஞ் செய்யற்க வென்றேற்பாடு செய்ததின்மேல் நீ செய்த தவற்றிற்காகப் பூலோகத்திற் சூத்திரனாகப் பிறக்கக்கடவாயெனச் சபித்தபடி அத்தருமனும் விதுரனாகப் பிறந்தனன்; அதுமுதல் அறிவிலா இளைஞர்செய் குற்றமெலா மவரைச் சேராமனீக்குந்தீர்வ முண்டாயிற்றென அச்சரிதத்தின் வெளியாதல் பொய்யோ? மெய்யோ?

குரு.—இது "சலமிலையாயிற்று" என வருதற்குச் சலம் அலையாயிற்றென மாபறித்து பொருள்கொள்ளாமல், சலம் மலையாயிற்றெனப் பொருள்கோடலை யொக்கும். இன்னணம் பேதைமைக் கண்ணிபிற் சிக்குண் டுளறுங் குழறுபடை யுனக்கு முண்டாமோ! காளாய்! நீ கூறியசரிதம் கடவுளர் பழைய வேற்பாடொழித்துப் புதியவேற்பாடு தாபித்தாரெனற் கிலவளவேனுங் காட்டாது. எப்படியென்னின், ஜீவர்கள்செய் பாவபுண்ணியங்களின் தாரதம்மியமோர்ந்துசெயவேண்டியதைச் செயும்படிச் சிருஷ்டிதேவனுக்கும் தண்டநாயகனாகிய தருமனுக்கும் ஈசுர னதிகாரங் கொடுத்தவாறு, வடமொழிப்பாரதம் ஆதிவம்சாவதாரணபருவத் துள்ளபடி பெருந்தவமுடையவராயிருந்த ஆணிமாண்டவியருங் கொடுந்துயர் விஷயத்தில் அவ் யமனுவார் சம்பதித்திருந்தது அநியாயமென்றும், அவ்விஷயத்திற் பின்னுரைத்தவாறு செய்வது நியாயமென்றும்

வேதியனுர் வேதநீதியை விளக்கி வெளியிட்டது பழைய ஏற்பாடொன்றிப் புதுவதன்று. தென்றிசைக் கோனுவார் அத் தலைப்பினைப் புத்தி பூருவமாகச் செயா திருந்ததைப்பற்றி யவரிருந்தவிடம் அவ்வாந் தாங்கிற்று. வேரிட்ட வறிய தலைத்திர்சாக முனிவாது ராப்பப்படி அந்தருபனு பரிசபோன்று விதானுசத் தோன்றியிருந்து முடிவி லவரோடு விராயசிதன வறிக.

(க௬)

சீட.—நீராய மிவ்வாறிருப்பப் புரப்புரச் சபயிசவிற் கிறிஸ்து மார்க்கர் தமது மார்க்க "ஞானஸ்நானம்" பெறுமார்க்சபயிகளை அஞ்ஞானிகளென்றும், முகம்மது மார்க்கர் தமது மார்க்கக் "கலிமா" சொல்லா வெல்லாரையுங் காபிரென்றுங் குபிரென்றுங் கூறுமா றென்னைகொல்லோ?

குரு.—எச் சமயத்தாருள்ளுந் தீர்க்கதரிசிகளும் நற்சிந்தையரும், ஏழைகளும் பிரபுக்களும், மூடர்களும் வித்துவான்களும் உளரென்றும், கடவுளை யுண்மையோடு வழிபடுவோர் அஞ்ஞானிகள் காபிர் குபிரெனப்படுவாரோ படாரென்றும் அறியறிவற்று அவ்வா றுரைக்குந ரெவரோ அவரே பமூத்திரத்தாரு பாவிரென்றல் அமைவுடைத்து. சிறக. முகம்மது மதத்தினரை மாறுபாட்டுக் காரரென இந்நாட்டவரிற் சிலர் தெரிப்பர். காரணம்:—கடவுள் வழிபாட்டினையில் அக் கடவுளுண்டெனும் பொருட்குறியாக அத் திருநாமமேனும் அந் நமஸ்காரமேனுங் கோடல் பல்லோர் வழக்கினு முடம்பாடா யிருத்தற்கு மாறாகக் கலிமாவின் றொடக்கத்தில் இல்லையெனும் பொருள்பட வுச்சரித்தலும், எழுதுதலில் ஆதி தொடர்ந்து வரைவது யாவருக்கு முடம்பாடா யிருத்தற்கு மாறாக அந்தந் தொடர்ந்து வரைதலும், சூரியோதயத்தை வாரத்தின் றொடக்கமாகக் கோடல் யாவருக்கு முடம்பாடா யிருத்தற்கு மாறாக இரா வாரம்பத்தை வாரத்தின் றொடக்கமாகக் கோடலும், தேவ வணக்கங் கிழக்குநோக்கிச் செய்தற்கு மாறாக மேற்குநோக்கிச் செய்தலும், ஜலத்தைப் புஜத்திலிருந் தொழுகவிட்டுக் கரங் கழுவுதற்கு மாறாக நுனிக்கரந்தொடங்கி முழங்கைவரை யொழுகவிட்டுக் கழுவுதலும் அம் முகம்மது மதத்தினர் செய்கைகளாதல் காண்க. எவரா லெச்செய்கை யெவ்வாறு மாறுபடினும் வாயா லின்றி அபானத்தாற் கழிக்க வேற்பட்ட மலாதிகளை மாறுபடுவ தில்லை. பிறவும் அன்ன. [குபிர்=இருளடைந்தவர்.]

ஞானஸ்நானமென்பது பழையவேற்பாட்டின்படி விருத்
சேதனமாகிய ஆண்குறித்தோ லறுத்தல் ஜலத்தின் மூழ்குவித்
லாகும். புதியவேற்பாட்டின்படி ஜலத்தைத் தலையிற்றெளித்
நாக்கிலூற்றி யேசுக்கிறிஸ்துவை விசுவாசி யவசிட்ட கட்டளைக
மறவாதவனுகிக் கருத்தரைச் சிந்தியெனுமாறு சொல்லுதலாகும்
கலியாவென்பது இல்லை அல்லா அவனையன்றி, முகம்மது என்பவ
அவனாலே யனுப்பப்பட்டவரென்று பொருளாம்படி அரபுபாஷை
யிற் சொல்லிக்கொள்ளும் ஒரு நிர்மானமே யொழிய வேறன்று
அது "லாயிலாஹா இல்லல்லாஹூ முகம்மது றசூலுல்லாஹி"
எனவரு வசனங்களேயாம். பூர்வபக்ஷத்தைத் தழுவியுள்ள இவ
றினை யொருவன் செய்து கொள்ளுதலினாலுஞ் சொல்லிடுதலினா
லும் பாவம் மன்னிக்கப்படு மென்றும் அவன் ஞானியாவான
மோக்ஷஞ்சேர்வா னென்றும் நினைப்பது அறியாமையே யென்றும்
எம் மதத்திருப்பினுஞ் சைவசித்தாந்த மார்க்கத்தின்படி ஆசிரி
விசுவாசமும் ஈசுரபக்தியும் சத்தியமும் நிராசையு முடையோனு
கிச் சமபாவனையிற் சுத்த சாத்துவிகனும் மனந்தளும்பாத சமாதி
யினின்று தன்னையுந் தலைவனையு மறிந்திருப்பவனெவனோ அவனே
பாவமிலி அவனே ஞானி அவனே மோக்ஷவாழ்வுடையா னென்
றும் நீ நனி யுணர்வாயாக.

(கஎ)

சீட.—இவ்வாறு ஞான மோக்ஷங்கள் யாவர்க்கும் உட்சம
சித்தாந்தத்திற் பொதுவாயிருப்பச் சிலர் உண்மதம்விட்டுப் புற
மதம்புகுகின்ற காரண மென்னையோ?

குரு.—உயிர்க்குறுதி யாதென் றுணராமே வரைவில் புசிப்
பையும் புலால்சேர் புசிப்பையும் உடையையும் நடையையுங் குடை
யையும் பொன்னையும் மண்ணையும் பெண்ணையும் அவாவுகின்றவர்
களும், சாஸ்திரவிசாரம் ஒழிந்தவர்களும், (பழமையான கன்மத்
திற் கீடாகத் தாவர சங்கமாதி பல ஹீனயோனிதோறும் பிறந்து
சிறிது புண்ணியத்தான் மநுஷயோனியிற் புறச்சமயிகட்கும் புறம்
புறச் சமயிகட்கும் புத்திரராகத் தோன்றியிருப்பவருட் சிலர் புண்
ணிய பூமியாகிய பரதகண்டவாச விசேஷ சிவபுண்ணிய பலத்தாற்
பரிபக்குவமடைந்து உட்சமயத்துட் புகுவதுபோலப்) பூர்வகாலத்
தில் உட்சமயத்தைத் தூஷித்து அப் பாவபாசத்திற் கட்டுண்டவர்

களு மப்படிப் புகுவார்கள். அவர்கள் "அருமறை சோரு மறிவி லான் செய்யும்—பெருமிறை தானே தனக்கு." என்று தெய்வப் புலவர் தெரித்தவாறு அருமையான வேதத்தைத் தள்ளிவிடுகின்ற மடவோன் தனக்குத்தானே பெருவருத்தத்தைச் செய்துகொள் கின்றானென்பதையே பொருந்துகின்றார்கள்.

(௧௮)

சீட.—புறமத புறப்புறமத நூல்களில் வரைந்துள்ள குற்ற மற்ற நீதிகள் அறிவர் யாவராலு மங்கீகரிக்கப் படுவனவோ?

குரு.—ஊத்தைகாறும் ஊனில கண்ணதாய (முத்து) ரத்தி னத்தினை யாவருங் கோடல்போல் அந்நூல்களிலுள்ள அத்தகு நீதி களையும் யாவருங் கொள்ளலாம். திருட்டாந்தம்.—சமண சமயத்த ராய சைனமுனிவர் சொற்ற 'நாலடியார்' என்னு நூலிலுள்ள நீதி களை யுட்சமயத்தாரும் ஏனோரும் ஒப்புக்கோடல் வழக்காதல் காண்க. அத்தகு நீதிகளை வெளியிடற்கு மூன்றுதாரத்தாரங்களும் உலகவழக்குகளு மிருத்தலின் அவை பொதுவேயாம்.

(௧௯)

சீட.—உலகில் உட்சமயத்தாரை வேதக்காரரென் றழையாமல், கிறித்தவரை வேதக்காரரென் றழைக்குங் காரணம் யாது?

குரு.—வடசொல்லான வேதம் எனும் பெயர் உட்சமயத்தார் மூலசாஸ்திரத்திற்கே யுரித்து. மற்றையர் இத்தேய மடைந்ததின் பின்றை, தங்கள் மதத்திற்குஞ் சிறப்பா யிருக்குமென் றெண்ணித் தங்கள் புத்தகங்கட்கு அப் பெயரிட்டுக்கொண்டனர். அப் புத்த கங்களில் 'வேதம்' எனுஞ்சொல் இல்லை. அதனால், வேதியர், வேத பாரகர், வேதபாராயணர், வேதாத்தியயனர், வைதிகர், ஆசாரக் காரர் என்பனவாதிய சொல்லெல்லாம் உட்சமயத்தார்க்கே யுரி யன; கிறித்தவரைச் சாஸ்திர விசாரமுடையார் வேதக்காரரென் னார். அஃதில்லாப் பேதையர் அவ்வாறு கூறுவர்.

(௨௦)

சீட.—புராணாதி கவிகள் எல்லாத்திற் வேற்றுமைகளினும் அம்புகத்தின் வருடத்தை, மாதத்தை, நாளெண்ணை அறுதியிட்டு வரையாது விட்டனர் என்னை?

குரு.—அப்படியுமுண்டு. அவ் வருடாதிகளை யுள்ளடக்கமின் முன்னே பின்னே வசனத்தில் வரையப்பெற்ற சில நூல்களை பிரதி செய்துள்ளார் அவற்றினிடம் அவ்வருடாதிகளை வரையா விடுத்தமை காரணமாக அவை யொழிந்தனவெனவும், நூலி உ ளடக்கமுற்ற கல்ப மனுவந்தரங்களும் யுக வருஷங்களும் முக் மான மாதம் நக்ஷத்திரம் திதிமுதலியனவு மொழியவில்லை யெ மறியவேண்டும். அன்றி, இக் கடையுகமாங் கலியுகம்பிறந்து ஐ யிரவருடங்கட் கிடையிற் சுருக்கமாக வேற்பட்ட புத்தகங்கட்கு சில புறச்சமய புறப்புறச்சமயங்கள் போலாது மிக்கு விளங் உட்சமயமானது அநாதிதெய்வ மாதியாய காலமான அன்று தொ டின்றுகாறும் ஏற்பட்ட புத்தகம் பலவுடைத்தாகலின் அவற் அனேக புத்தகங்களி னுற்பத்திகாலங்க ளுரையிலடங்கா தொ தனவெனவும், அப்புத்தகங்க ளெச்சமய புத்தகங்கட்கும் முற் டனவெனற்கு அவையிற்றில் வெளியாங் க்ஷேத்திரம் தீர்த்தம் மூர்த் முதலியன பிரத்தியக்கச் சான்றெனவுமறிதல் கல்விமக்கள் க மையே.

(௨௧)

சீட.—உலகெங்கு மொன்றாய் விளங்குஞ் சூரியனைப் போ வேதமும் ஒன்றாயிருந்து பிரகாசிக்குமென்பதை விட்டு, வே நான்கென்பது நியாயமன்றெனச் சிலர் கிளத்தக் கேட்டுளேன். இ விடயத்தில் நானுணரவேண்டிய நியாயம் வேறுண்டோ?

குரு.—அநாதியான பிரணவவேத மொன்றே. அது இவ்வி சம் ச-வது கடாவிடையிற் பிரகாசப்படுத்தியபடி பெருகும்போ நான்கெனப்பட்டது. பகலில் உலகை மிக விளக்கிக்காட்டச் சூ னையு மதன்கிரணங்களையு நிருமித்த நிரல்போல அத்துவித ஞா காச விழுப்பொருளையும் ஆன்ம பெந்த முத்திகளையும் அதிகம் ளக்கிக்காட்டப் பிரணவவேதத்தையும் அதன்கிளர்ச்சியான நான் வேதாதிகளையும், இரவில் உலகைச் சிறுவரைவிளக்கிக் காட் சந்திரனையு மதன்கிரணங்களையு மற்றைக் கிரகங்களையு மெண் றந்த விண்மீன்களையு நிருமித்தநிரல்போலப் பிரபஞ்சத்தையும் ப பஞ்சநாயக னதிகாராதிகளையுஞ் சுவல்பம் விளக்கிக்காட்டப் பு சமய நூல்களையும், புறப்புறச்சமய நூல்களையும் பராபரனது நீ வகுத்திருக்கின்றதெனு நியாயத்தைப் பரமாணுப் பரிமாணமே முணர மதுகையில்லாதார் "வேதமொன்றே வேதமொன்றே

என வோயாது பிதற்றுவர். அதனாலாவ தென்னை? சொற்ற வொன்றான பிரணவவேதம் பரமரகசியமும், வேதாந்த வுச்சியு மாகும். அது புறப்புறச்சமயிகள் குறிக்கும் வேத மொன்றென் பதை யெவ்வாற்றானுஞ் சேராது. அகச்சமயஞானம் பகலொளி யொக்கும். மற்றச்சமயஞானம் இரவொளியொக்கும். இருதிற வொளிகளிலும் பலபேதமு முள வெனவுணர்க.

(௨௨)

சீட.—இருக்காதிவேதம் நான்கென்னாது மூன்றென்று மானவ தருமசாஸ்திரம் க - வது அத்தியாயம் பேசுகின்றது. அவ்வுண்மை யெவன்?

குரு.—இருக்கு யஜுர் சாமமெனப்படு மூன்றுமே வேதம். அம் மூன்றினுங் கலந்திருக்கு முண்மையே அதர்வணம். அதுவே நான் காவது வேதமென் வரிற்று. இதனை நாலாவது கடாவிடைக்கண் விளக்கினம். மறந்தனை போலும்! "இருக்குமுதலிய நான்குவேதங் களும்" எனப் பொருளாமாறு அச் சாஸ்திரமே பகர்தலை அதன் ௨ - வது அத்தியாயம் ௯ - வது சுலோகத்தி லறிகுதி.

(௨௩)

சீட.—நான்கு வேதங்களையும் மகேசுரனெனப்படு சிவபெரு மானு ரருளிச்செய்தனரெனச் சிலநூல்களும், பிரமதேவனு ரருளிச் செய்தனரெனச் சிலநூல்களுந் தெரிக்கின்றன. உண்மையாது?

குரு.—மகேசுரரது மகாசிருஷ்டிகாலத்தில் அவ்வீசுரரால் அவ ருடைய நாற்றிசை முகங்களின்வழியாக அந்நான்குவேதங்களு மரு ளிச்செய்யப்பட்டன. அக் காரணத்தானே மந்நான்கும் அவ்வீசுரர் முகங்களிற் றோன்றியவை யெனவாம். அந்நான்கும் அஷ்ட வித்யே சுரர்களிற் சிரேஷ்டரான அநந்ததேவ நாயனாராற் பிரமதேவர்க் குரைக்கப்பட்டன. அந்தப் பிரமதேவரது அவாந்தர சிருஷ்டிகா லத்தில் அவரால் அவருடைய நாற்றிசை முகங்களின்வழியாகத் தேவர் முனிவர்களுக்கு அந்நான்கு மருளிச்செய்யப்பட்டன. அக் காரணத்தானே அவை அந்தப் பிரமதேவருடைய முகங்களிற் றோன்றியவை யெனவாம். இக்கால நிகழுமறைக ளிவையே. இம்மறை மறைந்துவிளங்கு மொவ்வொரு சதுர்ப்பழும் ஒவ்வொருபெரியோர் கால மாகி அவராலது வெளிப்பட்டதுபோலவு மீர்தர். அவ்வாறாயினும் அது ஆன்றோராற் பழமறையாகவே கொள்ளப்படும்.

இவ்வாறு கேட்டொழிந்து இந்தத்தேயத்தின் வடமேற்றி லுள்ள பாரசீகத்தப் பக்கத்தின் குடிகளாகிய ஆரியர்கள் இந்த தேயத்திற் குடியேறியதன் பின்பு பார்ப்பார னெனப்பட்டார்; அவர் கள் கொணர்ந்த புத்தகமே யஜ்வேதம்; அதனில் அவர்களாற் பின்னுஞ் சில வெழுதப்பட்டனவென்று அந்நிய சமயத்து ஆங்கில பாஷைப்பண்டித ரெழுதி வைத்ததைக் கப்பியுள்ள சிலசைவர்கள்— நான்குவேத மென்பன சிவபிரானருளிய முதனூலல்ல, வடமொழி யிற் சிவாகமமே முதனூல், திருஞானசம்பந்தர் முதலிய நால்வரு மருளிச்செய்த தேவார திருவாசகங்களை தென்மொழியில் வேத மாகுமின் அவை தமிழ்வேத மெனப்படுமென்ப. இவையருங் கிடு முனைருமாறு சண்டியாம் விளக்க லெவ்வெனின், "சதுரம் மறை தான் துதிசெய் துவணங்கு—மதுரம் பொழில்சூழ்மறைக்காட்டுறை மைந்தா" "வேதம் பலவோமம் வியந்தடிபோற்ற—வோதம் புகலு மறைக்காட்டி லுறைவாய்" "பூவணத் துறை—யானைநல் லருமறை யங்க மோதிய—ஞானனை யடிதொழு" என்று அத் திருஞானசம் பந்தசுவாமிகளும், "விரித்தானை நால்வர்க்கும் வெவ்வேறு வேதங் கள்—புரித்தானைப் பதஞ்சலிக்கப் பொருளுருவாம் புண்ணியனை" "எழைதன்னொரு—கூறினர் கூறினர் வேத மங்கமும் **** கெடில வாணரே" இவ்வுருவத்தில் "நான்மறையி னொலிதோன்று நய னர்தோன்றம்" என்று அத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும், "விண்ட வர் தம்புர மூன்றெரி செய்தவெம் வேதியனை **** கோளிலி யெம்பெருமான்" "மறை நான்குங் கல்லா னிழற்கீழ்ப்—பன்னிய வெங்கள்பிரான் பழ மண்ணிப் படிக்கரையே" "மறையவர் வான வனை மறையின்பொரு ளானவனை **** கடவூர்தனுள்" என்று அச் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளும், "வேதங்க—ளையா வெனவோங்கி யாழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே" "நந்தம் பாடியி னான்மறையோனு—யந்தமி லாரிய னாயமர்ந் தருளியும்" "மூவா நான்மறை முதல்வா போற்றி **** மறையோர் கோல நெறியே போற்றி" "பாவுவா ரிமையோர்கள் பாடுவன நால்வேதம்" "ஆயநான் மறையவனு நீயே யாத லறிந்தியா னியாவரினுங் கடைய னாய—நாயினேன்" "மன்னுகலை துன்னுபொருண் மறைநான்கேவான் சரடாத்—தன்னை யே சோமணமாச் சாத்தினன்காண் சாழலோ" "நன்றாக நால்வர்க் கு நான்மறையி னுட்பொருளை—யன்றாலின் கீழிருந்தங் கறமுரைத் தான் காணேடி" அன்னைப்பத்தில் "வேதமொழியர் வெண்ணீ

ற்றா" என்று அம் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளு பருளிச் செய்தனர். இவ்வமுத வுரைகளுள் நான்குவேதங்களும் பரமசிவனாது திருவாக்கென்றும், அச் சிவனாரும் வேதியனாரென்றும், அவர் சனகாதி நால்வர்க்குங் கல்லாலின்க ணுபதேசித்தது நான்குவேதங்களி னுட் பொருளென்றும், அப்பொருள் அச் சிவனாரேயென்றும், சிவாநுக்கிரகத்தால் நான்கு வேதங்களையும் பிரமன் வெளியிட்டு நான்மறையவனெனும் பெயர் பெற்றானென்றும், சிவனாரணிந்த கோவண மவ்வேதங்களே யென்றும், அவை யவனைப் புகழ்கின்றன வென்றும், அவ் வேதமார்க்கம் அவர் மார்க்கமென்றும் வெளிப்பட்டவா றுணர்க. மொழிந்த அன்னைப்பத்தில் 'வேதமொழியர்' என்றதற்குத் தமிழ்வேத மொழியரெனப் பொருள் கூறி னென்னையெனின், அம்மொழியை வெளியிட்ட மாணிக்கவாசகப் பெருமானார் தமிழ்த் தேவாரமருளிச்செய்த மூவர் தோற்றத்திற்கு மிக முற்பட்ட காலத்தே முத்தியடைந்துளா ராகலின் அது பொருந்தாது. ஏனைய வெடுத்துக்காட்டுகளில் நான்மறையென வருதலுங் கல்லாற்கீ ழுபதேசித்ததிறங் காணப்படலும் வடமொழி மறையினையே பொருந்துகின்றன. ஆண்டு மறையென்றதூஉம், நான்மறையென்றதூஉஞ் சரியையாதி நான்கு பாதங்களையுடைய ஆகமமென் றாகாவோ பிறவெனின், "ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் றாள்வாழ்க" என்ற திருவாசகம் அச் செய்யுளிற்றானே "மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோனே" என விளக்குதலின், ஆகமம் வேறு மறைவேறுதல் தேற்றமாம். அன்றியும், மறையெனுஞ்சொல் மறைபொருளுடைய வேதத்திற் குரித்தாகுமன்றி விரிபொருளுடைய ஆகமத்திற் குரித்தாகாது. ஆகமத்தை நான்மறையெனலும் வழக்கிலில்லை. உண்டெனின், அது பின்வரு நூலுரைகளோடு முரணும். ஈங்கு, வேதத்தை யொப்பாமே ஆகமத்தை யொப்புகின்ற அச் சைவர்க்கு அத் தேவார திருவாசகங்களுந் தமிழ்வேத மாகாமல் தமிழாகம மாதலே யமைவுடைத்து. இவ் வமைவுடைமை யெவ் வழக்கினும் பொருந்துமா றின்றன்றே.
ளியுடையாய் இன்னுஞ் சில மேற்கோள் காட்டா முடிவு கூறு
ம். இவ்விடயத்தில் நீ ஐயுற்று எட்டுணையேனு மருளற்க.

"அருமையின் மறைநான் கோலமிட் டரற்று மப்பனே யம்
தமுதே" எனத் திருமாளிகைத் தேவரும், "தெருண்
வ திகர்வாழ் திருவிடைக்கழி" எனச் சேந்தனாரும், "பூரண

வாரணம் பொழியும் பவளவாய் மணியே" "ஆரணத்தேன் பருகி யருந் தமிழ்மாலை கமழவருந்—காரணத்தி னில்பெற்ற கருவூரன்" எனக் கருவூர்த் தேவருந் திருவிசைப்பாவி லருளிச் செய்தனர். "வேதத்தை விட்ட வறமில்லை வேதத்தி—லோதந் தருமற மெல்லா முளதர்க்க—வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற—வேதத்தை யோதியே வீடுபெற் றார்களே." எனுந் தூக்கு—திருமந்திரத்தில் ஆகமச்சிறப்புக் கூறுவதன்முன் வேதச்சிறப்புக்கூறிய அதிகாரத்தி லுள்ளது. பின்னர் அம் மந்திரத்துளே "வேதமொ டாகம மெய்யா மிறைவனூ—லோதுஞ் சிறப்புஞ் பொதுவுமென் றுள்ளன—நாத னுரையிவை நாடி லிரண்டந்தம்—பேதம தென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே." என்பது மருளிச்செய்யப்பட்டது. இத் திருமந்திரத் திற்றனே வேதாந்தத்திலுள்ள "தத்துவமசிவாக்கியம்" என வோரதிகாரமும், "மகாவாக்கியம்" என வோரதிகாரமுங் கூறப் பட்டுள்ளன. இவைகளுந் தெளிவுடை வைதிகர்நூலாய வேதத்தை முதனூலாக வுறுதிப்படுத்துப் மேம்பாடு புகல்கின்றன. பெரிய புராணத்துத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணத்தே "ஆரணமு முலகேழு மீன்றருளி" என வருதலும், காமிகாகமத்தே ஈசுரனுடைய நாற்றிசை முகங்களினு நான்குவேதங்க டோன்றின, மேனோக்காயுள்ள ஈசானமுகத்தில் ஆகமங்க டோன்றின வெனப் பொருளாதலும் வேதம் முதனூலென வெளியிடுகின்றன. "திருமறை நம்பர்தா முன்பருள் செய்த வதனைச் செப்பு—பொருளாயி னின்ற தொண்டர்" எனப் பெரியபுராணங் கூறுதலினால், பரமசிவனார் மேனா ளருளிச்செய்த வடமொழித் திருமறையினையே தென்மொழித் திருமறையாகத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் பாடியருளின ரெனவும், அவ்வாறு பாடப்பட்ட தமிழ்மறைப் பொருளே யாரியவேதப் பொருளெனவு மேற்படுகின்றது.

இனி, வேதத்திற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட அத்துவிதத்தை யொப்பி "அருமறைக ளொன்றென்று—தத்துவித மென்றறையு மாங்கு" என மெய்கண்டதேவ ரருளிச்செய்த சிவஞானபோதந் தெரிப்பது முணரற்பாற்றே. அருணந்திசிவாசாரியர் பாடியருளிய சிவஞானசித்தியார் பட்டாசாரியன் மதமறுதலை க - வது செய்யுட் கண் "மறைகளாய்வந்த வாய்மொழியும் வேறிந்து சேகரனதே" என வருதல் ஒரு தலைவனாற் சொல்லப்பட்டதாக நிச்சயிக்கும் வேதமும் வேறான சத்தியவசனங்களுஞ் சந்திரசேகர னிடத்ததே

யென்றும், அச்சித்தியார் அ-ம் சூத்திரம் கரு-வது பாட்டில் "அனாதியமலன் றருநூலிரண்டும்" என வருதல் வேதம் ஆகம மெனு மிரண்டும் அனாதியான சிவபெருமானா லருளிச்செய்யப்பட்டன வென்றும், கச-வது பாட்டில் "அருமறையா கமமுதனூல்" என வருதல் வேதமு மாகமமும் முதனூலென்றும், "மிருதிபுராணங்கலைகண் மற்றுமெல்லா மெய்ந்நூலின் வழி" என வருதல் ஸ்மிருதி புராணம் கலைகள் உபாகமமெல்லாம் வழிநூலென்றும், "புடையாமங்கம்வேதாங்கம்" எனவருதல் காருடம் தக்கிணை முதலிய ஆகமாங்கங்களும் சிக்ஷை கற்பமுதலிய வேதாங்கங்களும் முறையே சார்புநூலென்றும் பொருளாகின்றன. ஈண்டுத்துவக்கிய சிவஞானபோதாதி சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களானும் வேதம் முதனூலெனப் பெரிது மொப்புக்கொள்ளப் பட்டதாயிற்று.

இக் காட்டுகளானே வேதத்தை யிழித்துரைப்பார் கூற்றுத் தலைதூக்குமா றில்லையன்றோ. நமதாராய்ச்சி பெரிதெனக் கொண்ட வழியெழு மவ்விழிப்புரை வேதத்தையங்கீகரித்த அருட்பெருஞ் செல்வரையெல்லா மவமதித்த ஏதத்துக் காட்படுத்து மன்றோ! மேலைய திருமந்திரம் "இரண்டந்தமும் பெரியோர்க் கபேதமே" என்றதனால் வேதாந்தமுஞ் சித்தாந்தமுமாகிய விரண்டும் பேதமெனக் கொள்வார் யாவரும் பெரியோரல்லரெனப் படுவாரன்றோ. ஆழ்வார்கள் தென்மொழியிற் பாடியுள்ள நாலாயிரப்பிரபந்தத்தினையே வேதமெனக் கொளீஇ வடமொழி வேதத்தை யொதுக்கி யுழிதரு சில அவைதிக வைணவரொத்த இந்த அவைதிகசைவ ரனைவரும் "அருமறைக டிருக்காப்புச் செய்துவைத்த வக்கதவந் திறந்திடவம் மறைக ளோதும்" எனத் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் புராணங் கூறுமாறு திருமறைக்காட்டில் வேதஞ் சிவபூஜை புரிந்து கத வடைத்துத் திருக்காப்புச் செய்திட்டதையும், அக்கதவினைத் திருநாவுக்கரசுகளார் திருப்பதிகம்பாடித் திறந்ததையும், அங்கண் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் அதனை யடைக்கவுந் திறக்கவுமாக நள்புரிந்ததையும், அப்பிள்ளையாரே "வேதமும் பொருள்களு நளி—யங்கயற் கண்ணி தன்னொடு மமர்ந்த வாலவா யாவது துவே" என்றருளிச் செய்வதற் கேதுவான மதுரை மூதூரில் வதத்திற்குப் பொரு ளருளிச்செய்த திருவிளையாடலையும், சோ ாசுரன் வேதங்களைக் களவாடிச் சமுத்திரத்தி லொளித்திருந்த ாது ஸ்ரீமந் நாராயணர் மச்சாவதாரஞ்செய்து அவனைச் சவட்டி

அவற்றை மீட்டுவந்தன ரென்பதையும், பின்ன ரதைக்கசித்த அம் மச்சத்தைச் சிவபிரானார் நசித்து அதன் கண்களைப் பெயர்த்தெ டுத்து அணியோடணிந்தது காரணமாக அவர்க்கு "மச்சாரி" எனுந் திருப்பெயருண்டாயிற் றென்பதையும், மற்றும் வேத சம் பந்தமாக வருஞ் சரித்திர முள்ளிட்ட புராணேதிகாசாதி யிற் வதும் மெய்ப்பா தவர்க ளாவார்கள். இவ்வாறுமிவர்கள் வேதபாகி சாக்கிய புறச்சமயிகளைப்போல உட்சமயநூல்களை வேதப் புறவர் ளே யாவார்கள். இவ்வித அவைதிகசைவமென் றுண்டெனற்குப் அது சன்மேனற்கும் யாம் கல்லாசிரியர் வாக்கியமொன்றுங் கண் டிலம். இவர்க ளொப்பியுள்ள நூல்களைக்கொண்டே யிவர்கண் முடிவு தவறென இங்கே கூறுவிதுமென்பது குன்றின்மேலிட்ட விளக்கென வாதலிற் காட்டிய காட்டன்ன மேற்கோள் பலவற்றை யுங் காட்டாது விடுத்தாம். ஆகவி னிவர்களது கோட்பாட்டை புறந்தள்ளி சங் காண்பதாவது—

"முதனூலாகும் வேத முழுதா கமமாகப்—பதியான வீசன் பகர்ந்த திரண்டும்" எனத் திருமந்திரங் கூறுவதுபோல முதனூ லாய வேதப்பொருண் முழுதுமே யாகமமாக வருளிச்செய்யப்பட் டிருக்கின்றன வெனத் துணிபு கோடலாம். இத்துணிபே சிவ ஞானபோதப் புடைநூலாகிய சிவப்பிரகாசத்துள், "பலகலையா கமவேதம் யாவையினுங் கருத்துப் பதிபசுபா சந்தெரித்தல்" எனவும், மேற்காட்டப்பட்ட சிவஞானசித்தியார் அ-ம் சூத்திர கரு-வது பாட்டுழி "வேதாந்தத்—தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல் சைவம்" எனவும் வருகின்றனவென் றுணர்வதோடு வேத கம் உடம்பாடாம் **வைதிகசைவ மார்க்கமே** சன்மார்க்க மென றுணரவேண்டும். இதனையே திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் மு லிய பெரியர் விளக்குவாராயின ரெனற்குப் பெரியபுராணத்தி "வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்கப்—பூதபர பரைபொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தழுத * * * * திருஞான ச பந்தர்" எனவும், "சைவமுதல் வைதிகமுந் தழைத்தோங்க" எ வும், தாயுமானசுவாமிகள் பாடலில் "வைதிகசைவ மழகு" எ வும் வருவன ரீ காண்க. நிற்க.

மேன்மிழற்றப்பட்ட ஆங்கிலபாடைப் பண்டிதர் கூறுமா பாரசீகக்குடிகள் இந்துதேயத்திற் புக்க துண்மையாயின், அக்கு களிற் பண்டிதராயுள்ளார் வடதிசைக்கண்ணே ஆகாத்தோ

வழங்கப்பட்டுவந்த வேதத்தினைக் கைப்பற்றத் தடையில்லை. இஃ தொன்று பொருந்தும். வேறுகூறல் பொருந்தாது. ஆவதேல், ஆகமத்திற் சொல்லப்பட்டது போல வேதத்தில் ஒரேதெய்வஞ் சொல்லப்படாமற் பல தெய்வஞ் சொல்லப்பட்டமை யென்னெனின், சிவனடியார்களைச் சிவனுகவே வழிபடவேண்டுமென ஆகமம் விதித்தாங்குப் பரமேசுரனது விபூதியிலுள்ள சருவமூர்த்திகளையும் பரமேசுரனுக வழிபடவேண்டுமென அவ்வேதமும் விதித்ததெனக் கொள்க. அன்னணம் விதித்த வேதந்தானே தேவர்களில் இந்திரன் பெரியவன்; அவனினும் பிரம விஷ்ணு உருத்திரர்களாகிய மூவர் முறையே பெரியவர்; இம்மூவரினும் மகேசுவரன் சதாசிவனெனுஞ் சொற்களுக்குரிய (நான்காவதான) சிவம் பெரிது; இதுவே காரணப்பொருள்; (காரணப்பொருளாகாப் பிரம விஷ்ணு உருத்திரேந்திராதி தேவர்களால் தியானிக்கப்படுந்) தியேயப்பொருளாகிய சர்வைச்சுவரிய சம்பன்ன சம்பு; அத்துவிதப்பிரமம்; பரமாத்துமாவென முடிபுகூறுவதை வேதமுணர்ந்த யாவரு மறிவர். இதனை, (ப்ரத்யயஸாரம் ப்ரபஞ்சோபஶமம் ஶாந்தம் ஶிவமத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே) "பிரத்யய்ஸாரம் ப்ரபஞ்சோபசமம் சாந்தம் சிவமத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே" எனத் தசோபநிஷத்து என்பவற்றுள் ஒன்றாகிய மாண்டூக்கியோபநிஷத்தும், (ஏகாத்ம ப்ரத்யயஸாரம் ப்ரபஞ்சோபஶமம் ஶிவம் ஶாந்தமத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே) "ஏகாத்மப் பிரத்யயஸாரம் பிரபஞ்சோப சமம் சிவம் சாந்த மத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே" என நாரத பரிவிராஜகோபநிஷத்தின் எட்டாவது உபதேசமும், (ஶாந்தம் ஶிவமத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே) "சாந்தம் சிவமத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே" என இராம தபநோபநிஷத்தின் உத்தரதாபிநியும், (அத்வைதம் சதுர்த்தம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ராதீதமேகமாகாஶ்யம் பகவந்தம் ஶிவம்) "அத்வைதம் சதுர்த் ... ரஹ்ம விஷ்ணுருத்ராதீதமேக மாசாஸ்யம் பகவந்தம் சிவம்" ... பஸ்ம ஜாபாலோபநிஷத்தும், (ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ்தே ஸம்ப்ரஸூயந்தே ஸர்வாணி சேந்த்ரியாணி ஸஹ பூதை: ந காரணம் காரணாநாம் த்யாதா காரணம் து த்யேய: ஸர்வைஶ்வர்ய ஸம்பந்ந: ஸர்வேஶ்வர: ஶம்புராகாஶமத்யே) ... ரஹம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ்தே ஸம்ப்ரஸூயந்தே ஸர்வாணி

சேந்த்ராயாணி ஸஹபூதானி கோரணம் காரணாநாம் தியாதா காரண
துத்தியேயஸ் ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நஸ் ஸர்வேச்வர சம்பு ராக
மத்யே" என அதர்வசிகோபநிஷத்தும் அறையுமாற்றும் அத
பூமிக்குப் பூமிதேவியும், அக்கினிக்கு அக்கினிதேவனுந் தெ
மாக வுள்ளமைபோல வேதங்கட்கும் வேததெய்வமுண்டு. இ
வினவ வேண்டியதை வினவுக.

(உச)

சீட.—ஆயின், "அன்ன நான்மறை யநாதியாம்" என்ற
நான்கு வேதங்களும் ஒருவராற் சொல்லப்படாமல் அநாதியாயி
கின்றனவென நூல்க ளுரைநுமாறென்னை ?

குரு.—சுகானது திருவுள்ளப் பாட்டின்படி பிரணவவே
தின் விரிந்த நான்கு வேதத்தையும் முடிவுபடுத்தின்; அநா
பொருட்டன்மை வெளியாம். அப் பொருட்டன்மையைச் சொ
வந்த அவை அநாதியெனவாம். அநாதி சிவனுடைய அநாதி ப
மாயையாங் குடிலையே அந்தப் பிரணவமெனும் உண்மையால் அ
வேதம் அநாதி யெனவாம். அநாதியெனும் பெயரிய கருத்தாவி
லருளிச் செய்யப்பட்டது வேதமாகலின்; அஃ தநாதியெ
பெயர் பெறும். இது கருத்தாவாகுபெயராம். இவ்வாறு கூற
கால், அவ்வநாதியெனப்படு மறையே கருத்தாவெனவாகும். எ
லெழுத்து வாக்கிய ரூபமாகவுள்ள அது அறிவற்ற ஜடமாக
கருத்தாவாதல் கூடாது. கருமத்திற்சுதந்திரமுடையோன்கருத்

(உரு)

சீட.—வடமொழியிற் கடின சந்திகளாகவும், (பொரு
மறைவு) கருகலாகவுஞ் சொல்லப்பட்ட அவ்வேதங்களை வே
போது மந்தணர் ஆயிரவருளொருவரேனும் வாசித்துப் பொரு
பகரமாட்டார்: அவ்வண மமைந்துள்ள அவற்றினை யான்மா
ளறிந்தொழுகுமாறு கடவுளரும் அவரநுக்கிரக முடையாரு ம
ளிச்செய்தன ரென்பது யாவர்க்குஞ் சம்மதமாமா ? தருமமாம
என்று சிலர் கடாவ யான் கேட்டதுண்டு. அக் கடாவுக்கு வி
யென்னை ?

குரு.—பொருள் வெளிப்படையாகத் தோன்றச் சூத்திரித்த
லாற் குற்றந்து ஒன்றொன்றாய், வினைவிரியாது கருங்கித்
சொல்லுதலும் அப்ரதகருத்தை யமைத்தலும் நூலுக் கி
டென்றும், சில சூத்திரிதிகளைக்கொண் டாய்ந்துணர ஒருபொரு

வைத்தலும் ஒருமொழியில் இருபொருள்பட வியம்பலும் முப்பத்
திரண்டு உத்திகளி லிரண்டென்றும், இவையுயிர் இவைமெய்யென
அறியவரு குறிச்சூத்திரமும் புணர்ச்சிவிதியறிந்து புணர்த்தலையும்
முடிபுவிதியறிந்து முடித்தலையுஞ் செய்யுஞ் செய்கைச்சூத்திரமும்
உண்டென்றும், இவை யிலக்கணவிதியாமென்று முணர்ந்தோர்
வேதங் கடினசந்தி கருகலென்றும், அவ்வண மமைந்தவற்றைக்
கடவுளாதியர் அருளிச்செய்தன ரென்பது யாவர்க்குஞ் சம்மத
மாமா? தருமமாமா? என்றுஞ் சொல்லத் துணிவரோ! துணி
யார். அவ் விதியறியா * முசலக்கிசலர் அப்படிச் சொல்லத்
துணிவர். கலாநாயகமான அவ் வேதத்தினுக்கு அவ் விலக்கணங்க
ளமையாமல் வேறெதனுக்கு அமையவேண்டு மென்றல் அவர்
கருத்தோ அறிகிலேம். ஓராறு, ஏழைக்கிளவிக ணிரம்பிச் சொன்
னயங் குன்றினவைகளும் அவர்கள் வாசித்துவருகின்றவைகளு
மான கதைகளையே வேதமென்றும், அதன்கண்ணே யவ்விலக்க
ணங்கள் உளவென்றுஞ் சொல்வார்போலும்! அன்பின் மிக்கோய்!
வேதபாராயணஞ் செய்பவன் வித்தையிற் சிறந்தோனா யிருக்க
வேண்டுமென்பதை விவேகிகளே யறிவர். [கிளவி=சொல்.]

(உக)

சீட.—சூத்திரரும் பெண்களுஞ் சமமாவார்கள். அவர்கள்
வேதமோதவுங் கேட்கவும் அருகரல்லரெனச் சின்னூல்கள் கூறுமா
றென்கொல்லோ?

குரு.—சூத்திரருட் பெரும்பாலார்க்கு ஊன்முதலிய ஆகா
ராதிகளாலும், இழி தொழில்களாலும், பெண்களுக்கு மாதப்
பூப்புக் கர்ப்பாதி சூதகங்களாலும் அசுத்த முண்மையால் அந்
நூல்க ளவ்வாறுகூறும். பார்ப்பார் குலத்திற் பிறந்து கள்ளூ னரு
ந்தி ஆசாரங் கெட்டவனும் இழிதொழில்க ளிழைப்போனும் அவ்
வேதமோதக் கேட்க அருகரல்லாதவாறே ஆசாரமில்லா மற்றை
யருமாவரென்றல் நீதியாம். வேதத்தின் கருமகாண்டம்—விசேட
கிரியைகளாதலின், அது யாவர்க்கும் பொதுவாகாது. ஞானகாண்
டம்—வருணாச்சிரமங்கள் கடந்த ஞானத்தை யினிது கூறுதலின்,
அது யாவர்க்கும் பொதுவாகும். இதனையும் சம்ஸ்கிருதத்தில் ஓத
வுங் கேட்கவும் முதன்மூன்று வருணத்துப் பெண்களுக்குஞ் சூத்திர

* முசலக்கிசலம்=உலக்கைக்கொழுந்து. அதுபோன்றார் முசலக்கிசலர்.

சூலத்து இருபாலார்க்கும் அதிகாரமில்லைதிராவிடாதிவேறுபாஷை களில் அவ்வதிகார முண்டென்பதே சிவபார்ப்பார் தீர்மானம். இது நியாயமாக மாட்டாது. எனெனின்; ஆசாரமுடைய நால்கு வரு ணத்தாரும் ஓதவுங் கேட்கவுமாகவுள்ள சிவாகமங்கள் அச் சம்ஸ் கிருத பாஷையிலேயே யிருக்கின்றன; அவ்வா றமைக்கப்பட்ட புரா ணேதிகாசங்களும் அப்பாஷையி லிருக்கின்றனவாகலின். இதுவேயு மன்றி, இருக்குவேதத்தைச் சேர்ந்த ஐதரேயப்பிராஹ்மணம் ௨-வது பஞ்சகத்திலுள்ளபடி தாசபுத்திரனாகிய கவசஐலுசனெனும் பெயருடையான் இருக்குவேத சங்கிதையினை யுண்டுபண்ணிய கிரந்தகர்த்தனாக் காணப்படுதலினாலும், அங்கதேசத்தரசனுடைய அடிமைப் பெண்ணின் மகனாய கச்சிவது என்பான் ஆரியவேத முண்டுசெய்த கர்த்தர்களாகிய இருடிகளிலொருவனாக விருத்தலி னாலும், புலோமனைபுத்திரி சசி - காமைபுத்திரி சிரத்தை - அகஸ் தியர்பத்தினி லோபாமுத்திரை - சத்திபுத்திரி கோசகி-அப்பிரினு புத்திரி வாக்கு எனு மிப்பெண்கள் இருக்குவேதத்திற் சில பாகங் களுக்குக் கிரந்தகர்த்தர்களாக விளங்குதலினாலுஞ் சூத்திரரும் பெண்களும் வேதயோதலாமெனவு பேறப்படுகின்றது. அவ்வாறு உத்தரதேயத்துள்ள சதுர் வருணத்தாரும் அவ்வேத போதுதலை யிக்காலத்துங் காணலாம். [ஆரியம்=வடமொழி.]

இனி, யஜுர்வேத சதபதப்பிராஹ்மணம் ௧ - வது அத்தியா யத்தில் யாககர்த்தா விப்பிரனுயின் ஏகி=வருக, யாககர்த்தா க்ஷத் திரியனுயின் வைசியனுயின் அகஹி=இவ்விடம் வருக, யாககர்த்தா சூத்திரனுயின் அதாவா=இவ்விடம் ஓடிவருக என்றழைக்கும்படி விதித்தவாறு சூத்திரன் வேதகர்ம யாககர்த்தாவாகவு மிருக்கலா மென்பது முணரற்பாற்றே. அற்றுகலினன்றே மேற்றெரித்த கவச ஐலுசன் பின்னர் யாககாரியத்திற் சேர்க்கப்பட்டனன் என மேலை ஐதரேயப்பிராஹ்மணம் ௨ - வது பஞ்சகமுங் கூறிற்றரோ என்க.

முதன் மூவருணத்தார்க்கு முள்ளவாறு சூத்திரருக்கு உபநயன மெனப்படு துவிஜத்துவ மில்லைசொலாமென்று ஸ்மிருதிகள் மிழற் றும். அப்படி வேதம் மிழற்றுது. மநுஸ்மிருதி ௰-வது அத்தியாயம் ௧௰௭ - வது சுலோகத்தின்படி பார்ப்பார் பிருகு வமிசத்தினரும், க்ஷத்திரியர் ஆங்கீரச வமிசத்தினரும், வைசியர் புலஸ்தியர் வமிசத் தினருமானவாறு சூத்திரர் வசிஷ்டர் வமிசத்தாராயுள்ளா ராத லின் அச்சூத்திரர் இருடிகோத்திரத்தாரே யாவர். ஈண்டு, அனை

வருக்தோன்ற முதன்மூலபரனு யெழுந்தருளிய சிவபரஞ்சோதி யைக் கூறுவது சிறப்புடைமையின் யாவருஞ் சிவகோத்திரத்தாரு மாவர். சொற்ற இருடிகோத்திரத்தர் சூத்திருப், இழியுண விழி தொழிலில்லா அவர் போன்றவாருஞ் சற்சூத்திர ராவர். ஏனைய சூத்திரர் அசற்சூத்திர ராவர். ஶுத் - எனுந் தாதுவினின்று சூத்திரனெனுஞ் சொல் உண்டாயிற்று. ஶுத் = சுத்திகரித்தலெனப் பொருளாகும். ஆகவே கழனிகளைச் சுத்திசெய்து பயிரிடுந் தொழிலாளர் சூத்திரராவ ரென்க. இத்தொழில் பயறு, உழுந்து, கடுகு, கடலை, எள்ளு, கொள்ளு, அவரை, துவரை யெனும் எண்வகைப் பண்டமும் விளைத்து உண்மையும் வைசியர்கடனெனப் பொருளாம்படி "மெய்தெரி வகையி னெண்வகை யுணவின்—செய்தியும் வரையா ரப்பா லான," எனுந் தொல்காப்பிய விதிவழியேயும் வைசியர்க் குரித்தானதுபோலச் சற்சூத்திருக்கு முரித்தாயிற்று. அந்தச் சுத்திகரித்தல் முதன் மூவருணத்தா ருடையவுஞ் சற்சூத்திர ருடையவும் வீடுகழனிகளைச் சுத்திசெய்தலெனப் பொருளாம்வழி அத்தொழில் பேற்சொற்ற அசற்சூத்திரர்க் குரித்தாம். இச்சூத்திரரே ஊழியக்கார ரெனப்படுவார். இவ் வசற்சூத்திர சப்தமானது அம்பட்டர் சண்டாள ரென்பார்க்கு முபயோகிக்கப்படும். மநுஸ்மிருதி அ - வது அத்தியாயம் உசகூ-வது சுலோகத்தின்படி யுத்தத்தில் வெற்றியடைந்து கொண்டுவரப்பட்டவன், பக்தியினல் வேலைசெய்கின்றவன், தன் தேவடியாள் குமாரன், விலைக்கு வாங்கப்பட்டவன், ஒருவனுற் கொடுக்கப்பட்டவன், குலவழியாகத் தொன்றுதொட்டு வேலைசெய்கின்றவன், குற்றத்தின்பொருட்டு வேலைசெய்கின்றவனெனும் இன்னோர் சூத்திர ராகின்றார். சுமந்து என்பார்செய்த ஸ்மிருதியில் (ஶூத்ர யாஜக ஸாரஸ்வத பரிதீக்ஷா ராசக வத்ஸத ஸவதி | க்ஷிப்ரம் பந்த: ஸநாப: ஸ்தேந: பாஷண்டி: ஸுவர்ணகார: வைதிக: ஸ்த்ரீ ஜீவநாபநகார: சைலக: ஷண்டக: ஸூகீ ஶண்ட: ஶௌண்டிக ஸைநிக: வ்யாத நிஷாத ராஜக வைஶ்ய ஜநகாராஸ்| ஸநாதந ஸர்வேஷ்டம் ஸம்வாதித த்ரவ்யாஸ் நிஷேதநேந தவையோஜ்யம் | ஸர்வேஷாம் த்ரவ்யஸ்வீகரணம் | ஸர்வேஷாம் யாஜகஸ்ய தாநபவதி ||) "ஶூத்ர யாஜகஸ்ஸர்வத்திரம்ப பரித்யாகாத் பூர்வோபதி | அபிசப்த: பதித: பௌநர்ப்பவ: புருஷ: புய்சலி...

அசுசி: சஸ்திரகார: தைலிக: சக்ரி த்துவஜீ சுவர்ணகார: கைக: ஷண்டக: வர்த்தகி கணக: கணிகா வைணிக: வியாத நிஷாத ரஜக புராட சர்மகாரா: | ஏதாக ரஸ்ருத்ய ஸம்பாதித த்ரவ்யாத் நிஷ்பந்ந மந்ந மபோஜ்யம் | ஏதேஷாம் திரவ்ய மப்பிரதிக் கிராஹ்யம் | ஏதேஷாம் யாகார்ஹதா நபவதி||" என வருதற்குச்—சூத்திரனுக்கு வேள்வி செய்தவன் பொருளினைத்தையும் விட்டு நீங்குதலினாற் பரிசுத்தனாகின்றான், அபவாதமுற்றவன், சமயவொழுக்கங் கெட்டவன், மறுமணஞ் செய்தவள் மகன், கருவழித்தவன் அல்லது சிசுவதை செய்தவன், ஆண் அவாவுற்றபெண், சுத்தமிலான், ஆயுதங்களுண்டு செய்வோன், எண்ணெய்விற்போன், குயவன், கொடிபிடிப்போன், தட்டான் அரிப்புக்காரன் அல்லது பொன்னெடுப்போன், சித்திரக்காரன், பேடி, வர்த்தகன், கணக்கன், கணிகை, ஊன்விற்பவன் அல்லது பரதவன் செம்படவன், வேடன், நிஷாதன், வண்ணான், குறிசொல்பவன் சகுனஞ்சொல்பவன், தோல் வினைஞன் அல்லது செம்மான் எனு மிவர்களுடைய கைப்பொருள்களைப் புசித்தலாகாது தானமாகக் கோடலாகாது இவர்கள் வேள்வி செய்வித்தல் கூடாதெனப் பொருளாகின்றபடி அபவாத முற்றவன்முதல் அனைவருஞ் சூத்திரராகின்றார்.

ஈண்டு ஊழியக்கார ரெனப்பட்டார்முதல் விளக்கப்பட்ட பல்லோருட் பெரும்பாலார் இழிதொழில் பற்றியே சூத்திரரெனப் பட்டமையான் அவ் விழிதொழிலை மேலான வருணத்தார் செயினுஞ் செய்தமட்டில் அந்தச் சூத்திரரேயாவர். அங்ஙனம் அத்தொழில்விட்டு உரிய மேன்றொழில் பற்றுவாராயின் அவர் மேலான வருணத்தாரேயாவர். இவ் வுண்மைபற்றியே "பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங்—கருமமே கட்டளைக் கல்." "பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா—செய்தொழில் வேற்றுமை யான்." என்றார் செந்நாப்போதாரும். கோமாமிச முண்பவன் பஞ்சமனாவானெனு முடிபொன்று பிற்கால முண்டாயிற்று.

உயர்குலத் தந்தைக்கு மிழிகுலத் தாய்க்கும் பிறந்த பிள்ளைகள் அநுலோமர், உயர்குலத் தாய்க்கு மிழிகுலத் தந்தைக்கும் பிறந்த பிள்ளைகள் பிரதிலோமர், அநுலோமத் தந்தைக்கும் பிரதிலோமத் தாய்க்கும் பிறந்த பிள்ளைகள் அந்தராளர், அநுலோமத் தாய்க்கும் பிரதிலோமத் தந்தைக்கும் பிறந்தபிள்ளைகள் விராத்தியர் எனப் பனுவல்கள் பகர்கின்றன. இத் தாய்தந்தையர் விவாகத்தாலேனுங்

களவாலேனுங் கூடிப்பெற்ற பிள்ளைகள் பலஜாதியா ராவரெனவும் சண்டைப் பகுத்துணர வேண்டுமன்றோ. அங்ஙனமாயின், ஒன்றற் கேனு முடன்பட்டுநிற்பா ருலகி லுளராதல் வேண்டுமே. இலரே யாகின்றார்.

இன்னணம் உற்பத்தியானவரையும் ஆகுநரையும்பற்றிப் பரியாலோசனைசெய்யப்புகின், எத்தந்தைக் கெவர் பிள்ளையாப் பிறந்தனர் எவர்பிறப்பெனத் தீர்மானிக்க வொல்லாதென்று முடிவேபிறக்கும். இதுநிற்க; விவேகமில்லாதவனைச் சூத்திரனென்பதே வேதத்தின் கருத்தாகும். யாங்ஙனமெனின், (ஞானகுருவுக்குப் பணிவிடை புரிந்து ஞானம் பெறவேண்டுமெனும் விவேகமின்றி அன்னதானத்தையே மிகவு நடாத்திவந்த) பௌத்திராயண ஜானசுருதியெனும் பெயரிய ஓரரையன் சாகவனெனும் பெயரிய ஒரு பிரமஞானியாரைத் தரிசித்து அவர்முன்பு அறுநூறு பசுக்களையும் அரும்பெரும் பரிகள் பூட்டிய தேரினையுங் காணிக்கையாக நிறீஇ வந்தித்துப் பிரமஞானோபதேசத்தை விரும்பியகாலை அந்த ஞானியார் க்ஷத்திரியனாகிய அவ்வரையனை "ஏடா சூத்திரா!" என்று விளித்தனர் கண்டாய். இதனை,—

(𑌤𑌮𑍁 𑌹 𑌪𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌚𑌾𑌹 𑌹𑌾𑌰𑍇𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰
𑌤𑌵𑍈𑌵 𑌸𑌹 𑌗𑍋𑌭𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍁 𑌹 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌵 𑌜𑌾𑌨
𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌗𑌵𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌮𑌶𑍍𑌵𑌤𑌰𑍀
𑌰𑌥𑌂 𑌦𑍁𑌹𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 ॥)

"தமுஹபர: ப்பிரத்புவாசாஹ ஹாரேத்வா சூத்ரதவை வஸஹ கோபிரஸ்த்வீதி ததுஹபுநரேவ ஜாநசுருதி: பௌத் ராயணஸ் ஸஹஸ்ரங்கவாம் நிஷ்கமச்வதரீ ரதம் துஹிதரந் ததாதாயப் பிரதிசக்ரமே॥"

என வரூஉஞ் சாந்தோக்கியோபநிஷத்து ௪-வது பிரபாடகம் ௨-வது கண்டம் ௩-வது அநுவாகத்தி னறிக. இவ்வாறாயின் முநியெனு மொரு விசேடணமொழி, பார்ப்பார்குலமல்லா வேனைய குலத் துதித்தவர்க்கு மாங்கொல்பிறவெனின்; அறியாது கடாயினுய்: பாணினீயம் ௪-வது அத்தியாயம் ௨௩-வது சூத்திரத் துள்ளவாறு மநே:+டச்ச=மநேருச்ச என்று சேரும். மங்-தாது. 'மநேருச்ச' என்னும் விதியால் அந்த மகாரத்தின்மீது உகாரம் ஆதேசமாக வந்து கூடிலும் முங்- என்றாகும். ஆகவே இதாப்

பிரத்யயஞ் சேர்ந்து 'முநி' எனவாம். மந — ஞானமாதலின், முநி என்பது ஞானமுடையான் ஞானத்திருப்பவன் எனப் பொருளாம். மௌநமுந் திருப்போனும் முநியாவன். இஞ்ஞானமும் மௌநமும் நல்லாறுள்ள பல்வருணத்தார்க்கும் பொருந்துதலின் அவர்க்கெல்லாம் அம்முநிமொழி யாகுமென்க. அதனாலன்றே தில்லைவாழந்தணரு ளொருவராய கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியார் தாமருளிச்செய்த சேக்கிழார் புராணத்துவேளாளகுலத்தினராய சேக்கிழார்சுவாமிகளைத் "தேனிப்பார் குன்றைமுநி சேக்கிழார்" எனக் கூறியருளினர். இத்திற மேற்கோள் பலவுள. இம்முநித்தன்மை பார்ப்பார் குலத்தவர்க் கிலாவிடின் அவரும் அத்தன்மையுளார்க்குக் கீழோராவர். இக்கருத்தே பற்றியன்றே 'சிவ' எனுஞ் சொல்லைச் சொல்லுகின்றவன் சாதியிற் சண்டாளனாயிருப்பினும் அவனைக்காணின், அவனோடு கலந்துபேசுக அவனோ டிருக்க அவனோ டுண்ணுக வென்று பொருளாம்படி (* சண்டாள புருஷாணாஞ் சிவ இதிவாசம் வதேத் தேநஸஹ ஸம்வதேத் தேநஸஹ ஸம்வஸேத் தேநஸஹ ஸம்புஞ்ஜீத |) "அபிவா யச்சண்டாளஞ் சிவ இதிவாசம் வதேத் தேநஸஹ ஸம்வதேத் தேநஸஹ ஸம்வஸேத் தேநஸஹ புஞ்ஜீத |" என முண்டகோபநிடதம் மொழிகின்றது. இனித் தமிழ் வழக்கின் முனிவனெனப்படுமொழி உலகை முனிந்துகொண்டவனெனப் பொருளாம்வழி உலகை வெறுத்துக் கடவுளைப்பற்றிய பல்வருணத்தாரும் முனிவர் முனிவ ரெனவாமாறு முணர்த்தக்கதே. முனிதல் முனிதலெனுஞ் சொற்கள் வெறுத்தலெனும் பொருள. ஆகலின், திருவள்ளுவதேவர் "எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள்—மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு." என்றபடி இவ்வுறுதி யுய்த்துணர்ந்து நன்னெறிபிடித் தொழுகுந் தன்மை நல்லவர்பாட்டே யாம்.

வேதபோதனுங் கேட்கவு மதிகாரமில்லார் வேத மூலமான பிரணவத்தையு முச்சரிக்கொணா தென்பதுஞ் சிலவேதியர் நிர்மாணம். இதுவும் மேல்விளக்கிய அசுத்தமுடையார் பக்ஷமாமே யன்றிச் சுத்தமுடையார் பக்ஷமாகாது. இம்முடிவை ஞானகாண்ட அநுஷ்டிப்புக் குரிய பிரணவத்திலுல் விருத்தியாகத்தக்க யோக

* இது நீலகண்டபாஷியத்து ௨-ம் அத்தியாயத்து ௪-ம் பாதத்துப் ௧௬-ம் சூத்திரபாஷியத்தின் கீழே காணப்படுகின்றது. இச் சிச்சுருதி அச்சிட்டுள்ள முண்டகோபநிடதப் பிரதிகளில் இல்லை.

ஞானங்களை ஆசாரமுள்ள பலவருணத்தாரு மடைந்து அந்தமி லின்பம் பெற்றனரெனக்கூறு பன்னூல்களு முறுதிப்படுத்தும். "உயர்ந்தோர்க் குரிய வோத்தி னுள." என்று தொல்காப்பியனுர் கூறியதூஉம் அது. இங்ஙனம் சூத்திரருக்கு ஓங்காரநீக்கி ஆகமத்திற் சொல்லப்பட்ட பஞ்சாக்ஷரமே யுரியனவெனின், அப் பஞ்சாக்ஷ ரமும் அக்கடவுளும் வேதஹிருதயமாக விருத்தலின் அவை வேதியருக்கு முரியனவாயின. அன்றி, "பஞ்சாக்ஷர ஜெபத்தில் நம: முன்னேவர ஜெபிப்பது பிராமணர்க்காம், அந் நம: பின்னே வர ஜெபிப்பது மற்ற வருணத்தார்க்கம்" எனச் சைவபுராணத்து வித்யேசுரசங்கிதை கூ-வது அத்தியாயமுங் கூறுகின்றது. ஆகலிற், பஞ்சாக்ஷரம் பொதுவென்க. துணிவு.—எவ்வருணத்து உதித் திருப்பினும் பூர்வபுண்ணிய பலப்பிராப்தி யுள்ளார்க்கே மிக்சோ ரான் அந்தப் பிரணவாதிக ளுபதேசிக்கப்படும் அரியதாலுங்கிட் டும் எனக் கோடற்பாலது. ஒழுக்கம் நிரம்ப வேறுபடுத்திய ஜாதி வேறுபாடு அவ்வொழுக்கத்தினின்றும் நித்திரைசெய்வோன் கைப் பொருள்போலத் தானே நீங்கப்பெறுதல் தக்கார் பக்கமேயாம். பிராமணத்தன்மைக் குரியது ஜீவனன்று, உடம்பன்று, ஜாதி யன்று, கல்வியறிவன்று, கருமமன்று, தருமமன்றெனத் திருஷ் டாந்த வாயிலாக விலக்கி அங்கட்சுவாநுபவப் பிரமஞானமுடைய வனே பிராமணனென்று வஜ்ரசூசியுபநிடதம் முடிவு கூறுதல் போலப் பலவுபநிடத சம்மத முண்டென்பது முணர்க. இதுவே யநுபவத்திற்கு மொத்தது. இப் பெற்றியறியா துணைப்பா ருரை களையெல்லாம் அநீத வுரையெனக் களைக. வேதஹிருதயமாதல் எவ்வாறெனின்; மூன்றுவேதங்களின் நடுவிலுள்ளது யஜுர் வேதம். அதன் ஏழுகாண்டங்களி னடுவிலுள்ளது நான்காவது காண்டம். அக்காண்டத்தி னடுவிலுள்ளது ஐந்தாவது பிரச்னமா கிய ஸ்ரீருத்திரம். அதனடுவி லுள்ளது "நமச்சோமாயசா" எனும் அநுவாகம். அதனடுவிலுள்ளது "நமச்சிவாயசா" எனும் வாக்கியம். அதனடுவிலுள்ளது "சிவ" எனும்பதியினது இருதா மம் என வறிக. [ஓத்து=வேதம்.]

(௨௭)

சீடன்—நடாரா சருள்செய்த வேதாகமாதிகளுக்கு மாறு கோலக் பாதாளுமொரு புத்தகத்தை யாவினொருவ னெழுதி

அதைக் கடவுளர் சொல்லினர் யாவெழுதினுவென்று சொல்லின்
டன்மை புணர்வ தெவ்வா று ?

ஆரு.—ஜக ஜீவ பாலகஷணங்களையும், அறம் பொரு ளின்பம்
வீடென்னு நான்கு புருஷார்த்தங்களையும், வழுவிலாவின்ப வழிபாட
டிற் குரிய சரியை கிரியை யோகம் ஞானமெனு நான்கு சோபான
ங்களையும் பிரகாசப்படுத்திப் பேசா எற்றாலும் ஈசவரனருளிய வுண்
மைப்பா டுணர்ந்துஞ் சுருதியாக மாட்டாதென்றும், அதை விவே
கிகள் விசாரிக்கப்புகின் யுக்திக்கும் அனுபவத்திற்கும் பொருந்தா
வெற்றுரையும் வெறுங்கிறனுமே யாகுமென்றுந் தீர்மானிக்கும்
வழி அது கண்டிக்கப் படுவதே.

இன்னணங் கண்டிக்கப்படும் யாதானுமொரு புத்தகத்தை
கடவுளர் சொல்ல வெழுதப்பட்டதெனக் கொளின், அக்கடவுள
காரண காரியங்கள் தெரிந்திலராய அபூரணராவரெனுந் தீர்வை
யுண்டாம். ஆனுமின்ப அருட்கடலாங் கடவுளருளிய சுருதிக்கு
யுக்தி அனுபவமென்னும் இரண்டும், ஏனையோ ரருளிய நூலுக்கு
சுருதி யுக்தி அனுபவமென்னு மூன்றும் பொருந்த வேண்டும். மூன்
றும் பொருந்தா துளதாயின் அது மயில் இராவணன் கதை ச
கண்டராவணன்கதை முதலியனபோலத் தள்ளப்படுவதே. அன்றி
இற்றைநாள் காறும் எத்தனையோ மதநூல்க டோன்றி யழிந்
வழியே யழிந்தும் போரும். ஆக்கியோனுக்கும் பாவமும் மீ
கொள்ளும். இதனை,—

“ யாவ ரொருவரான் வேதத்திற்கு வேறான சாஸ்திரங்க ளுண்டாக்கப்
படுகின்றனவோ அவை யொல்லையி லொழிந்துபோம். பின்னும் அவை
யொருவரா னேற்படுத்தப்பட்டமையால் அவற்றை யநுசரிக்கின்றவர்க
ளுக்குப் பலனுமில்லை. ஏனெனின், அவை வேதமூலமான பிரமாண
மில்லாத முழுப்பொய்யாக வமைந்திருத்தலினால்.”

என்று மானவதருமசாஸ்திரம் கஉ - வது அத்தியாயங் கூறுமா
றானு முணர்க. ஈசலட்சணமாகிய பரிசுத்தம் வல்லமை காருண்
முதலிய பெற்றிகளை வெளியிடவேண்டியநூல் சுருதியாதிகளோ
லால் அவை யெத்திறத்த வாதங்களானும் பேதங்கொளாதிருக்க
வேண்டுமென்றும், பேதங்கொளின் நூலென்னு மொழுங்கில
வதுமன்றிப் பொய்யுமாமென்று முணர்தல் கற்றுவல்லார்க்கு எளி
வெளிதே. இதனைப் கஉ - வது வினாவுத்தரத்தினுஞ் சுருக்க
சொல்லினேம்.

(௨௮)

சீட.—ஆகம மென்ப தென்ன?

குரு.—ஆகமம் என்னும் வடமொழி தென்மொழியில் 'வந்தது' எனப் பொருளாம். எங்கிருந்து வந்ததெனின், பரமாப்தரது திருநாவி லிருந்தென்றும். அதனால் "ஆப்தவாக்கிய மாகமம்" என்ப ஆன்றோர். அவ்வாப்தர் சர்வபுவன கர்த்தாவாகிய பரமசிவ னாவார். ஆகமமென்பது மற்றொரு வழியில் ஆ=பாசம், க=பசு, ம=பதியெனவும் அருத்தமாம். பதிபசுபாசஇலக்கணங்களைச் சால விளக்குதலின் இப்பொருள் கொள்ளுமென்ப. அன்றி, ஆ=ஞானம், க=மோக்ஷம், ம=மலநாசமெனவும் அர்த்தமாகுமென்ப. இவ்விரண் டருத்தமும் ஒன்றற்கொன்று மாறுகோளோ வெனின், அன் றென்க, எவ்வாறெனின், முற்பொருளில் ம - என்ற பதியே பிற் பொருளில் மலநாச மாதலின் மலத்தைநசிக்கும் பரவஸ்து பதி யெனவாம். முற்பொருளில் ஆ - என்ற பாசம் பிற்பொருளின் ஞானமாயிற்று. அப்பாசம்:—ஆன்மாவின தறிவை மறைத்துள்ள ஆணவமலத்தை நீக்கி யறிவு பிரகாசிக்கும்படி மாற்றவென்று பதியினா லான்மாவுக் குண்டாக்கப்பட்ட தனு கரணங்களாகும். இங்ஙனம் இப்பாசமும் இதனால் விளங்கு மறிவாகிய ஞானமு மொன்றுபட்டவா றறிக. முற்பொருளில் க - என்ற பசு பிற்பொரு ளின் மோக்ஷமாதலின் அதனை யடையும்பொருள் பதியன்று பாச மன்று பசுவாகிய ஆன்மாவே யெனவாம். மோக்ஷமென்பது பந்த விடுதலை. இவ் விடுதலையாகிய மலநாசஞ்செய் தருள்பவனே முற் சொற்ற பதி. இவ்வாகமம் பதிநூல், முன்னூல், முதல்வன்வாக்கு, சைவசாஸ்திரம், தந்திரம், மந்திரம், சித்தாந்தமெனும் பெயர் கொண்டு விளங்கும். அறிக. [ஆப்தர்=உள்ளது கூறுவோர்.]

(௨௯)

சீட.—அவ்வாகமம் ஒன்றோ? பலவோ?

குரு.—காமிகமுதல் வாதுளம் ஈறாக இருபத்தெட்டாம். அவற் றுள் இக்காலத்து இல்லாதன பல. உள்ளன சில. இச் சிலவுள்ளும் முழுதுமின்றிக் குறைபட்டுள்ளன சில.

(௩0)

சீட.—இவ்வாகமங்களைப் பரமசிவனார் யாருக்குபதேசித்தனர்? விவரமெப்படி?

குரு.—விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலரெனும் மூவகை யான்மாக்களி லுயர்வுடைய விஞ்ஞானகலரிற் பரமசிவானுக்கிரகம் பெற்ற பிரணவர் முதலிய பத்துச்சிவன்களுக்கும் அந்தப்பரமசிவனார் தமது சத்தியோஜாதமுகத்தாற் காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அஜிதமெனு மைந்தினையும்; வாமதேவமுகத்தால் தீப்தம், சூக்குமம், சகஸ்ரம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதமெனு மைந்தினையு முபதேசித்தருளினர். பரமேசுரரிட முபதேசம்பெற்ற அனுருத்திரர் முதலிய பதினெண்மருக்கும் அந்தப்பரமசிவனார் தமது அகோரமுகத்தால் விஜயம், நிச்சுவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயமாகிய அனலம், வீரமெனு மைந்தினையும்; தற்புருஷமுகத்தால் இரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், முகவிம்பமெனு மைந்தினையும்; ஈசானமுகத்தாற் புரோற்கீதம், இலளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோத்தம், பாரமேசுவரம், கிரணம், வாதுளமெனு மெட்டினையு முபதேசித்தருளினர். இவ்வா றுபதேசிக்கப்பட்ட இருபத்தெட்டு ஆகமங்களுள் முன்னைய பத்துஞ் சிவபேத மெனப்படும். பின்னைய பதினெட்டும் உருத்திரபேத மெனப்படும். வேதநான்கும் நாற்றிசைமுகங்களிற் றோன்றினமையின், ஆகமங்கள் மேனோக்காயுள்ள ஈசானமுகத்திற் றோன்றினவென்று காமிகாகமங் கூறும். இவ் வைபந்தினை யொவ்வொருமுகமும் ஐவைந்து முகங்களாக விளங்கலின், அவற்றிலுள்ள ஐந்து ஈசானமுகங்களினுந் தோன்றினவென் றுறுதித்துக்கொள்க.

பின்னிரிந்தச் சிவாகமங்களைப் பரமசிவனார் விஞ்ஞானகலரில் அஷ்டவித்தியேசுரர்களிற் சிரேஷ்டரான அநந்ததேவநாயனாருக்கு உபதேசித்தருளினர். அந்நாயனார் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர்களிற் சிரேஷ்டரான ஸ்ரீகண்ட பரமசிவனார்க்கு உபதேசித்தருளினர். அவர் சிவகணங்களுக்கும், தேவர்களுக்கும், முனிவர்களுக்கு மனுக்கிரகஞ் செய்பாக்குத் திருநந்திதேவர்க்கு உபதேசித்தருளினர்.

சிவபேதம் பத்தையுங் கேட்டவர் ஒருவரிடத்தொருவராக ஒவ்வோராகமத்திற்கு மும்மூன்றுபேராய் அனுசதாசிவருட் டலைவராய பிரணவர்முதன் முப்பதின்மராவர். அவர் பெயர் வருமாறு:—காமிகங் கேட்டவர் பிரணவர், திரிகலர், ஹரர். யோகஜங்கேட்டவர் சுதாக்கியர், பஸ்மர், விபு. சிந்தியங்கேட்டவர் சுதீப்தர், கோபதி, அம்பிகை. காரணங்கேட்டவர் காரணர், சர்வருத்திரர், ப்ரசேசர். அஜிதங்கேட்டவர் சுசிவர், சிவர், அச்சுதர். தீப்தங்கேட்டவர் ஈசர், திரிமூர்த்தி, உதாசனர். சூக்குமங்கேட்டவர் சூக்குமர், வைச்சிரவணர்,

பிரபஞ்சனர். சகச்சிரங்கேட்டவர் காலர், வீமர், தருமர். அஞ்சுமான் கேட்டவர் அஞ்சு, உக்கிரர், ஆதித்தியர். சுப்பிரபேதங் கேட்டவர் தேசேசர், விக்கினேசர், சசி.

உருத்திரபேதம் பதினெட்டையும் கேட்டவர் ஒருவரிடத்தொருவராக ஒவ்வோ ராகமத்திற்கு இவ்விரண்டுபேராய் அனுதிருத்திரர் முதன் முப்பத்தறுவராவர். அவர் பெயர் வருமாறு:—விஜயங்கேட்டவர் அனுதிருத்திரர், பரமேசர். நிச்சுவாசங்கேட்டவர் தசார்ணர், பார்ப்பதி. சுவாயம்புவங்கேட்டவர் நிதனேசர், பத்மபூ. அனலங்கேட்டவர் வியோமர், உதாசனர். வீரங்கேட்டவர் தேசர், பிரசாபதி. இரௌரவங்கேட்டவர் பிரபேசர், நந்திகேசர். மகுடங்கேட்டவர் சிவர், மகாதேவர். விமலங்கேட்டவர் சர்வாத்துமர், வீரபத்திரர். சந்திரஞானங்கேட்டவர் அநந்தர், பிரகற்பதி. முகவிம்பங் கேட்டவர் பிரசாந்தர், ததீசி. புரோற்கீதங்கேட்டவர் சூலி, கவசர். இலளிதங் கேட்டவர் இலளிதர், ஆலயேசர். சித்தங்கேட்டவர் விந்து, சண்டேசர். சந்தானங்கேட்டவர் சிவநிஷ்டர், அசம்பாதர். சர்வோத்தங் கேட்டவர் சோமதேவர், நரசிங்கர். பாரமேச்சுரங்கேட்டவர் ஸ்ரீதேவி, உசனர். கிரணங்கேட்டவர் தேவவிபு, சம்வர்த்தர். வாதுளங்கேட்டவர் சிவர், மகாகாளர்.

சிவபெருமாற்குக் காமிகந் திருவடிகள், யோகஜங் கணைக்கால்கள், சிந்தியந் திருத்தாள்விரல்கள், காரணங் கெண்டைக்கால்கள், அசிதம் முழந்தாள்கள், தீப்தந் தொடைகள், சூக்குமங்குய்யத்தானம், சகச்சிரங் கடித்தானம், அஞ்சுமான் முதுகு, சுப்பிரபேதம் உந்தி, விஜயம் உதரம், நிச்சுவாசம் நாசி, சுவாயம்புவம் முலைகள், அனலங் கண்கள், வீரங் கழுத்து, இரௌரவங் காதுகள், மகுடம் முடி, விமலங் கைகள், சந்திரஞானம் மார்பு, முகவிம்பம் முகம், புரோற்கீதம் நா, இலளிதங் கபோலங்கள், சித்தம் நெற்றி, சந்தானங் குண்டலம், சர்வோத்தம் பூணூல், பாரமேச்சுரம் ஆரம், கிரணம் இரத்தினுபாரம், வாதுளம் பரிவட்டம், மற்றை யுபாகமமெல்லாம் பரிமளத்திரவியங்கள் புட்பங்கள், சைவசித்தாந்தம் நைவேத்தியமெனவாம்.

ஆகமம் ஒவ்வொன்றும் சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென்னு நான்குபாதங்களை யுடையனவாகிப் பதி பசு பாச இலக்கணங்களையும், பாசஇலக்கணத்துளாய சிவதத்துவமுதற் பிருதிவிதத்துவங்காறுமுள்ள ௩௬ - தத்துவோற்பத்தி லயங்களையும், புவனேசர் தாக்கின்ற

குரு.—விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலரெனும் மூவகை யான்மாக்களி லுயர்வுடைய விஞ்ஞானகலரிற் பரமசிவானுக்கிரகம் பெற்ற பிரணவர் முதலிய பத்துச்சிவன்களுக்கும் அந்தப்பரமசிவனர் தமது சத்தியோஜாதமுகத்தாற் காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அஜிதமெனு மைந்தனையும்; வாமதேவமுகத்தால் தீப்தம், சூக்குமம், சகச்சிரம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதமெனு மைந்தனையு முபதேசித்தருளினர். பரமேசுரரிட முபதேசம்பெற்ற அனுருத்திரர் முதலிய பதினென்மருக்கும் அந்தப்பரமசிவனர் தமது அகோரமுகத்தால் விஜயம், நிச்சுவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயமாகிய அனலம், வீரமெனு மைந்தனையும்; தற்புருஷமுகத்தால் இரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், முகவிம்பமெனு மைந்தனையும்; ஈசானமுகத்தாற் புரோற்கீதம், இலலிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோத்தம், பாரமேச்சுரம், கிரணம், வாதுளமெனு மெட்டனையு முபதேசித்தருளினர். இவ்வாறுபதேசிக்கப்பட்ட இருபத்தெட்டு ஆகமங்களுள் முன்னைய பத்துஞ் சிவபேத மெனப்படும். பின்னைய பதினெட்டும் உருத்திரபேத மெனப்படும். வேதநான்கும் நாற்றிசைமுகங்களிற் றோன்றினமையின், ஆகமங்கள் மேனோக்காயுள்ள ஈசானமுகத்திற் றோன்றினவென்று காமிகாகமங் கூறும். இவ் வையத்தினை ஒவ்வொருமுகமும் ஐவைந்து முகங்களாக விளங்கலின், அவற்றிலுள்ள ஐந்து ஈசானமுகங்களினுந் தோன்றினவென் றுரைத்துக்கொள்க.

பின்னிரிந்தச் சிவாகமங்களைப் பரமசிவனர் விஞ்ஞானகலரில் அஷ்டவித்தியேசுரர்களிற் சிரேஷ்டரான அநந்ததேவநாயனருக்கு உபதேசித்தருளினர். அந் நாயனர் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர்களிற் சிரேஷ்டரான ஸ்ரீகண்ட பரமசிவனர்க்கு உபதேசித்தருளினர். அவர் சிவகணங்களுக்கும், தேவர்களுக்கும், முனிவர்களுக்கு மனுக்கிரகஞ் செய்பாக்குத் திருநந்திதேவர்க்கு உபதேசித்தருளினர்.

சிவபேதம் பத்தையுங் கேட்டவர் ஒருவரிடத்தொருவராக ஒவ்வோராகமத்திற்கு மும்மூன்றுபேராய் அனுசதாசிவருட் டலைவராய பிரணவர்முதன் முப்பதின்மராவர். அவர் பெயர் வருமாறு:—காமிகங் கேட்டவர் பிரணவர், திரிகலர், ஹரர். யோகஜங்கேட்டவர் சுதாக்கியர், பஸ்மர், விபு. சிந்தியங்கேட்டவர் சுதீப்தர், கோபதி, அம்பிகை. காரணங்கேட்டவர் காரணர், சர்வருத்திரர், பிரசேசர். அஜிதங்கேட்டவர் சுசிவர், சிவர், அச்சுதர். தீப்தங்கேட்டவர் ஈசர், திரிமூர்த்தி, உதாசனர், சூக்குமங்கேட்டவர் சூக்குமர், வைச்சிரவணர்,

பிரபஞ்சனர். சகச்சிரங்கேட்டவர் காலர், வீமர், தருமர். அஞ்சுமான் கேட்டவர் அஞ்சு, உக்கிரர், ஆதித்தியர். சுப்பிரபேதங் கேட்டவர் தேசேசர், விக்கினேசர், சசி.

உருத்திரபேதம் பதினெட்டையும் கேட்டவர் ஒருவரிடத்தொருவராக ஒவ்வோராகமத்திற்கு இவ்விரண்டுபேராய் அனுதிருத்திரர் முதன் முப்பத்தறுவராவர். அவர் பெயர் வருமாறு:—விஜயங்கேட்டவர் அனுதிருத்திரர், பரமேசர். நிச்சுவாசங்கேட்டவர் தசார்ணர், பார்ப்பதி. சுவாயம்புவங்கேட்டவர் நிதனேசர், பத்மபூ. அனலங்கேட்டவர் வியோமர், உதாசனர். வீரங்கேட்டவர் தேசர், பிரசாபதி. இரௌரவங்கேட்டவர் பிரபேசர், நந்திகேசர். மகுடங்கேட்டவர் சிவர், மகாதேவர். விமலங்கேட்டவர் சர்வாத்துமர், வீரபத்திரர். சந்திரஞானங்கேட்டவர் அநந்தர், பிரகற்பதி. முகவிம்பங் கேட்டவர் பிரசாந்தர், ததீசி. புரோற்கீதங்கேட்டவர் சூலி, கவசர். இலளிதங் கேட்டவர் இலளிதர், ஆலயேசர். சித்தங்கேட்டவர் விந்து, சண்டேசர். சந்தானங்கேட்டவர் சிவநிஷ்டர், அசம்பாதர். சர்வோத்தங் கேட்டவர் சோமதேவர், நரசிங்கர். பாரமேச்சுரங்கேட்டவர் சிதேவி, உசனர். கிரணங்கேட்டவர் தேவவிபு, சம்வர்த்தர். வாதுளங்கேட்டவர் சிவர், மகாகாளர்.

சிவபெருமாற்குக் காமிகந் திருவடிகள், யோகஜங் கணைக்கால்கள், சிந்தியந் திருத்தாள்விரல்கள், காரணஞ் சென்டைக்கால்கள், அசிதம் முழந்தாள்கள், தீப்தந் தொடைகள், சூக்குமங்குய்யத்தானம், சகச்சிரங் கடித்தானம், அஞ்சுமான் முதுகு, சுப்பிரபேதம் உந்தி, விஜயம் உதரம், நிச்சுவாசம் நாசி, சுவாயம்புவம் முலைகள், அனலங் கண்கள், வீரங் கழுத்து, இரௌரவங் காதுகள், மகுடம் முடி, விமலங் கைகள், சந்திரஞானம் மார்பு, முகவிம்பம் முகம், புரோற்கீதம் நா, இலளிதங் கபோலங்கள், சித்தம் நெற்றி, சந்தானங் குண்டலம், சர்வோத்தம் பூணூல், பாரமேச்சுரம் ஆரம், கிரணம் இரத்தினபாரணம், வாதுளம் பரிவட்டம், மற்றை யுபாகமமெல்லாம் பரிமளத்திரவியங்கள் புட்பங்கள், சைவசித்தாந்தம் நைவேத்தியமெனவாம்.

ஆகமம் ஒவ்வொன்றும் சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென்னு நான்குபாதங்களை யுடையனவாகிப் பதி பசு பாச இலக்கணங்களையும், பாச இலக்கணத்துளாய சிவதத்துவமுதற் பிருதிவிதத்துவங்காறுமுள்ள ௩௬ - தத்துவோற்பத்தி லயங்களையும், புவனேசுரர் காக்கின்ற

புவனங்களின் யோசனைப் பிரமாணங்களையும், பிரமாண்டப்பிரளயம் பிராகிருதப்பிரளயம் மத்தியப்பிரளயம் மஹாப்பிரளயம் பிரதமமஹாப் பிரளயமெனும் ஐவகைப் பிரளயங்களையும், பாசுபதம் மஹாவிரதம் காபாலிகமுதலிய மதசொரூபங்களையும், சிவாலய முண்டுசெய்து நடாத்தவேண்டிய வொழுக்குகளையும், ஆன்மபெற்ற முத்திலக்ஷணங் களையும் விளக்குவனவா யுள.

காமிகங் கழறுமாறு ஆகமமானது இலௌகிகம், வைதிகம், அத்தியான்மிகம், அதிமார்க்கம், மாந்திரமெனும் ஐங்கூற்றினையு முடைத்து. அவற்றுள் இலௌகிகமாவது இம்மையிற் பயன்றரல், வைதிகமாவது மறுமையிற் பயன்றரல், அத்தியான்மிகமாவது ஆன் மப்பொருள் விசாரணை, அதிமார்க்கமாவது யோகம், மாந்திரமாவது ஞானமெனவாம். இவை யொன்றனுக்கொன் றுயர்வாகும். வீராக மத்தை வீரசைவர் தமது மதாதாரசாஸ்திரமாக் கொண்டனர். அவர் மகுடாகமத்திலும் வாதுளாகமத்திலும் அவ்வாறுசிலகொள்வர் அறிக.

(௩௧)

சீட.—வேதப்பொருளுக்கு ஆகமப்பொருள் வேறன்றென்பதை யென்போல்வார்க் கறிவித்திட லெவ்விதம்?

குரு.—கேண்மோ. வேதப்பொருளின் விரிவிளக்கமே யாகமம். வேதத்தின் கருமகாண்டம் ஆகமத்தின் சரியையிலுங் கிரியையிலு மட ங்கும். வேதத்தின் ஞானகாண்டம் ஆகமத்தின் யோகமும் ஞானமு மாக விரிந்திருக்கின்றது. வேதத்தின் மிகுத்து வருகின்றதும், வேத வுயிர்தயமாய் நிற்பதும், இவ்வியாசம் ௨௩-வது கடாவிடைக் கடைசி யில் எடுத்துக்காட்டியுள்ள மாண்டூக்கியம் நாரதபரிவிராஜம் இராம தாபினி பஸ்மஜாபாலமெனும் உபநிடதவாக்கியங்களில் வெளிப்படு கின்றபடி பிரம விஷ்ணு உருத்திராகிய மூவருக்கு மேலாய (௰௯-௨ ௰௪-௰ - சதுர்த்தம்) நான்காவது தெய்வம் சிவமென வறியத்தக்கது மான 'சிவ' சப்தத்திற்குரிய சிவபெருமானையே யாவரும் வணங்கத் தக்க பதிப்பொருளாக அந்த ஆகமங் துணிவுகூறுகின்றது. நாரத பரிவிராஜகோபநிடதத்தில் (நாதோ * * பிந்து * * கலா * * கலாதீதா * * ஶாந்தி * * ஶாந்த்யதீதா * * உந்மநீ * * மநோந்மநீ) "நாதம் பிந்து கலா கலாதீதா சாந்தி சாந்தியதீதா உந்மநீ 'மநோந்மநீ'" யெனவருமிடத்தில் தொகுத்துக் கூறப்பட்டவைகளே, ஆகமத்தில் நிவிர்த்தி, பிரதிஷ்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதீதை, நிரோ

தை, நாதை, நாதாந்தை, சத்தி, வியாபினி, சமனை, உன்மனை, வியோமரூபை, அனந்தை, அனாதை, அனாசிருதையெனுஞ் சோடசகலைகளாகவும் இன்னும் பலவாகவும் விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகமத்திற் சரியையாதி நான்கின் பயனைச் சொலப்படு சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுஜ்ய மென்பனவையே முண்டகோபநிஷத்திற் சாலோக்கியம், சாரூப்பியம், சாமீப்பியம், முத்தியெனுஞ் சாயுஜ்ய மென முறைபிறழ்ந்து வருகின்றன. பிறவுமன்ன. வேதமும் ஆகமமும் அந்தச் சிவபெருமானுடைய பரமாப்தருடைய திருவாக்காதலின் இரண்டும் ஆகமமெனவும், இரண்டும் ஞானத்தை விளக்குதலின் இரண்டும் வேதமெனவும் பெயர்பெறும். இக் காரணங்களானே அவ்விரண்டு முதனூல்களு மொன்றேயெனவும், அவற்றிற் றுணியப்பட்ட பொருளு மொன்றே யெனவுந் தெளிந்திடுவர் தெருளுள்ளோர். இம்முடிவுகொண்டே இவ் வேதத்தைக்குறித்தவியாசத்திற்கு வேறாக ஆகமத்தைக்குறித்த வியாசமொன்று கூறிற்றிலம். கண்டொன்று கேட்டி !

வைதிகவிருத்தி யில்லாதவர்க்கும் வேதநெறி வழீஇயவர்க்குமே சிவன் ஆகமத்தை யருளிச் செய்தனனென்பதாகக் கூர்மபுராணம் பாத்மபுராணம் சூதசங்கிதை வாசிஷ்டலைங்கமாதி நூல்கள் கூறுகின்றனவாதலின் ஆகமம் வேதம்போற் பிரமாணமாக மாட்டாதென்றும், பிரமாணமான வித்தை பதினென்கனிலும் அது சேரவில்லையென்றுஞ் சிலர் கூறுப. கூறுதல் செவிக்கொண்ட சில சைவரும் அங்ஙனம் மயங்குப. இவ்வாறு நேரிவெதற்குக்காரணம் உண்மைதெளியப் பெறுமையே யென்பது எமது கருத்து. என்னை? அவ்விருபாலார்க்கு மியைபுடைய பாஷண்ட வாம சோம லாகுள பைரவாதியாகமங்கள் சொல்லப்பட்டன வென்பது அந்தக் கூர்மபுராணாதி நூல்களுணர்க்கு முறையின் கருத்தன்றி மேலாய காமிகாதியாகமங்கள் அருளிச்செய்யப்பட்டன வென்பது அவ்வுரைக் கருத்தன்றும். இவ்விதமே அந்தக் கூர்மபுராணத்தின் திருக்கலியாண அத்தியாயம் "சாறு வாகங் காபாலஞ் சாற்றும் பாஞ்ச ராத்திரநூன்—மாறு செய்யும் வாமமுள்ள மயங்கர் செய்த நூலாகும்—தேறி யிந்நூற் படிகின்றோ ரிவற்றை யுலகிற் செப்பிடுவோர்—பாறு தொடரு நாகத்தினைப்பில் காலம் படிந்திடுவார்." எனக் கூறுகின்றது. பாத்மபுராணமென்றது "பாத்மோத்தரம்" ஆகலின் அது வைணவர் கற்பனைச் சுவடியெனப்படுமென்பது ௩-வது கடாவிடைக்கண் விளக்கினும்.

சைவாகமங்கட்கு இழிவேற்றவார் கூற்றனைத்தும் பிரமவித்யாவிலாசநிரசன மெனும் பழைய நூலொன்றில் சாமசத்துவ ஸ்ரீகரணமெனும் அதிகாரத்துமுழ மேற்கோட் சுருதிவாயிலாக நன்கு கண்டிக்கப்பட்டன. அன்றியும், பதினான்குவித்தையி லொன்றாய புராணம் பலவிடங்களிலும் ஆகமத்தைப் புகழ்கின்றது. சைவபுராணத்து வாயுசங்கிதையானது தேவர்களுக்கு ஆகமமளிக்கப்பட்டதெனச் சாலப் புகன்று ஆகமநெறியில்லா ஞானம் ஞானமாக மாட்டாதென முற்றுஞ் சாதிக்கின்றது. இந்த ஏதுக்களால் வேதநெறி வழாத யாவர்க்கும் ஆகமமுடம்பாடும் பிரமாணமுமாமென்றல் பெறப்பட்டமை காண்க. இன்னம் வேதமுதலிய பதினான்கு வித்தையைப்போல ஆகமம் பொதுவாகாத விசேடமாய்ச் சைவசமயநூலா யிருத்தலின் வித்தையினு ளொன்றாக அந்த ஆகமம் வைக்கப்படவில்லை யென்பதுமாம். சிவாநுக்கிரக மெய்திய ஆன்மாக்களாற் சொல்லப்பட்ட நியாயம் ஸ்மிருதி முதலியவற்றை யொப்புக்கொளீஇ அச்சிவபரஞ்சுடரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட ஆகமத்தையொப்புக்கொளாமதியும் ஒருமதியாமோ! ஆகாதென்க. வேதத்திற்கும் ஆகமத்திற்கும் பேதங்கண்டிலேனென நீலகண்டபாஷியமும், வேதாந்தமும் ஆகமாந்தமும் பெரியவர்க்கு அபேதமெனத் திருமூலநாயனர் திருமந்திரத்து "வேதமொடாகமம்" எனுந் தொடக்கத்துச் செய்யுளுங் கூறுகின்றன. அன்றியும், திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் தேவாரம் திருவிற்கோலத்துப் பதிகம் ௬ - வது திருச்செய்யுளும், திருவொற்றியூர்ப்பதிகம் ௧0 - வது திருச்செய்யுளும், திருநாவுக்கரசுகளார் தேவாரம் திருவிடைமருதூர்ப் பதிகம் ௪ - வது திருச்செய்யுளும், சுந்தரமூர்த்தியடிகளார் தேவாரம் திருக்கானப்பேர்ப்பதிகம் ௮ - வது திருச்செய்யுளும், திருவாரூர்ப் பரவையுண்மண்டளிப்பதிகம் ௬ - வது திருச்செய்யுளும், திருக்கயிலாயத்துப்பதிகம் ௮ - வது திருச்செய்யுளும், ஸ்ரீ மணிவாசகப் பெருமானர் திருவாசகத்துச் சிவபுராணத் திருச்செய்யுளும், கீர்த்தித் திருவகவலும் ஆகமத்தை மேனூலாக விளக்கி வழுத்துகின்றன. இத்திற நூலாசிரியர்க ளுணர்ச்சியினும் ஏனை ருணர்ச்சி மீக்கொள்ளாதென்றல் பேலோர்கொள்கையாதலும், எம்பிரானுகி இளம்பெருமானுகி உம்பர்கோனுகி யாண்டும் பரிபூரண ஞானவியாபகப் பொருளாயிராகின்ற பகவானுகிய ஸ்ரீசுப்பிரமணிய பரமார்த்தபரனது பேருருவத்தை அனேக பிரமாண்டாதிபதியாகிய சூரபன்மன் தரிசித்தஞான்று அவன் அப்பேருருவத் திருநாவிற் சிவாகமங்கள் நிலைபெற்

றிருக்கக் கண்டனனெனக் காந்தங் கூறுதலின் அவ்வாகமம் புதுவ தல்லாப் பண்டைநூ லாதலும், வேதமும் ஆகமமும் பிரமாணமெனக் கொள்ளு மார்க்கமே வைதிகசைவ மெனப்படும் இதுவே தாயுமா னூர் சம்மதமுமெனற்கு அவரது திருப்பாடலில் "வைதிகசைவ மழகு" எனவருதலு முணர்க.

(௯உ)

சீட.—ஆகமத்தின் வழிநூல் சார்புநூல்களெவை? ஆகமத்திற்கு வேறாய தந்திரங்களெவை ?

குரு.—மிருகேந்திரமாகிய நாரசிங்கமுதல் விசுவான்மகம் ஈறாக வுள்ள இருநூற்றேழும் உபாகமமாம். இவைகளே வழிநூல்கள். உக்கி ரச்சோதி சத்தியச்சோதி பிரகற்பதி முதலியோர் சொற்ற போக காரிகை, மோக்ஷகாரிகை, பரமோக்ஷ நிராசகாரிகை, நாதகாரிகை, தத்துவப்பிரகாசிகை, தத்துவசங்கிரகம், தத்துவத்திரய நிர்ணயம், இரத்தினத்திரயமெனு மோரெட்டும் அஷ்டப்பிரகரணமாம். இவை களே சார்புநூல்கள்.

பரமசிவனுடைய தற்புருஷம் அகோரம் வாமம் சத்தியோஜாத மெனு நான்குமுகங்களா னுபதேசிக்கப்பட்டவைகளைக் கேட்ட காரு டர், தக்கிணர் வாமர் பூதரொனும் பெயரிய நால்வராற் செய்யப்பட் டவை காருடம், தக்கிணம், வாமம், பூதமெனு நான்குதந்திரங்கள். அவற்றுட் காருடதந்திரத்தில் எத்தகைய பிணியையுந் தீர்க்கத்தக்க மருந்துகளும் மந்திரங்களும், தக்கிணதந்திரத்திற் பகைஞரை வெல்லத் தக்க மந்திரங்களும், வாமதந்திரத்தில் இரசவாத முதலியவைகளும், பூததந்திரத்திற் பூதப்பிரேத பிசாசுகளை யோட்டத்தக்க மந்திரங்களும் மருந்துகளும் ஆங்காங்குக் கூறப்பட்டுள்ளன. இவைகளுஞ் சார்புநூல் களாம். [தக்கிணம்=பைரவ சம்பந்தம். தந்திரம்=கிரியை.]

பாசுபதம், மகாவிரதம், காபாலிகமெனு நூன்மூன்றும் அதி மார்க்கநூ லெனப்படும். இவை முறையே அசுத்தமாயையிலும் வித்யா த்துவத்திலும் காலதத்துவத்திலுமுள்ள மூன்று உருத்திரராற் செய் ப்பட்டனவாம். இவற்றை யநுசரித்து நடப்பார்க்குமொழிந்தமூன்று த்துவங்களி லுரியதொன்று கதியாயெய்தும்.

மஹாவிஷ்ணுவினாற் சொல்லப்பட்ட பாஞ்சராத்திரம், வைகாநச மனு மிரண்டும் வைணவசமயத்தை யுணர்த்தும். வைணவத்திற்குரிய கமம் இவ்விரண்டேயாம்.

(௯.௯.)

சீட.—ஆகமாந்த மாவதியாது?

குரு.—சிவாகமத்தின் ஞானபாதமே ஆகமாந்தம். அதுவே மேற்சொற்ற மாந்திரம் சித்தாந்தமெனப்படும். சித்தாந்தமென்பது முடிந்த முடிபெனும் பொருளது. இம்முடிவைச் சுருக்கி விளக்கவந்தது சிவஞானபோதம். இஃதியாதெனின், இரௌரவாகமத்தில் ௭௨ - வது பாசவிமோசனப் படலத்தில் ௧௨ - வது அத்தியாயத்திலுள்ள பன்னிரண்டு வடமொழிச்சூத்திரமென்றும். ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகளாய திருவாதவூரடிகளுக்கு ஸ்ரீகண்டபரமசிவனநுக்கிரகஞ்செய்யாக்கு எழுந்தருளியகாலை அச் சிவனுருடைய திருக்கரத் திருந்தது இச் சிவஞானபோதமேயெனத் திருவாதவூரர் புராணத்துத் திருப்பெருந்துறைச்சருக்கந் தெரிக்கின்றது. இந்தப் போதமானது திருக்கயிலாயகிரியி லெழுந்தருளிய ஸ்ரீகண்டபரமசிவனால் திருநந்தி தேவருக்கும், அவரால் சனற்குமாரமுனிவருக்கும், அம் முனிவரால் சத்தியஞானதரிசனிகளுக்கும், அத் தரிசனிகளாற் பரஞ்சோதிமுனிவருக்கும், அம் முனிவரால் திருவெண்ணெய்நல்லூர் - மெய்கண்டதேவருக்குமாக வுபதேசிக்கப்பட்டது. அம் மெய்கண்டதேவர் அதிபிளமையிலேயே அதன்பொருளைத் திருவெண்ணெய்நல்லூர்ப் பொல்லாப்பிள்ளையாராகிய விநாயகமூர்த்தி இனிதுபதேசித்தருள வுணர்ந்தனர்: பின்னர் அப்பிள்ளையாரது கட்டளைப்படி அப்போதப்பொருளை (இத்தமிழ்நாட்டிற் குபயோகமாமாறு) தமிழிலமைத்துச் சிவஞானபோதமெனப் பெயரிட்டுத் தஞ்சீடர்கட் களித்தனர். அவர் பல்லோருள்ளுஞ் சகலாகம பண்டிதராகிய திருத்துறையூர் - அருணந்திசிவாசாரியர் அப் போதத்திற்கு வழிநூலாகச் சிவஞானசித்தியாரெனு நூலைச் செய்தருளினர். அது பரபக்கம் சுபக்கமெனும் இருகூற்றது. இந்நூற்கு உரையும் பலவுள. கொற்றவன்குடி - உமாபதிசிவாசாரியர் சார்புநூலாகச் சிவப்பிரகாசமெனு நூலைச் செய்தருளினர். இவ்வாசிரியருளிய திருவருட்பயனும், வினாவெண்பாவும், போற்றிப்பஃறொடையும், கொடிக்கவியும், நெஞ்சுவிடுதூதும், உண்மைநெறிவிளக்கமும், சங்கற்பநிராகரணமும், திருவியலூர் - உய்யவந்ததேவ ரருளிய திருவுந்தியாரும், திருக்கடவூர்-உய்யவந்ததேவ ரருளிய திருக்களிற்றுப்படியாரும், மேற்சொற்ற அருணந்திசிவாசாரிய ரருளிய இருபாவிருபஃதும், திருவதிகை - மனவாசகங்கடந்தா ரருளிய உண்மைவிளக்கமுமென் சிவாகம ஞானபாதப்பொருளைச் சுருக்கி யினிதுவிளக்கு நூல்க

ளாம். இப்பதினொரு நூல்களோடு மேலைச் சிவஞானபோதாதி மூன்றனையுஞ் சேர்க்கிற் பதினான்காம். இவற்றையே சித்தாந்தநூல் பதினான்கென்ப. இவற்றுள் கொடிக்கவி தில்லை நடராஜரது உற்சவத்தொடக்கமொன்றனில் ஏறாது நின்றிருந்த கொடியை யேறும்படி யருளிச்செய்யப்பட்ட காரணத்தால் "கொடிக்கவி" எனும் பெயர் பெற்றது. திருக்களிற்றுப்படியார் நடேசர் சந்நிதியின் வைக்கப்பட்ட போழ்து அதனை அச்சந்நிதிப்படிக் கற்களிறு கையாலெடுத்துத் தில்லை நடேசரிடமளித்த காரணத்தால் அது "திருக்களிற்றுப்படியார்" எனும் பெயர் பெற்றது. வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தை முதல்வன் வாக்கென மதித்து அச் சூத்திரங்கட்கு ஆதி சங்கராசாரியருடைய சிடபரம்பரையிலொருவராகி நூற்றெட் டுபநிடதத்திற்கும் பாஷியஞ்செய்த வித்தியாரண்யர் தமது ஏகான்மவாத பரமாக வடமொழியில் ஒருரையெழுதி வைத்தனர். அது எவருமெடுத் தாளப்படாமே யாவா கிடக்கின்றது.

திரிலோசனசிவாசாரியர் சம்ஸ்கிருதத்தி லருளிச்செய்த சித்தாந்த சாராவளியும், தத்துவப்பிரகாச சுவாமிகள் தமிழி லருளிச்செய்த தத்துவப்பிரகாசமும், சிதம்பரம் - மறைஞானசம்பந்த ரருளிச்செய்த சைவசமயநெறியுஞ் சிவாகம நெறியுணர்த்து நூல்களாம். அரதத்த சிவாசாரியர் வடமொழியி லருளிச்செய்த சதுர்வேததாற்பரியசங்கிரகமும், அப்பைய தீக்ஷிதர் வடமொழியி லருளிச்செய்த சிவதத்துவ விவேகமும் வேதாகமசம்மத நூல்களாம்.

மெய்கண்டதேவருடைய பிரதானசிடர் மேல் விளக்கப்பட்ட அருணந்தி தேவரெனவும், அவருடையசிடர் திருக்கடந்தை - மறைஞானசம்பந்தரெனவும், அவருடைய சிடர் மேல்விளக்கப்பட்ட கொற்றவன்குடி - உமாபதியாரெனவு மறிக. இந்நால்வருங் கைலாச பரம்பரைச் சந்தானாசாரிய ரெனப்படுவர். இப்பரம்பரை ஆசிரியர்களைத் தாயுமானார் எந்நாட்கண்ணியில் குருமரபின்வணக்கத்தில் நன்கு துதித்துள்ளார். அங்ஙனந் தங்குருத்திற் கியையாத மற்றை மதகுருக்களுள் எவரையுந் துதித்தாரல்லர். அடுத்த அடியார்வணக்கத்திலும் ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் முதலிய பெரியாரைத் துதித்தல்லாரேயன்றி மற்றையரைத் துதித்தாரல்லர். ஆகவே இத்தாயுமான சுவாமிகளின்றனை அவர் வெளியிட்ட பெரியார்க்கில்லையென்றல் ஒருதலையான தீர்மையென்க. இது நிற்க.

கல்லாலின்கீ ழெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீபரமசிவனார் சனகாதிமுனிவர் நால்வர்க் குபதேசித்த திரிபதார்த்தவுண்மை இந்த ஆகமஞானந்தானெனக் காந்தபுராணமும், அந்தச் சிவனார் சனகாதிமுனிவர்க் குபதேசிக்கும் வழியில் திருநந்திதேவர்க்குக் குருமரபு விளங்க வெனு அந்நந்திதேவர்க் குபதேசித்தருளிய நெறி வேதாகம நெறியேயெனத் தருமசங்கிதையுஞ் சாற்றுதலை யாயுங்கால் வேதாகமமுடி பொன்றே யெனவும், அவ் வேதாகமங்களே அத்துவித ஞானவாழ்வைப் பயப்பன வெனவும், மேன்மிழற்றியவாறு கைலாசபரம்பரைக் குருமரபு ஏற்பட்டதுண்டெனவு மறிவ தறிவுடையர்க்கு நனியெளிதாம்.

(கச)

சிட.—இன்னும் வைதிகசைவ சதாசாரத்தைத் துலக்குகின்ற தமிழ்நூல்க ளெவை?

குரு.—திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தேவாரத்திருமுறை மூன்றும், திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரத்திருமுறை மூன்றும், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரத்திருமுறை யொன்றும், மணிவாசகப் பெருமானார் திருவாசகத்திருமுறை யொன்றும் தமிழ்வேதங்களெனப் படும். திருமுறைக்கணக்கில் எட்டாம். இவையற்றை யருளிச்செய்த நால்வருஞ் சைவசமயாசாரிய ரெனப்படுவர். ஒன்பதுநாயன்மார் அருளிச்செய்த திருவிசைப்பா ஒன்பதாந்திருமுறையாம். திருமூலநாயனா ரருளிச்செய்த திருமந்திரச்செய்யுண் மூவாயிரமும் பத்தாந்திருமுறையாம். ஸ்ரீசோமசுந்தரக்கடவுள், காரைக்காலம்மை, ஐயடிகள் காடவர்கோன், சேரமான்பெருமாள், நக்கீரர், கல்லாடர், கபிலர், பரணர், இளம்பெருமானடிகள், அதிராவடிகள், திருவெண்காட்டடிக ளாகிய பட்டினத்துப் பிள்ளையார், நம்பியாண்டார்நம்பி இவர்கள் பாடியருளிய சைவப்பிரபந்தங்கள் பதினோராந்திருமுறையாம். இப்படி வகுத்தார் யாவரென்னின், முன்னை முதுவராய அபயகுலசேகர சோழனாரும், நம்பியாண்டார்நம்பியு மென்க. பெரியபுராணமாகிய திருத்தொண்டர்புராணத்தைப் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகக் கொள்க. இப்படிக் கொண்டவர் அநபாயசோழன் முதலினோரொன்னுஞ் சேக்கிழார்புராணம்.

இப் பன்னிரண்டுதிருமுறைகளும் வேதத்தின் ஞானகாண்டப் பொருளை ஆகமத்திற்கு மாறுபடாவண்ணம் அறிவித்தலின் வேதாந்த சித்தாந்தசமரசநூல்களாம். அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் திருவாக்கா

கிய திருப்புகழ் - திருவகுப்பு - கந்தரந்தாதி - கந்தரநுபூதி முதலிய நூல்களும், சிவவாக்கிய சுவாமிகளருளிச்செய்த சிவவாக்கியமும், கண்ணுடைய வள்ளலாரருளிச்செய்த ஒழிவிலொடுக்கமும், தாயுமானசுவாமிகள் பாடலும், குமரகுருபர சுவாமிகள் திருவாக்காகிய திருச்செந்தூர்க் கந்தர்கலிவெண்பா - சிதம்பரச்செய்யுட்கோவை முதலிய நூல்களும், பாம்பன் - குமரகுருதாசசுவாமிகளருளிச்செய்த செய்யுள் வடிவான பெருநூல் சிறுநூல்களும், வசனவடிவான வியாசமுதலியனவும் அவ் வேதாந்தசித்தாந்தசமரச நூல்களேயாம். இச் சமரசஞானமே நல்லாரடையு நன்னிலையாகும். "வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலை" என்று தாயுமானசுவாமிகள் சாற்றியது மிதுவன்றோ.

சித்தர்நூல்களெனப்படுந் தமிழ்ப்புத்தகங்களிற் சிவசப்த அங்கீகாரம் ஆங்காங்குக் காணப்படினும் அவையெல்லாம் எழுத்து - சொல் - பொருள் - யாப்பு - அணியெனும் ஐந்திலக்கணத்திற்கும் பொருத்தமில்லா வழுச்செய்யுள்களையும், மிக விளர்த்தசெய்யுள்களையுமே யுட்கொண்டிருக்கின்றன. அன்றி, இன்றுகாறுமுண்டான சிறந்த நூலாசிரியராவது உரையாசிரியராவது பிரமாணமாக எடுத்தாளாமே வாளா கிடக்கின்றன. அன்றி, வேதாகம புராணேதிகாசங்களிலுள்ள சில சரித்திரங்கட்கு மாறுகோள் கூறுகின்றன. அன்றி, ஒரு புத்தகத்தை யொருபுத்தகம் இழித்துரைத்துப் பொய் யேற்றுகின்றது. சில புத்தகங்களில் வேதமுதலிய சுருதி நிந்தை காணப்படுகின்றது. இன்னன காரணங்களானே அவற்றை யாமும் பிரமாணமாக வெடுத்து ஆண்டிலம். அவற்றிற் சொல்லப்படும் வைத்தியம் யாதாயினு மாக. நிற்க.

வடமொழி நூல்களிலுந் தென்மொழி நூல்களிலும் பதியாகிய சிவபரஞ்சுடரையே பெரியபொருளெனு நூலெல்லாம் பதிநூலெனவும், பசுவாகிய ஆன்மாவையே பெரியபொருளெனு நூலெல்லாம் பசுநூலெனவும், பாசமாகிய ஜடப்பொருளையே பெரியபொருளெனு நூலெல்லாம் பாசநூலெனவுமாம். வேதாகமங்களை யொப்புக்கொண்டு இந்த ஆன்மாவே சிவனெனக்கூறு நூலும் பசுநூலிலடங்கும். இவற்றுட் பதிநூலொன்றுமே பெரியோரா னங்கீகரிக்கப்படுதல் பழுதறு பண்டையார்வழக்காயிருக்கின்றது. என்னை? "பசுநூல் கற்கும்—பிச்சரைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்களோடே" என்றார் திருவிசைப்பாவில் திருமாளிகைத்தேவர். இவ்வண்ணம் பசுநூல் தள்ளப்படுதலின், பாசநூல் தடையின்றித் தள்ளப்படுவ

தேயாம். புமான் பிரகிருதியென விரண்டிற் பிரகிருதியே பெரிதெனும் கபிலரது கபிலமெனும் (கிரீச்சா) சாங்கியசாஸ்திரம்போன்ற நூல்களே பாசநூலாம்.

(௯௫)

சீ.—சைவசாஸ்திரங்களின் தொடக்கத்திற் பிள்ளையார்சுழி யென "உ" இவ்வித அடையாளமொன் றிட்டிருக்கிறது. அஃதெற்று?

குரு.—அகார உகார மகாரங்களாகிய மூப்பிரணவத்தினை யடக்கியுள்ள நாதப்பிரமமாகிய ஓம் என்பதன் ஆரம்ப வடிவே அது. அதிலுள்ள விருத்தசொரூபம் சிவசத்திபீடமெனும் ஆவுடை யென்றும், நீண்டுநிற்பது மூலஸ்தம்பமெனுஞ் சிவலிங்கமென்றும், முறையே பிந்துவென்றும், நாதமென்றுஞ் சொலப்படும். மேலும் அவ்வட்டவடிவு மூலாதார பீடமெனவும், நீளவடிவு அதிலெழு பிரமநாடியெனவும், அது மூலக்கணபதி நிலயமெனவும், அக்கண பதி சொரூபமாகிய பிரணவாதாரமெனவும், அக்ஷரங்களின் வித்தெனவும், வேதாந்த சிரசாய்நிற்கும் மௌனக்குறி யெனவும், ஊமையெழுத்தெனவும், பிள்ளையார்சுழி யெனவும் பேசப்படும். இச் சொற்களை விரிக்கின் வரம்பின்றி நடக்கும். அச்சுழியினை யாதாமோரெழுத்தைத் தீட்டத் தொடங்குமுன் தீட்டிக் கொள்வதானது யாதாமொரு கிரியை விக்கினமின்றி நிறைவேற்றிக்கொள் வான் அக்கிரியைக்குமுன் பிள்ளையார் உருப்பிடித்து வைத்திடுவ தைச் சிவணும். பெரியோனாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிண்டத்தில் தாரக ஓகாரம் எவ்வித மமைக்கப்பட்டுள்ளதோ அவ்விதமே தமி ழிலுங் கிரந்தத்திலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனைப்பாடை யெ ழுத்துக்களில் அவ்வித மமைக்கப்பட வில்லை.

(௯௬)

சீ.—வேதாந்தத்திலுள்ள மஹாவாக்கியங்க ளெவை? அவை களின்பொரு ளென்னை?

குரு.—இருக்குவேதத்து ஐதரேயாரண்யகோபநிஷத்து மஹா வாக்கியம் பிரஜ்ஞானம்பிரஹ்மம். இதன்பொருள். பிரஜ்ஞானம்=பெ ரியஞானமேசொரூபமாகவுள்ளது, பிரஹ்மம்=பராபர வஸ்துவாம் பரமான்மா. என்றவாறு.

பெரியஞானமென்றதனால், அஞ்ஞானமாவது, வேறெந்த விகாரமாவது பிரமத்தினுடைய சொரூபமாகமாட்டாதெனல் ஒரு தலையான தீர்வையாகும். ஆகவே பிரமம் நிர்விகாரப்பொருளாம். இப்பொருளுக்கு அதன் சொரூபமாகிய பெரியஞானங் குணமாம். அப்பொருள் குணியாம். குணத்தைச் சத்தியெனவும், குணியைச் சத்திமானுஞ் சத்தனெனவுங் கூறுப. இவ்வுண்மை யெதுபோலு மென்னின், சூரியகிரணமுஞ் சூரியனும் போலுமென்க. இங்குப் பிரமத்திற்குக் குணங் கூறுதலின் வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட நிர்க்குணப்பிரம மல்லாத சகுணப்பிரமமோ வென்னின், அன்று. எவ்வாறென்னின், பிரகிருதியின் இராஜத தாமத சாத்துவிகங்களாகிய முக்குணங்களுள் ஒன்றாவது இரண்டாவது மூன்றுமாவது விரவியாவ துள்ளது சகுணப்பிரமம். அக்குணத் தொன்றுமில்லாதது நிர்க்குணப்பிரமம். இப் பிரமத்தினது தாதான்மிய சத்தி அதாவது மேல் விளக்கிய சத்தி நிர்க்குணை நிட்களை யெனலாம். இது ஆகமங்கூறுவண்ணம் கிருபை, சருவஞ்ஞதை, திருப்தி, அனாதிபோதம், சுவதந்திரத்துவம், விசுத்ததேகம், அநந்தசக்தி, நிராமயம் எனும் எட்டுக் கல்யாணகுணங்களாய் விளங்கும். விளங்கவே அந்த நிர்க்குணப்பிரமம் எண்குணத்தது எனலாம். யாதொரு குணமில்லாதது யாதொரு பொருளாகாது. குணமுந் தனியே யிராது. அதனால் ஆன்மகுணமாகிய கேவல அறிவைத்தானே பிரமமெனும் ஆன்மவாதி கூற்றை யவலக்கூற்றென மறுக்க. "சிவன் சர்வைச்வரிய சம்பந்நன்" என்று அதர்வசிகோபநிடதம் அரற்றுகின்றதூஉம் எண்குணவுண்மை பற்றியேயாம். "கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெண்குணத்தான்—றாளை வணங்காத் தலை." என்று திருவள்ளுவனார் தெரித்ததூஉம், "தாணு வெண்குணன் சங்கரன்" என்று பிங்கலநிகண்டார் கூறியதூஉம் அது. [அனாதிபோதம்=அனாதிமுத்தத்தன்மை.]

இம் மஹாவாக்கியத்திற் பெரியஞானத்தையுடையது பரமான்மாவென அறியப்பட்டதனாற் சிறியஞானத்தையுடைய ஜீவான்மா வுண்டென்பதும் பெறப்படும். படவே அவ்வான்ம சத்தியாகிய ஞானத்தைச் சுருக்குகின்ற ஆணவமலமும், அந்த ஞானத்தைக் கன்மமல வழியே சிறியஞானஞ்செய்து நிற்கின்ற மாயாமலமுமுண்டென்பதும் பெறப்படும். மலம் மூன்றும் பாசமெனுஞ் சொல்லி லடங்கும். பிரஜ்ஞான மென்பதிலுள்ள (ப்ர) 'பிர' வெனும் உப

சருக்கம் ஈண்டு அதிகத்தை அதிபுத்தமத்தை விளக்கிநின்றது. எதுபோலு மென்னின், "பிருணம்" என்பதும் "பிராசாரியன்" என்பதும் அதிகருணம், அதிபுத்தமாசாரியனெனப் பொருள்விளக்கற்குப் பிரவெனு முபசருக்கம் அவ் விருமொழிக்கண்ணும் நிரலே நின்றமைபோலுமென்க. அதனு லதிகஞானம் பெரியஞானமெனப் பட்டது. பிரஜ்ஞானமெனும் பெரியஞானம்.—பிறிதி னியைபுநீக்கிய விசேடண மொழியாம். (ஞா ந°) 'ஜ்ஞானம்' என்னது (ப்ரஞா ந°) 'பிரஜ்ஞானம்' என்றதனல் இதுவே துணிபொருளென்க.

இதிற் பதி பசு பாசமெனு மூன்றும் வந்தமைகாண்க.

யஜுர்வேதத்துப் பிரகதாரண்யகோபநிஷத்து மஹாவாக்கியம் அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி. இதன்பொருள். அஹம்=(தேகத்தோடு கூடிய) நான், பிரஹ்மாஸ்மி = (பிரமத்தன்மை யடைந்து) பிரமமாகின்றேன். எ - று.

இது ஜீவன்முக்தனெனும் ஞானி நிற்குநிலையாம். இதயமாகிய உள்ளிடத் திருக்கின்ற அதாவது ஆன்மாவுக் கான்மாவா யிருக்கின்ற அந்தரியாமியே அவ் வஹம்பத சுதந்திரவஸ்து. அவ் வஸ்துவை நீங்காமல் அத்துவிதமாய் நிற்கின்ற ஆன்மாவுக்கும் அச்சப்த முரிமையாயிற்று. அந்த அந்தரியாமி ஆன்மாவின துள்ளக் குகையி லிருப்பவனுதலிற் குஹன் எனப்படுவான். அவனைத் தகரோபாசனைத் திருவருண்ஞானத்தா னறிந்து ஜீவசுதந்திரமின்றி நிற்குநிலையே பரிபூரண ஞானநிலை. அது சிவசமான கதியாம்.

இம் மஹாவாக்கியத்தில் நானெனுமான்மா அறியப்பட்டவழியே அதன் பாசமு மறியக்கிடக்கின்றது. இதினும் பதி பசு பாசமெனு மூன்றும் வந்தமை காண்க.

சாமவேதத்துச் சாந்தோக்கியோபநிஷத்து மஹாவாக்கியம் தத்துவமசி. இதன்பொருள் தத்=(பரமான்மா வெனப்படும்) அது, துவம்=(ஜீவான்மா வெனப்படும்) நீ, அசி=ஆயினை. எ - று.

அந்தச் சிவபரஞ்சுடரும் நீயும் அனுதியத்துவித சம்பந்திகளாயிருக்கின்றனிர். சூரியன தொளியினுற் கண்ணிற்குப் பார்க்குஞ் சக்தி யுண்டாவதுபோல அந்தப் பரஞ்சுடரின் ஞானத்தாலே உன்னறிவு பிரகாசிக்கின்றதென்று குரு சீடனுக்குபதேசிப்பதே அவ்வாக்கியப் பொருள்.

இம் மஹாவாக்கியத்தினும் ஜீவான்மா அறியப்பட்ட வழியே அதன் பாசமு மறியக்கிடக்கின்றது. இதினும் பதி பசு பாசமெனு மூன்றும் வந்தமை காண்க.

அதர்வணவேதத்து மாண்டூக்கியோபநிஷத்து மஹாவாக்கியம் அயமாத்மாப்பிரஹ்மம். இதன்பொருள். அயம்=அந்த, ஆத்மா=பரமாத்துமாவே, பிரஹ்மம்=முற்சொற்றபிரமம். எ - று.

அயமென்பது சமீபத்தையே குறிக்கும்; அதனால் அஃ தந்தராத்துமாவாகிய கடவுளுக்கே யுரிய சப்தமென்பர் வடநூலார். அயமாகிய அந்தவெனுஞ் சுட்டு இந்த வாக்கியத்திற்கு அன்மையாய் மேற்போந்த தத்துவமஸி வாக்கியத்தில் 'தத்' எனும் பதப்பொருளாகிற்கும் பரமாத்துமாவைக் குறிப்பதாகும். ஆகவே முதல்வாக்கியத்திற் சொல்லப்பட்ட பெரியஞானப்பிரமம் இந்தப் பரமாத்துமாவே யல்லாமற் சீவாத்துமா அன்றென்று முடிவு கூறிற்று இந் நான்காவது மஹாவாக்கியமென்க, ஆத்மாவென்பது வியாபகமெனப் பொருளாம். அயமாத்மா வென்பதற்குச் சீவான்மாவென்று பொருள்கொள்ளத்தக்க ஆன்மாவாகிய தான் எனச் சின்னூல்க ளருத்தமுரைப்பின், அது பரமான்மாவின் அனுதிக் கலப்பாகிய அத்துவிதத்தால் உபசரித் துரைப்பதென்றும். இப்பொருள் "அரக்கொடுசேர்த்தி" என்றற் றொடக்கத்துச் சிவஞானபோதச் செய்யுளானும் வலியுறுத்தப்படும்.

இம் மஹாவாக்கியத்தினும் ஜீவான்மா அறியப்பட்டவழியே அதன்பாசமு மறியக்கிடக்கின்றது. இதினும் பதி பசு பாசம் மூன்றும் வந்தமை காண்க.

சுருங்க, அது நீயாகுய் ஆகின்றாயெனப்பொருள்படு தத்துவமஸி வாக்கியத்தைக் கேட்ட சீடன் பெரியஞானமே சொரூபமாகவுள்ளது பிரமமெனப் பொருள்படு பிரஜ்ஞானம்பிரஹ்மமெனும் வாக்கியத்தினால் அது என்பது இத்தன்மைத்தெனச் சிந்திப்பவனாவான். அந்த ஆத்துமாவே பிரமமெனப் பொருள்படும் அயமாத்மாப்பிரஹ்மமெனும் வாக்கியத்தினால் பெரியஞானமே சொரூபமாகவுள்ள அது ஆத்துமாவே; அந்த ஆத்துமாச் சிறியஞானமுள்ள ஜீவாத்துமா அன்றெனத் தேளிபவனாவான். நான் பிரமமாகின்றேனெனப் பொருள்படும் அஹம்பிரஹ்மாஸ்மியெனும் வாக்கியத்தினால் நான் ஜீவத்தன்மை நீங்கி அந்தப் பெரியஞான சொரூப பரமான்மா வா

சிய பிரமத்தன்மையை யடைந்து பிரமமாகின்றேன் சிவசமானகதி யடைகின்றேனென நிட்டை கூடுபவனாவான். கேட்டலைச் சிரவண மென்றும், சிந்தித்தலை மனனமென்றும், தெளிதலை நிதித்தியாசன மென்றும், நிட்டையைச் சமாதியென்றும் வடநூலார் மொழிப. கேட்டல் ஞானத்திற் சரியை, சிந்தித்தல் ஞானத்திற் கிரியை, தெளிதல் ஞானத்தில் யோகம், நிட்டை ஞானத்தின் ஞானமாம். இவற்றுண் முன்னையவிரண்டும் அபரஞானமும், பின்னையவிரண்டும் பரஞானமு மாம்.

மஹாவாக்கியங்கள் ஆன்மாவினது பந்தமுத்திகளையே விளக்குகின்றனவாகலிற் பந்தமுமில்லை முத்தியுமில்லை யென்பார் கூற்று எவ்வாற்றானும் பொருந்தாமை காண்க. அவ்வாறு கூறுங்கூற்றுச் சுவாநுபவத்திற்கும் விரோதமாம். அவ்வநுபவம் * நாவுஞ் சருக்கரையும் போறலின் அநுபவிக்கும்பொரு ளான்மாவும் அநுபவப் பொருள் பரமான்மாவுமாம். ஆகவே இங்ஙனம் அபேதவாதமான ஏகப்பொருள்வாத மெட்டுணையேனு மியையாது. திருவிசைப்பாவில் திருமாளிகைத்தேவர் "பேத வாதப்—பிசுக்கனைக் காணாக்கண் வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே" என்றபடி, பேதவாதமான துவிதப்பொருள்வாதமு மியையாது. (ஏகம் துவிதம்) ஒன்று இரண்டு அல்லாத அத்துவிதமொன்றே யியையும். இதனை ஒழிவிலொடுக்க நூலார் "என்னாணை யென்னாணை யென்னாணை யேகமிரண்—டென்னாமற் சும்மா இருவென்று—சொன்னான்—திருஞான சம்பந்தன் சீகாழி நாட—னருளாளன் ஞானவினோ தன்." என்றும், அருணகிரிநாதசுவாமிகள் திருப்புகழில் "ஏகபோகமாய் நீயுநானுமாய்" என்றும், கந்தரநுபூதியில் "சும்மா இருசொல் லறவென் றலுமே—யம்மா பொருளொன் றுமறிந் திலனே." என்றும், தாயுமானசுவாமிகள் மௌனகுருவணக்கம் ௫-வது செய்யுளில் "இரண் டொன்றென்னாமோர்—மானத விகற்பமற வென்றுநிற் பதுநமது மரபென்ற பரமகுருவே" என்றும், தேஜோமயாநந்தம் ௧-வது செய்யுளில் "ஒன்றோ டிரண்டெனாச் சமரச சொரூபசுக முற்றிட" என்றும், மண்டலத்தின் ௨-வது செய்யுளில் "ஒன்றிரண்டாய் விவகரிக்கும் விவகாரங் கடந்து" என்றும், பராபரக்கண்ணியில் "ஒன்றிரண்டென் றன்னா வுணர்வுகொடுத் துள்ளபடி—யென்று

* "கருப்புவட்டை வாய்மடுத்துத் தண்டார்நாப் போல—விருப்புவட்டா வின்புருவை மேவுநா ளெந்நாளோ" எனத்தாயுமானாருஞ் சொல்லியருளினர்.

மென்னை வையா யிறையே பராபரமே." என்றும், பைங்கிளிக் கண்ணியில் "உன்னுமொ லொன்றிரண்டென் றோராமல் வீட்டுநெறி—சொன்னான் வரவும்வகை சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே." என்றும் சுவாநுபவத்திற் சொல்லியருளியவற்றானு முணர்க. சைவசித்தாந்த நூலு மிவ்வாறே சாற்றும். வந்துழி வந்துழிக் காண்க. ஒன்றென்னின் முத்திபெறுவா ரில்லையாம். அலது முத்திப்பொரு ளில்லையாம். இரண்டென்னிற் பரங் கண்டப்பொருளாகும்; முன்னிலையற்ற சிவசாயுஜ்ய சுவாநுபவமு மில்லையாம். ஒன்றோடொன்று சேருமென்னிற் சேருமுன்னர்ப் பரமிருந்தவிடத்தி லுயிரும் உயிரிருந்தவிடத்திற் பரமு மில்லையென்றாகி யிரண்டுங் கண்டப்பொருளாம். ஆகலின் ஐக்கியவாதமுங் கூடாது. இதனைப் "பதியிற் கலவாமன்—மாசில் சமத்துமுத்தி வாய்க்குநா ளெந்நாளோ" எனத் தாயுமானசுவாமிகள் நிற்குநிலையி லுரைத்த வுரையானும், "சென்றிவன்றா னென்றிற் சிவபூர ணஞ்சிதையு—மன்றவன்றா னென்றுமெனி லந்நியமாம்" எனத் திருவதிகை-மனவாசகங்கடந்தா ருரைத்த வுரையானும், "வந்து புகுதலுஞ் சென்று நீங்கலு—மின்றியொன்றாய் நின்றவந் நிலையி—லொன்றா காம லிரண்டா காம—லொன்று மிரண்டு மின்றா காமல்" எனத் திருத்துறையூர் - அருணந்திசிவாசாரியா ரறைந்த அறையானு முணர்க. "சித்துஞ் சடமுஞ் சிவத்தை விடவில்லை" என்று அத்தாயுமானர் உடல்பொய்யுறவுக் கடைப்பாட்டி லருளிச்செய்தவாறு சித்தெனப்படுமான்மாச் சிவமெனப்படு பரமான்மாவை விடாமல் அநாதி சம்பந்தப்பட்டுள்ளது, அதுவே அத்துவிதவுண்மை, அந்நிலைதேர்ந்து பாசந் தனக்குப் பயன்படாது அவ் வத்துவிதவுண்மைநிலை நிற்றல் வழுவற்ற முத்தியெனத்தெளிக. சித்தாந்தமல்லாத பூர்வபக்ஷமான ஒன்றென்பதிலும், இரண்டென்பதிலும், ஒன்றோடொன்று சேருமென்பதிலும் அனேகசமயங்க ளடங்கிவிடும். அவ்விவரம் இதனடுத்த வியாசத்தில் விளக்குவாம். ஈண்டுப் பரமான்மாவுக்குப் பந்தமுமின்று முத்தியுமின்றென்பது இனிது பொருந்தும்.

"ஏகமிரண் டென்னுமற் சும்மா விரு" என்றதுபற்றி—ஒன்றென்று மிரண்டென்றுஞ் செயப்படு வாதமிழைத்துக்கொண் டிருப்பையாயின் வாக்கு மனமில்லா நிட்டை பொருந்தாது ஆகலிற் சும்மாவிருவென்று சொன்னதே அது, அதனால் அஃதொன்றென்பதை மறுத்ததாகாதென்று சிலர் பேசுப. அப்பேச்சு அறியாமையின் வீக்

சத்தினின்றெழு வெற்றாற்றலென்றே விவேகிக ளுணர்வர். அது
விளக்குதும். அவ் வாக்கியத்தை வெளியிட்ட கண்ணுடைய வள்
ளலார்க் குண்டாயிருந்த தொன்றோ? இரண்டோ? எனுமையம் நீக்கு
தற்பொருட் டெழுந்தருளிய ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்
ஒன்றாயிருப்பி னொன்றேயெனவும், இரண்டாயிருப்பி னிரண்டே
யெனவும் ஆயிடை அருளிச்செய்வரென்றன் மரபாம். அவ்வாறின்றி,
அவ் விருதிறமல்லா வொருதிறமுண்டென வுணராதிருந்த அவ் வள்
ளலார்க்கு அதனை யுணர்த்துவான் "அதுவென்னு மொன்றன்
றதுவன்றி வேறே—யதுமென் றறியறிவு முண்டே—யதுவென்—
றறிய விரண்டல்ல வொன்றறிவு னிற்ற—லறியுமறி வேசிவமு மாம்."
என ஆசிரியர்-மெய்கண்டதேவரது சிவஞானபோதந் தெரித்தார்க்கு
"ஏகமிரண் டென்னுமல்" என்றருளியதனாலே ஒன்றெனற்கு மிரண்
டெனற்கு மியையாத அத்துவிதத்தையே யுணர்த்தியருளினரென்
றல் இனிதியைந்த தணிபாகும். ஆகவே 'அஃ தொன்றென்பதை
மறுத்ததாகாது' என்பார் மாற்றம் மாபின்மையுற்று மாய்ந்திடுவ
தறிக. இதுவேயுமன்றி, "ஒன்றோ டிரண்டெனச் சமரச சொரூப
சுகம்" எனத் தாயுமானருரைத்தவாயிற் சிவசமத்துவ அத்து
விதத்தையே யுணர்த்துகின்ற 'சமரசசொரூபசுகம்' என்றதூஉம்,
பிறிதொரு பாட்டிற் 'சித்துஞ் சடமுஞ் சிவத்தை விடவில்லை' என்
றதூஉம், பொய்யத்துவிதங்கண்டா ரறிவொண்ணாத சுத்தாத்துவித
வுண்மைகண்ட மெய்கண்டதேவரது திருவருளை யான் பொருந்து
நாளென்றோவெனப் பொருள்படு "பொய்கண்டார் காணாப் புனித
மெனு மத்துவித—மெய்கண்ட நாதனருள் மேவுநா ளெந்நாளோ."
என்றதூஉம், மற்றொருபாட்டில் "யாங்களே கடவுளென்றிடும்
பாதகத்தவரும்" என்றதூஉம், வேறொருபாட்டில் "மாயையுமத
லென்பர்சிலர் * * * * நாமென்பர் சிலர்" என்றதூஉம், இவை
போன்ற பிறசெய்யுள்களும் அவ் வேகவாதத்தினர் புகற்குப்
பொருந்தாமே நிற்றலுணர்க. அன்றியும், அன்னோர் கருத்துப்
போல ஒன்றெனும் வாதமும் இரண்டெனும் வாதமும் பேசா
திருப்பது நிற்குகில்லையாமாயின், அவ் வேகவாத நூல்களை யோது
தலினாலும் ஓதுவித்தலினாலு முறுபய னென்றுமின்றென்றும். அவ்
வாறோதுதலு மோதுவித்தலு மொருவித சம்பிரதாய வழக்கென்
னில், அங்ஙனம் ஏகவாத நூல்களை நீக்கித் துவிதவாத நூல்களைக்
கோடல் அவர்க்கு நற்சம்பிரதாய வழக்காமன்றே. யாதுபற்றி

யென்றால், அவையிற்றாற் பல்புண்ணியம் பயன்படுதல் பற்றி. இவ்வாறாயிற் 'சும்மாவிரு' என்றதற்குப் பொருளென்னைகொலோ வெனின், ஒன்றேபொருள் அது நானேயெனக் கேவலாவஸ்தையிற் கிடந்துறங்குதலும், "நானவனென் றெண்ணினர்க்கும் நாடுமுளமுண்டு" எனச் சிவஞானபோதங் கூறுமாறு நானுந் தெய்வமுமாகிய விரண்டுபொருளுண்டெனச் சிந்திக்குஞ் சீவபோதமுள்ள சகலாவஸ்தையுறீஇ விழித்திருத்தலுமின்றிச் சுத்தத்தினி லமர்வாயாக என்பது அதன் பொருளென்க.

இனி, அந்த * அத்துவிதத்தைச் சில உவமானங்களான் விளக்குதும். அலியென்னு மொருமொழி ஆணுமன்று பெண்ணுமன்றெனவும், வாயிலென்னு மொருமாற்றம் உள்ளுமன்று வெளியுமன்றெனவும், நடுவென்னு மொருகிளவி அடியுமன்று முடியுமன்றெனவும், (பதம்) சோறென்னுமொருசொல் அரிசியுமன்று குழைந்ததுமன்றெனவும், மாலையென்னு மொருகூற்று இரவுமன்று பகலுமன்றெனவுந் தீர்மானிக்கும் வலியுற்று நிற்றல்போல அத்துவிதமெனு மொருசொல்லும்—ஏகமுமன்று துவிதமுமன்றெனத் தீர்மானிக்கும் வலியுற்று நிற்பதாகும். அது பதியும் பசுவும் பிரிவற்றுள்ள அநுதிக்கலப்பினையே யுணர்த்தும். இது—பாம்பினது கட்டொளையிற் கண்ணுஞ்செவியும், யானையினது துதிக்கையில் நாசியுங் கையும், மாதுட வுருவில் உடம்புமுயிரும், பேய்பிடித்தா னுருவிற் பேயும் பிடிபட்டவுயிரும், வெளவா லுருவிற் பறவைவடிவும் விலங்குவடிவு முள்ளமையையும்; ஈதெமக்கு நறிது நறிதெனத் தேவரொடு கலாய்த்த கலாமுடைய சூரபதுமனிற் சூரனும் பதுமனுமிருந்தமையையும் ஒக்குமென வுணர வேண்டும். கல்லாற் கடவுள் கைகாட்டு மிதுவே.

பதி பசு பாசம் மூன்றனையும் வெளியிடுகின்ற வேத மகாவாக்கியங்களைப் போன்ற ஆகம மகாவாக்கியமு முண்டு. அது சிவாயநமஃ. இதனிற் சிவ என்பது பதி, ய என்பது பசு, நம என்து பாசம். சி=சிவன், வ=அருளாகிய சிவசக்தி யெனவும், ந=திரதை, ம=ஆணவமல மெனவும் விவரமறிக. இருளோடுகூடி யிருாகவும், ஒளியோடுகூடி யொளியாகவு மிராநின்ற கண்ணைப்போல த்தோடுகூடி மலமாகவும், சிவத்தோடுகூடிச் சிவமாகவு மிருக்கு

* இவ் வத்துவிதம் இந்நூலாசிரியர் உக - திருவெண்பாக்களி னருளிச் ெய்த அத்துவிதப்பொருளில் இனிது விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நீர்மையுடைய ஆன்மாவெனும் பசு:—இம் மகாவாக்கிய மத்தியி லிருத்தலினால் அது மலமடங்கியவழிச் சிவத்தோடுகூடிச் சிவ சமான முற்றிருக்குமென் றறிக. கூடுதலென்பது கேவல சகலங் களின்றிச் சிவபோதம் அற அருளிலழுந்தியொன்றிரண்டென வியை யா அத்துவித யதார்த்தத்தி னிற்பதாகும். சிவாயநம: என்பது சிவனுக்கு நமஸ்காரமெனும் பொருள்கொண்டவழிக் குருவினாலுப தேசிக்கப்பட்டதின்பின் சீட னநுட்டிக்கு மோக்ஷமந்திரமாக நிற் கும். சிவசமானமுற்றன் முத்தியென்பனதத் ([illegible]॥) "ததா வித்வான் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்ய முபைதி॥" எனு முண்டகோபநிடதத்து ௩-வது முண்டகம் ௧-வது கண் டத்துத் திவ்ய வாக்கியத்தாலும், "விரிபுண் ணியபா வாதிகளை மேவுறுத லீணர்த்திசெய்து—பிரிய மிருந்த பரசிவவ பேத சொ ரூப மேயான—அரிய சாமி யத்தையினி தடைவா னவிருங் கற்ப கப்பூந்—தெரியல் வளைந்து விங்கியெழீஇச் சில்லை வாட்டுந் திணி தோளீர்." எனுஞ் சூதசங்கிதைச் செய்யுளானும், பிறவற்றானு முணர்க. மேலுபநிடதவாக்கியத்தி னருத்தம் 'இத்திறமுத்தன் புண்ணியபாவங்க ளீர்ந்தவனாய்க் களங்கமற்றவனாய்ச் சிவசாமியத் தை யெய்துகின்றனன்' எனவாம். சாமியமென்பது சமம். இச் சமம்.—சிவனதுவடிவை தானடைந்து சிவனைப்போலப் பஞ்ச கிருத்தியஞ் செய்துகொண்டிருப்பல் எனுஞ் சிவசமவாதி முடிவு கொல்லோவெனின் அற்றன்று. பஞ்சகிருத்தியமின்றிப் பரிபூரண சிதாகாச சிவத்தன்மையுற்றுச் சிவாநந்தாநுபவப்பொருளா யிருத் தல் இம்முடிவென்க.

(கஎ)

சீட.—அளவிலா நூல்க ளிருத்தலினால், ஒருவன் அவையனைத் தையு மோதியுணர வேண்டுமென்பதன்றோ?

குரு.—"நூல்பலகல்" என்றபடிப் பன்னூலுங் கற்றுணர் தலே யுத்தமம். என்னை? உலகிற் பன்மதங்களேற்பட்டு அவை தத் தம் மதத்தினை யுயர்த்திக் கூறுகின்றன வாகலின். அன்னணங் கற் றுணராக்கால் தெளிவுகுன் றுவதுமன்றி இரண்டுவரி செல்வனெழுத வேலாவிளைஞரும் எளிதிற் பிறன்கோள் மறுத்துத் தன்கோணாட் டற் கிடனுண்டாமன்றே.

யாதொரு நூலினை வாசிக்குஞான்று ஒன்றிற்குக் குறையாமல் நன்றாயினுந் தீதாயினு மறியப்படுமாகலின் அங்ஙனம் வாசிக்கும் விவேகியானவன் தீதகற்றி நன்று கொளக்கடவன். அவ்வாறு கொளற்கு வலியில்லான் பதிநூல்களையேபடித் துணரக்கடவன். சிறிது வலியுள்ளான் அவற்றி லியன்றவளவேனு மோதி யுணரக்கடவன். மக்கள் ஆயுள் நீர்மேற் குமிழிபோறலின் அனைவரும் ஒல்லையி லோதி யுணர்ந்து திருவருணெறி நிற்றலே நறியதியாகும்.

(கஅ)

சீட.—நூலினை யோதியுணராவிடினும் ஓதியமட்டினே பயனுண் டாங்கொல்லோ?

குரு.—உண்டுகொலாம். இதனை, மநுஸ்மிருதி கூ-ம் அத்தியாயம் அச-வது சுலோகத்துழை "இவ் வேதாந்தமானது அதன் பொருள் தெரியா தோதுகின்றவனையுங் காக்கின்றது. அதன்பொருளறிந்தாரை நனிகாக்கின்றது. கைவல்லியத்தை= தனித்திருத்தலை, விரும்பினார்க்கும் வீடுபேறும் மோக்கத்தை விரும்பினார்க்கும் இது தான் கதியாவிருக்கின்றது." எனப் பொருளாம்வழிப் பரக்கக் காண்க. அன்றியும், பிரமவேள்வி, தெய்வவேள்வி, பிதிர்வேள்வி, மாநுடவேள்வி, பூதவேள்வியென வேதத்திற் சொல்லப்படும் ஐம் பெருவேள்விகளுள் தலைநின்ற பிரமவேள்வி தெய்வநூ லோதுத லென்றுணர்க. மற்றை நான்கும் முறையே அக்கினிமூலஞ்செயுந் தேவபூஜை, பிதிர்பூஜை, அதிதிகட் குணவளிக்கை, காகத்திற்குப் பலியிடுகை யாம். நறுநூற்பூஜையும் நறும்பயன் தரும்.

(கக)

சீட.—எல்லா வருணத்தார்க்கும் வேதாந்த சித்தாந்தங்களிற் சொல்லப்படுகின்ற யோகஞான மோக்ஷங்க ளுண்டாகுமோ?

குரு.—நான்காம் வருணத்தாராகிய விதுரனார் பரமஞானமுடையவராய் மிளிர்ந்தனரெனப் பாரதாதிநூல்களிற் பகரப்படுகையாலும், திருத்துறையூரில் ஆதிசைவ வேதியகுலத் துதித்த அருணந்தி சிவாசாரியர் திருவெண்ணெய்நல்லூர்க்க ணிருந்தருளிய வேளாளகுலத்தினராய மெய்கண்டதேவரிடம் ஞானோபதேசம் பெற்றமையாலும், 'மேலான வித்தை சூத்திரனிடத் திருப்பினும், மோக்ஷகருமஞ் சண்டாளனிடத் திருப்பினும் அவற்றை யன்புள்ளவன் கிரகிக்கக் கடவன்' என்னும் பொருளினை யுட்கொண்ட

திவ்யசுலோகம்—(ஶ்ரத்³த³தா⁴ந: ஶுபா⁴ம் வித்³யாமாத³தீ³தாவராத³பி । அந்த்யாத³பி பரம் த⁴ர்மம் ஸ்த்ரீரத்நம் து³ஷ்குலாத³பி॥) "சிரத்ததாநச்சுபாம் வித்யா மாததீ தாவராதபி | அந்த்யா தபிபரம் தர்மம் ஸ்ரீரத்நந் துஷ்குலாதபி॥" என மநுஸ்மிருதி உ-வது அத்தியாயத்திலிருக்கின்றமையானும், 'கல்லானது சிவசம்ஸ்காரத்தினலே யன்றே போகமோக்ஷங்களைத் தருந் தன்மைத்தாகும். (அவ்வாறு) கல்லானது சிவத்தன்மை யுறுமாகிற் சூத்திரன் அங்ஙனம் ஆகானென்றல் எங்ஙனம்?' என்று பொருளாம்படி—(பாஷாண: ஶிவஸம்ஸ்காராத்³ பு⁴க்திமுக்திப்ரதோ³ ப⁴வேத் । பாஷாண: ஶிவதாம் யாதி ஶூத்³ரஸ்து ந கத²ம் ப⁴வேத்॥) "பாஷாணச் சிவசம்ஸ்காராத் புக்திமுக்தி ப்ரதோபவேத் | பாஷாணச் சிவதாம்யாதி சூதரஸ்து நகதம்பவேத்॥" எனக் கந்தகாலோத்தரங் கழறுகின்றமையானும் எல்லா வருணத்தார்க்கும் யோகஞான மோக்ஷங்க ளுண்டாமென்றல் சரதம். இந்நியாயத்திற்கே இவ்வியாசம் உரு-வது வினவிடைக்கண்ணும் வேண்டிய பிரமாணங்கள் விளக்கினும். அவற்றினையு முய்த்துணர்க. முத்திபெற்றவராகத் திருத்தொண்டர் புராணத்திடை வெளியாம் அறுபத்துமூவரும் பல்குலத்தாரெனவு முணர்க,

நான்காம் வருணத்திற் சந்நியாசியில்லையெனச் சிலர் விளம்புப. சிந்திய விசுவசாதாக்கியத்திற் பிராமணர்முதற் பத்துச்சாதியார்க்கும் பிரமசரியம், கிருகத்தம், வானப்பிரத்தம், சந்நியாசமெனு நான்காச்சிரமமு முண்டென்று விதித்தல் பெறப்படுதலானும்; பிரமாண்டபுராணத்திற் கிருதயுகத்திற் பிராமணசந்நியாசி முக்கியன், திரேதாயுகத்தில் க்ஷத்திரியசந்நியாசி முக்கியன், துவாபரயுகத்தில் வைசியசந்நியாசி முக்கியன், கலியுகத்திற் சூத்திரசந்நியாசி முக்கியனெனு நியதி பெறப்படுதலானும் அவர் விளம்பல் அனுத்துணையும் பொருந்தாதென மறுக்க. இராமாயணத்திற் கிருதயுகமுத னன்கு யுகத்திலும் முறையே பிராமணர்முதலிய நான்குவருணத்தார்க்குந் தபோமுக்கியங் கூறப்படுதலும், சுப்பிரபேதத்திற் பிராமணரும் க்ஷத்திரியரும் வைசியரும் சுத்தகுலத்துதித்த சூத்திரருமாகிய நால்வருமே ஆசாரியராவரெனத் துலக்குதலும் மேலைய நியாயத்தினையே விளக்குகின்றன. இவற்றை யினிதுணர்கின்ற நீ சிவாநந்தாநுபவ சுவாநுபூதியில்லாக் குலாபிமானமுடையவரெவரோ அவரே

தங்குலத்தினை யெவ்வாற்றானு முயர்த்தி யுயர்த்திக்கொண்டிருப்பர்; அவர் பிராந்தரிற் பிராந்தரெனவு முணரக்கடவை.

(௬0)

சீட.—பெருமான்! நூலனைத்திற்குந் தாயுந் தந்தையுமாக வுள்ள வேதாகமங்களின் முடிவான வேதாந்த சித்தாந்த சமரசமே மெய், இதனை யுய்த்துணையாச்சொற் பொய் யெனுவுணரலுற்றேன். நின் றிருவடித் தாமரைகளைப் பன்முறை பணியலுற்றேன். ஏற்றருள்க. மற்றையது மற்றைநாள் வினுதற்கு இற்றைநா ளின்னருள் புரிந்திடுக.

குரு.—ஓ மெய்யி னிலைஇய தலையன்புடையாய்! நன்று நன்று; அன்னண மவனருளே யொன்றிநின் றருள்புரிக.

வேதத்தைக் குறித்த

க - வது வியாச முற்றிற்று.

குமரகுருபரன் றிருவடிவாழ்க.

*   *

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௪	௨௬	தலவராகோபநிஷத்	தலவகாரோபநிஷத்
௧௩	௩	பெருடையார்	பெயருடையார்
௧௬	௧௧	புராணஙகளை	புராணங்களை
௪௨	௮	வருடங்கட்கிடையிற்	வருடங்களாதற்கிடையிர்
௫௫	௧௨	சாகவர்	சாக்வர்
௬0	௮	அத்த	அந்த
௬௧	௬	விஜயஙகேட்	விஜயங்கேட்
௬௨	௩0	ஸாஹு	ஸாஹூ
,,	௩௧	பிந்தூ	பிந்து
௮0	௨	வீராதந	வீராதந த்ரு
,,	௩	ஸ்ரீரத்	ஸ்த்ரீரத்

௭௧ - வது பக்கம் ௨௨ - வது வரி யீற்றில் "அரற்றுகின்றதூஉம்" எனவிருக்கவேண்டிய அளபெடையேறிய மொழி.—'அரற்றுகின்றது உம்' எனப் பிரிந்திருக்கிறது. இத்தவறு முடிவான திருத்தலானதன்மேல் பதிப்பவர்களா லுண்டாயிற்று.

15/–
512

RETURN TO ➡ CIRCULATION DEPARTMENT
202 Main Library

LOAN PERIOD 1 **HOME USE**	2	3
4	5	6

ALL BOOKS MAY BE RECALLED AFTER 7 DAYS
1-month loans may be renewed by calling 642-3405
6-month loans may be recharged by bringing books to Circulation Desk
Renewals and recharges may be made 4 days prior to due date

DUE AS STAMPED BELOW

DEC 15 1977		
REC. CIR. NOV 26 '77		

FORM NO. DD 6, 40m 10'77 UNIVERSITY OF CALIFORNIA, BERKELEY
BERKELEY, CA 94720

U.C. BERKELEY LIBRARIES
C039398695